



ΑΠΑΤΡΙΣ



«Το να αρπάξω στις κλωτσιές ένα φασίστα υπήρξε το καλύτερο πράγμα που έκανα σε όλη μου την καριέρα [...] έπρεπε να είχα χτυπήσει πιο δυνατά. Δεν μπορώ να μετανιώσω. Αισθάνθηκα υπέροχα. Έμαθα πολλά από αυτό το επεισόδιο και πιστεύω πως και αυτός έμαθε πολλά».

Eric Cantona

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 39 • ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2018 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Ερχόμαστε για να γίνουμε ανοιξιάτικη χλόη. Ξαναπρασινίζει, ξαναανοίγει ο κάλυκας της καρδιάς μας, λουλούδι το σώμα μας γεννά μερικά λουλούδια και μαραίνεται.

Αζτέκικο ποίημα

Πόλεμο στον καπιταλισμό

Ο μυστικιστικός και απερίγραπτα άλογος χαρακτήρας της φασιστικής ιδεολογίας και προπαγάνδας αποτελεί απλώς την αναπόφευκτη έκφραση του ταξικού ρόλου της, προκειμένου να διατηρήσει την κυριαρχία της μια καταδικασμένη και παρακμάζουσα τάξη. Η παρούσα κατάσταση του παγκόσμιου καπιταλισμού είναι σε υπέρτατο βαθμό άλογη. Δεν είναι λογικό να επιβάλλεται η καταστροφή των τροφίμων, ενώ υπάρχουν εκατομμύρια υποσιτισμένων, να μένουν άνεργοι οι οικοδόμοι, την ώρα που η ανάγκη για στέγαση είναι τεράστια και η κάλυψή της ανεπαρκής. Να αναγκάζονται οι μάζες να κάνουν οικονομία και να στερούνται, εξαιτίας της τεράστιας αφθονίας. Ή οι σοφοί οικονομολόγοι να πρέπει να συζητήσουν αγωνιωδώς την «απειλή» μιας καλής σοδειάς ή την «ελπίδα» για μια κακή. Ωστόσο, όλο αυτό είναι ενδογενές χαρακτηριστικό του παρόντος καπιταλιστικού σταδίου. Συνεπώς, ο καπιταλισμός δεν μπορεί πλέον να υπερασπιστεί τον εαυτό του σε λογική βάση, όπως συνήθιζε να κάνει στην πρώιμη εποχή του, όταν επιχειρηματολογούσε ότι το σύστημά του, όσο άγριο κι αν ήταν, στόχευε στη μέγιστη ανάπτυξη των φυσικών πόρων και τη μέγιστη υλική ευημερία. Στις μέρες μας, τέτοια επιχειρήματα απορρίπτονται ως φτωχά, υλιστικά, ωφελιμιστικά, ως απλώς λογικά επιχειρήματα ανάξια της υψηλότερης ανθρώπινης φύσης, χαρακτηριστικά της απορριφθείσας θεώρησης του 19ου αιώνα, η οποία έχει προ καιρού αντικατασταθεί με την «πνευματικότητα» και την «αναβίωση του ιδεαλισμού». Σήμερα, ο καπιταλισμός υπερασπίζεται τον εαυτό του σε μυστικιστική βάση. Η «φυλή», το «έθνος», η «χριστιανοσύνη», η «πνευματικότητα», το «μυστήριο του πατριωτισμού», η «πίστη», αυτή είναι η γλώσσα των σύγχρονων υπερασπιστών του καπιταλισμού και κυρίως του φασισμού.

✦ Πατζανί Πάλμε Ντατ, 1934

Πόλεμο σε όσους εχθρεύονται την ελευθερία

apatris.info

editorial



Στο παρόν editorial γίνεται προσπάθεια να αντιληφθούμε και να ψηλαφίσουμε την επικαιρότητα και τη διαρκή εξέλιξη των γεγονότων. Από τον εθνικιστικό παροξυσμό των ημερών μας μέχρι και τις ψυχροπολεμικές διενέξεις, οι από τα κάτω υποβάλλονται σε κατάσταση μόνιμης έκτακτης ανάγκης. Μέσα σε ένα πλήθος συγκυριών τεταμένου κλίματος και με πολλαπλά ανοιχτά μέτωπα, δημιουργείται μια επίπλαστη αίσθηση απειλής και κινδύνου που διαιρεί και αποπροσανατολίζει από αυτά που μας βάλουν πραγματικά. Μπορούμε να πούμε πως ζούμε σε καιρό πολέμου.

Εκτός από τον πόλεμο χαμηλής ισχύος -εννοώντας τον κρατικό διαξίφισμό ως επίδειξη δύναμης, τις ριπές προσβολών και απειλών μεταξύ υπερδυνάμεων, αυτή τη στιγμή συντελούνται και πόλεμοι μεγάλης κλίμακας, μέσω των οποίων έχουν γραφτεί από τις πιο μαύρες σελίδες της ιστορίας. Η Μέση Ανατολή με τα ρευστά της σύνορα αποτελούσε πάντα εύφορο έδαφος για εμφύλιες συρράξεις και αποικιακές βλέψεις. Το ISIS έχει κηρύξει πόλεμο προς όλες τις κατευθύνσεις με τυφλή βία. Το τουρκικό κράτος που συνεχώς ανοίγει νέα μέτωπα και κερδίζει έδαφος στο όνομα μιας μεγάλης οθωμανικής ιδέας, καθώς και τα Βαλκάνια, στα σπλάχνα των οποίων σιγοβράζει ο εθνικισμός. Ζούμε σε εποχές ρευστότητας, τα στρατόπεδα των από τα πάνω αλλάζουν με υπόγειες συμφωνίες και διπλωματικούς ελιγμούς ανάλογα με τα συμφέροντα τους.

Κατ' αντιστοιχία αλλά σε μια διαφορετική κλίμακα, όσο ζούμε στον καπιταλισμό και οι κοινωνίες είναι ιεραρχικά διαρθρωμένες, εξουσιαστικές, πατριαρχικές, κεφαλαιοκρατικές η σύγκρουση δυνάμεων είναι αναπόφευκτη. Συντελείται μια προσομοίωση πολέμου. Ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωποι με την ολοένα αυξανόμενη υποτίμηση της εργασίας μας, τις σκανδαλώδεις συνθήκες υγείας, τους έμφυλους διαχωρισμούς, τον κοινωνικό έλεγχο, την καταστολή, τη συνολική υποτίμηση της ζωής μας. Ο δημόσιος χώρος στρατι-

ωτικοποιείται. Στρατόπεδα συγκέντρωσης μεταναστών, αναβάθμιση του εξοπλισμού των κατασταλτικών δυνάμεων, μπάρες στα μέσα μαζικής μεταφοράς. Όλα αυτά έχουν επακόλουθο την περιχαράκωση μας. «Κάθε πτυχή της ύπαρξης μας είναι ένα πεδίο μάχης με τα όρια της ελευθερίας μας». (Χ. Μίσσιος)

Στον κοινωνικό πόλεμο που βιώνουμε, οι καταλήψεις αποτελούν ένα από τα διαχρονικά αναχώματα. Διαχρονική είναι και η στοχοποίησή τους και η άλλοτε πετυχημένη, άλλοτε αποτυχημένη καταστολή τους από κράτος και παρακράτος. Τις μέρες που γράφεται το παρόν φύλλο, η ΕΛ.ΑΣ έχει ήδη ανακοινώσει λίστα με καταλήψεις προς εκκένωση. Η ενδεχόμενη καταστολή θα έχει διττό στόχο. Αφενός επιδιώκει να πατάξει τον εσωτερικό εχθρό και αφετέρου η κυβέρνηση θέλει να πλασαριστει ως εγγυητής της κοινωνικής ομαλότητας με όλα τα μέσα.

Η κοινωνική ομαλότητα που επιχειρείται από το κράτος είναι παρόλα αυτά ολότελα υποκριτική. Από τη μία επιτίθεται στις κοινωνικές αντιστάσεις, από την άλλη θρέφει τη θηριωδία. Πώς αλλιώς θα μπορούσαμε άλλωστε να αποκαλέσουμε τη συνύπαρξη του δημοκρατικού μπλοκ με τους φασίστες; Ως εκ τούτου δεν μας πείθει ούτε στο ελάχιστο η εξάρθρωση της ναζιστικής γκρούπας Combat 18 από το κράτος, γιατί μέσω τέτοιων κινήσεων το μακρύ χέρι του νόμου απλά λιμάρει τα νύχια του.

Το δικό μας μυαλό από την άλλη βρίσκεται στα χαρακώματα του Afrin, τις κοινότητες της Rojava, στις μικρές μα τόσο σημαντικές μάχες που δίνουμε γειτονιά τη γειτονιά, με όσες και όσους παλεύουν για τη ζωή τους, την κοινή μας ζωή, χωρίς να παραδίνονται στη βία του μικρόκοσμού τους. Το μυαλό μας βρίσκεται μαζί με όσους και όσες στρέφουν τις κάννες τους ενάντια στη στέρηση της ελευθερίας και της αυτονομίας τους. Με εκείνους που αγωνίζονται για ιδέες πιο ψηλές από τους ίδιους.

Στον ζόφο των ημερών μας, να υψώσουμε ξανά τη μαυροκόκκινη σημαία του διεθνισμού. Από τα χαρακώματα της Συρίας μέχρι τους μικρούς και μεγάλους αγώνες σε μητρόπολη και επαρχία, σε όλα τα μέτωπα που μαίνονται, να υπάρξει δημιουργική καταστροφή. Οι αγώνες μας να δημιουργήσουν εύφορο έδαφος να ανθίσει η ζωή. Έδαφος στείρο για τον καπιταλισμό. Μη ζήσουμε φιλήσυχα. Να γράψουμε εμείς την ιστορία μας.

Για την κοινωνική επανάσταση...

✎ **Συντακτική Ομάδα Κέρκυρας**

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ



«Η χρυσή αυγή αγαπά την πατρίδα με τρόπο εριστικό».

~Μίκης Θεοδωράκης

Με τόσο ξέπλυμα που κάνει στους ναζί, τριάντα κατασκευαστές εθνικής συνείδησης συνιστούν Μίκη Θεοδωράκη. Μπορεί να πέρασαν μήνες από το εθνικιστικό συλλαλητήριο στην Αθήνα, παρόλα αυτά κάποιες φράσεις θα μείνουν να θυμίζουν την ανθρώπινη κατρακύλα.



Η κοινότητα ZAD (zone à défendre) βρίσκεται στα περίχωρα της Νάντης στη Γαλλία. Σε αυτή την περιοχή κάτοικοι και αλληλέγγυοι έχουν αγωνιστεί ενάντια στην καταστροφή του περιβάλλοντος από την καπιταλιστική μηχανή της ιδιοποίησης και του σφετερισμού. Το 1960 η πολυεθνική κατασκευαστική εταιρεία Vinci, αποφάσισε τη καταστροφή της δασικής περιοχής Notre Dame des Landes για τη δημιουργία ενός αεροδρομίου. Από τότε, μέχρι και σήμερα μέσω της σθεναρής αντίστασης αγωνιστών/ριών τα σχέδια αυτά έχουν ματαιωθεί.

Σήμερα η ZAD είναι μια κοινότητα που κατοικείται από 250 ανθρώπους οι οποίοι έχουν καταφέρει μέσω της δημιουργίας των δικών τους δομών και διαδικασιών, να έχουν σε μεγάλο βαθμό αυτάρκεια και αυτονομία. Έχουν δημιουργήσει αρτοποιεία, καλλιέργειες λαχανικών και δημητριακών, οπωρώνες. Έχουν φτιάξει μεταξύ άλλων βιβλιοθήκες, κονσερβοποιία, σιδηρουργεία, βυρσοδευεία, ζυθοποιία. Έχουν αποδείξει ότι η αυτοοργάνωση είναι εφικτή.

Στις 9 απριλίου του 2018 το Γαλλικό κράτος έβαλε σε εφαρμογή τη στρατιωτικού τύπου επιχείρηση με την κωδική ονομασία «Καίσαρας 2». Η επιχείρηση εκκένωσης της κοινότητας απαρτίζεται από 2.500 μπάτσους, στρατιωτικά οχήματα και αέρια, τεθωρακισμένα και ελικόπτερα. Μια επιχείρηση κόστους 400.000 ευρώ τη μέρα, η οποία στόχο έχει την επιβολή του νόμου και της τάξης στην περιοχή. Είναι ξεκάθαρο ότι πρόκειται για μια επίθεση που αποσκοπεί στη διάλυση του αυτοοργανωμένου, αυτόνομου, αλληλέγγυου τρόπου ζωής. Όχι μόνο της ZAD, αλλά και οποιοδήποτε άλλου εγχειρήματος που απειλεί και έρχεται σε σύγκρουση με την κρατική καπιταλιστική μηχανή επιβολής και αφομίωσης. Μια τέτοια σφοδρή επίθεση μπορεί να γίνει αντιληπτή όταν δούμε την παρακαταθήκη και τα θετικά προτάγματα, όπου αφήνουν εγχειρήματα σαν της ZAD. Κομμάτι της παρακαταθήκης είναι αναντίρρητα η μαχητική και πολυήμερη υπεράσπιση του εγχειρήματος. Όντας η ZAD ένα έμπρακτο παράδειγμα αυτοοργάνωσης, μπορεί να αποτελέσει εφαλτήριο και για δικούς μας αγώνες που μπορεί να συμπεριλαμβάνουν κατάληψη γαιών και συλλογικοποίησή τους.

Από τη Νάντη ως τη Ροζάβα, να υπερασπιστούμε τις κομμούνες του παρόντος.

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.



Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισότητα των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τιράζ 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.



Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Λάρισα: «Βάση» του NATO με μη επανδρωμένα η 110 Πτέρυγα Μάχης

Δεκάδες αξιωματικοί και τεχνικό προσωπικό της Πολεμικής Αεροπορίας των ΗΠΑ έσκασαν μύτη και πάλι στη Λάρισα τον περασμένο Μάρτη, με την 110 ΠΜ να αποτελεί βάση τους για το επόμενο εξάμηνο. Η επιθεώρηση, αυστηρά ενταγμένη στα σχέδια του NATO για δημιουργία πρόσθετων «βάσεων» υποστήριξης στην περιοχή, και στο πλαίσιο στρατιωτικής συνεκπαίδευσης, κρίνεται πολύ θετική για την 110. Μπράβο της. Τα συγχαρητήριά μας. Κι άλλα κέρδη για τη βιομηχανία πολέμου, κι άλλοι μισθοί για τους καραβανάδες που έχουν πήξει την πόλη, κι άλλες καταστροφές, κι άλλοι θάνατοι, κι άλλη προσφυγιά, κι άλλο εθνικιστικό μίσος.

Δεν ξεχνάμε τη συμμετοχή της Ελλάδας στην επέμβαση στην Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, με τη διοίκηση της επιχείρησης στην 1η στρατιά, και την άσκηση των ισραηλινών αεροπορικών δυνάμεων με την επωνυμία «Blue Flag 2015» με τη συμμετοχή πέντε ελληνικών μαχητικών αεροσκαφών στην 110, με τα νατοϊκά ρομποτάκια να τριγυρνούν όπως και τώρα στην πόλη. Τη δουλειά τους κάνουν άλλωστε. Μια δουλειά που ταιριάζει απόλυτα στη μισαλλοδοξία, την έξαρση των εθνικισμών και τα τυφλά μίση. Με αφορμή τα παραπάνω αλλά και για όλους τους λόγους του κόσμου, στις 26 Μάη καλείται αντιπολεμική-αντεθνική πορεία από τη συνέλευση αναρχικών Λάρισας ενάντια στον εκφασισμό της κοινωνίας, τον φανατισμό, ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο.

Βόλος: «Το Μονακό βρωμάει θάνατο»

Στις εγκαταστάσεις της τσιμεντοβιομηχανίας ΑΓΕΤ πραγματοποιείται εδώ και ένα χρόνο καύση σκουπιδιών που έρχονται από διάφορα μέρη της Ελλάδας αλλά και άλλες χώρες. Οι εγκαταστάσεις βρίσκονται μέσα στον δήμο Βόλου, σε απόσταση 200 μέτρων από τα πρώτα σπίτια της Νέας Δημητριάδας και της Αγριάς. Τα «εναλλακτικά καύσιμα RDF» αποτελούνται από τόνους πλαστικού, σκουπιδιών και λυματολάσπης. Έρευνες δείχνουν πως η καύση αυτών των υλικών παράγει διοξίνες, φουράνια και άλλες μεταλλαξιόγόνες και καρκινογόνες ουσίες, που επιδρούν βλαπτικά στον εγκέφαλο, το ορμονικό και νευρικό σύστημα, ενώ εισχωρούν σε όλους τους ζωντανούς οργανισμούς μέσω της εισπνοής αλλά και της τροφικής αλυσίδας, και βλάπτουν σωρευτικά.

Πολύμορφες είναι επίσης οι δράσεις ενάντια στα σχέδια της ΑΓΕΤ. Σε συλλήψεις με κατηγορίες παρακώλυσης συ-

γκοινωνίας και άσκησης βίας οδήγησε μία από αυτές. Πιο συγκεκριμένα, την 1η Απριλίου δεκάδες πολίτες συγκεντρώθηκαν έξω από το εργοστάσιο για να διαμαρτυρηθούν για την εκφόρτωση σκουπιδιών από την Ιταλία με προορισμό τους κλιβάνους της ΑΓΕΤ. Μέλη της Επιτροπής που είχαν σταματήσει ένα φορτηγό που μετέφερε τα «καύσιμα»



προς την ΑΓΕΤ, άνοιξαν ένα από τα δέματα και ανακάλυψαν ότι αντί αυτά να περιέχουν RDF, δηλαδή επεξεργασμένα απορρίμματα που προορίζονται για καύση, στην πραγματικότητα περιείχαν κανονικά σκουπίδια, που είχαν απλά συμπίεστεί. Ανάμεσά τους, εντόπισαν μεγάλες ποσότητες πλαστικών. Οι κάτοικοι σταμάτησαν το φορτηγό απαιτώντας να μεταβούν στο σημείο υπάλληλοι της Περιφέρειας για να πάρουν δείγμα από τα δέματα, και να εξεταστεί τι είναι τελικά αυτό που καίει η ΑΓΕΤ. Ο υπάλληλος της Περιφέρειας που έφτασε στο σημείο, αφού αρνήθηκε για αρκετή ώρα να κάνει αυτό που ζητούσαν οι κάτοικοι, τελικά πήρε δείγματα από το φορτηγό και αποχώρησε. Το ίδιο έκαναν

και οι κάτοικοι και τα μέλη της Επιτροπής, αφού είχαν πάρει και οι ίδιοι δείγματα από τα «καύσιμα».

«Θα τους σταματήσουμε μόνο αν αγωνιστούμε όλοι μαζί σαν μια γροθιά!» αναφέρει χαρακτηριστικά η Επιτροπή Αγώνα Πολιτών Βόλου, και δίνουν ραντεβού στις 5 Μαΐου για να φωνάξουν «Όχι στην καύση σκουπιδιών από την ΑΓΕΤ», διεκδικώντας να μην γίνει ο τόπος τους ο αποτεφρωτήρας της Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Πλήθος συλλογικοτήτων και φορέων παίρνουν θέση κατά της καύσης σκουπιδιών, και θα συμμετάσχουν στο Παμβολιώτικο Συλλαλητήριο. Η θέση των συνδικαλιστικών ηγεσιών του Σωματίου Εργαζομένων της ΑΓΕΤ, της Ομοσπονδίας Εργαζομένων Τσιμέντου και του Εργατικού Κέντρου Βόλου, αναπαράγουν όπως φαίνεται μέχρι τώρα τον εκβιασμό της Lafarge-Holcim για κλείσιμο του εργοστασίου και μαζικές απολύσεις. Τη συμμετοχή της Ν.Ε. ΣΥΡΙΖΑ η Επιτροπή Αγώνα Πολιτών κρίνει ως παράλογη, και αναφέρει σε ανακοίνωσή της ότι «εμείς στέλνουμε το ηχηρό μήνυμά μας κατά της καύσης από την ΑΓΕΤ τόσο στην Περιφέρεια, όσο και στον κ. Φάμελλο και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ». «Η ΑΓΕΤ θα καίει ότι θέλει» δήλωσε τέλος σε κανάλι ο Μπέος. Μαζί με τα τσιράκια του έχουν από καιρό πάρει θέση, αρνούμενοι να δώσουν τον λόγο σε σχετική διοργανωμένη ημερίδα στους αγωνιστές της επιτροπής, αρνούμενοι να ανακαλέσουν την απόφαση για κατασκευή εργοστασίου και τη διεξαγωγή τοπικού δημοψηφίσματος για το θέμα της καύσης. Μαφιάζε Μπέο, είναι ξεκάθαρο ποιοι είναι οι τραμπούκοι της υπόθεσης. Και αυτοί δεν είναι όσοι αγωνίζονται.

Πάτρα: Αρνείσαι να κόψεις το νερό από τους συνανθρώπους σου; Στο εδώλιο!

Το Σώμα Επιθεωρητών Ελεγκτών Δημόσιας Διοίκησης ζητάει από την ΔΕΥΑΠ να ασκήσει πειθαρχική διαδικασία για τον προϊστάμενο της υπηρεσίας εκμετάλλευσης, γιατί διέπραξε το «φοβερό» αδίκημα να μην προχωρήσει στην διακοπή του νερού για οφειλή 154 ευρώ!

Οι κρατικοί μηχανισμοί που διοικούνται φυσικά από την κυβέρνηση και τα αρμόδια υπουργεία είχαν την απαίτηση από τη δημοτική επιχείρηση ύδρευσης της Πάτρας να κόψει το νερό σε νοικοκυριά της πόλης, επειδή δεν έχουν πληρώσει.

The Roadrunner Show

ΠΡΑΞΗ 1

Πρωινή περίπολος. Τα τσακάλια της ΕΛ.ΑΣ στην τελευταία τους αποστολή, για άλλη μια φορά με υψηλό το αίσθημα του καθήκοντος, πραγματοποίησαν συγχρονισμένα την εκκένωση τριών καταλήψεων (Ζαΐμη 11, Gare, Ματρόζου 45) στην Αθήνα. Στο στόχαστρο κράτους και παρακράτους που βρίσκονται οι καταλήψεις και οι αυτοοργανωμένοι χώροι, έρχεται να προστεθεί η επίθεση στο ελεύθερο αυτοδιαχειριζόμενο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ από φασίστες εν μέσω του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στην Αθήνα, και η επίθεση πάλι από φασίστες στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Φαβέλα στον Πειραιά.

ΠΡΑΞΗ 2

Η εκκένωση των τριών προαναφερθεισών καταλήψεων είναι ενδεχομένως ο πρόλογος για ένα μαζικότερο κατασταλτικό χτύπημα: Αυτό απορρέει από το γεγονός ότι έχει ήδη εδώ και καιρό δημοσιευθεί λίστα με 46 προς εκκένωση καταλήψεις. Πέρα όμως από αυτή τη λίστα για χώρους εντός Αθήνας, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως όλοι οι αυτοοργανωμένοι χώροι είναι σε κίνδυνο. Αυτό φάνηκε και από την εκκένωση και ταυτόχρονη

κατεδάφιση της κατάληψης Τερμίτα στο Βόλο. Μια εκκένωση καθόλα θεαματική αφού επιστρατεύθηκαν μέχρι και ελικόπτερα σε ένα χολιγουντιανό σκηνικό με υψηλό budget. Όταν τα τσακάλια της ΕΛ.ΑΣ δεν ενορχηστρώνουν επιθέσεις, στη μάχη ρίχνονται οι εφεδρείες του κράτους, οι φασίστες. Πρόσφατος είναι μάλιστα ο εμπρησμός της libertatia στη Θεσσαλονίκη κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου από ομαδοποίηση φασιστών.

ΠΡΑΞΗ 3

Από τα ελικόπτερα που πέταξαν πάνω από τη Τερμίτα μέχρι τον πατριωτικό εσμό των συλλαλητηριών, η αρένα μας καλεί. Ενάντια στους μακεδονομάχους, τους επιφανείς εθνοσωτήρες και λοιπούς καλοθελητές που φόρεσαν τις σημαίες τους για πανοπλίες, και φαντασιώθηκαν επικές μάχες. Ενάντια σε αυτούς που αυτοανακηρύχθηκαν για άλλη μια φορά συνεχιστές μιας μακράς φαντασιακής παράδοσης επιφυλάσσοντας στους εαυτούς τους τη θέση του ήρωα.

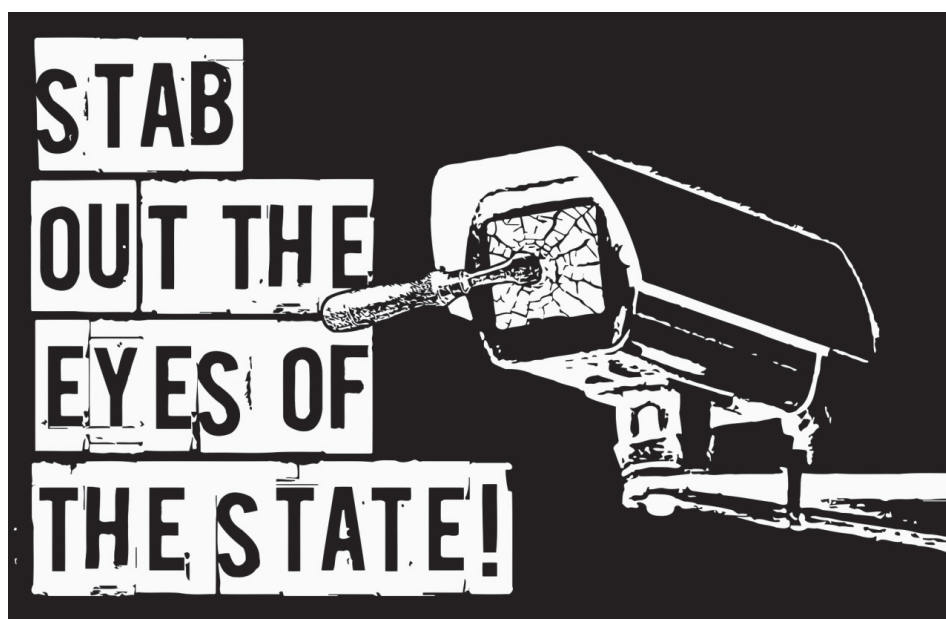
Τέρμα τα σενάρια, τέλος οι προκαθορισμένοι ρόλοι, να πάρουμε τη ζωή στα χέρια μας. Κατάληψη και ανακατάληψη σε κάθε πλατό του πλανήτη.

Η συγγραφή αυτού του άρθρου είναι απαραίτητη με την κατάσταση που διαμορφώνεται στις σύγχρονες μητροπόλεις. Ο πανοπτικός έλεγχος, εγκαθιδρύεται πια σε πολλές μικρές πτυχές της καθημερινότητας. Το κράτος ή και άλλοι φορείς ελέγχου και καταπίεσης δεν χρειάζεται πια να πληρώνουν από τις τσέπες τους για να βάζουν κάμερες, κρυφές ή φανερές, σε κάθε γωνιά μίας περιοχής. Τώρα πια, έχει περάσει στη λογική πολλών κατοίκων η ύπαρξη και εγκατάσταση συστημάτων ελέγχου και επιτήρησης στους προσωπικούς τους χώρους ή σε κοινόχρηστους που ελέγχουν κομμάτια της ιδιοκτησίας τους.

Έτσι, η σύγχρονη εικόνα πολλών γειτονιών είναι συγκεκριμένη. Είναι κάτι που προξενεί δυσφορία. Να μην συνηθίσουμε σε κάθε μας βήμα να μας καταγράφει μία κάμερα από ένα σπίτι, ή από ένα θυροτηλέφωνο. Αρκούν στο κάτω-κάτω οι κάμερες των μπάτσων, οι κάμερες των μεγάλων πολυεθνικών και των τραπεζών που θεωρούνται δεδομένες. Γι' αυτόν τον λόγο, προτείνουμε τη μη εγκατάσταση καμερών ως ένα πρώτο βήμα. Κατά τα άλλα, θα παραθέσουμε παρακάτω τρόπους για καταστροφή/σαμποτάρισμα των ήδη υπαρχουσών καμερών.

Εξ' αποστάσεως:

1) Σκοπεύουμε τον φακό της κάμερας πολύ προσεκτικά με έναν δυνατό αλλά μικρό φακό τύπου ΛΕΝΤ. Όσο πιο δυνατός είναι ο φακός, τόσο το καλύτερο. Λειτουργεί καλύτερα σε κλειστούς χώρους ή σε σκοτάδι.
2) Δημιουργούμε ένα περίβλημα γύρω από το κεφάλι μας με φακούς ΛΕΝΤ ώστε να δημιουργήσουμε ένα θαμπό πεδίο για την κάμερα. Εναλλακτικά, προσαρμόζουμε μία



ταινία ΛΕΝΤ σε ένα καπέλο ή έναν σκούφο ώστε να δημιουργεί το ίδιο ζήτημα.

3) Εναλλακτικά, το στοχεύουμε με ένα δυνατό λέιζερ (5mWatt) στοχεύοντας επίσης πολύ προσεκτικά τον φακό της κάμερας. Είναι πιθανό να προκληθεί ακόμη και βλάβη. Η μέθοδος αυτή λειτουργεί και μέρα και νύχτα. Για καλύτερο στόχο ίσως βοηθάει να προσαρμόσουμε το λέιζερ σε ένα ζευγάρι κιάλια.

4) Χρησιμοποιούμε ένα νεροπίστολο ή ένα ψεκαστήρι για φυτά. Σε αυτό βάζουμε χρώμα και νερό σε αναλογία 1:1. Το χρώμα το σουρώνουμε για να μην έχει κομματάκια που μπορούν να μπουκώσουν το νεροπίστολο ή το ψεκαστήρι. Στοχεύουμε την κάμερα μέχρι να καλυφθεί ο φακός. Φτάνει σε μεγάλο ύψος. Είναι μέθοδος η οποία δεν είναι πλήρως αποδοτική καθώς καθαρίζεται εύκολα. Στη μέθοδο αυτή φοράμε κατά προτίμηση παλιά ρούχα, ώστε να μην λερωθούμε.

Από κοντά ή όσο κοντά μπορούμε να φτάσουμε:

1) Εννοείται προτείνουμε το σπάσιμο των καμερών, ως πιο αποδοτικό τρόπο. Οι τρόποι γι' αυτό είναι πολλοί και η φαντασία είναι ιδιαίτερος χρήσιμη. Εάν μπορούμε να τη φτάσουμε, με τη χρήση ενός σφυριού, βαριάς, βέργας κτλ τη χτυπάμε μέχρι να αχρηστευτεί. Από την άλλη, σε μεγαλύτερο ύψος, μπορούμε να το κάνουμε με κάτι μακρύ το οποίο φτάνει πιο ψηλά. Επίσης, με τη συνεργασία δύο ατόμων μπορούν επίσης να φτάσουν πιο ψηλά. Ακόμη, η χρήση ενός τηλεσκοπικού κονταριού με την προσαρμογή ενός σφυριού στην άκρη του μπορεί να φτάσει ψηλά και να αποδώσει.

2) Αρκετές κάμερες έχουν τα καλώδια τους εκτεθειμένα, λίγο ή πολύ. Με έναν μονωμένο κόφτη μπορούμε να κόψουμε όλα τα καλώδια που εξέχουν.

3) Η χρήση σπρέι επίσης είναι αποτελεσματική αλλά όχι τόσο μόνιμη. Παρόλα αυτά είναι εύκολη και οικειοποιήσιμη.

4) Εναλλακτικά, καλύπτουμε την κάμερα με διάφορους τρόπους. Κάποιοι από αυτούς είναι: να βάλεις σακούλα γεμισμένη με κάποιου είδους κόλλα και να μπει επάνω στην κάμερα, να κολληθεί αυτοκόλλητο ή μονωτική ταινία ή κάποιο αδιαφανές υλικό πάνω στον φακό.

Με πολύ προσοχή ανεβαίνουμε σε κάποιο ύψος, όπως σε μία ταράτσα, και ρίχνουμε κάτι βαρύ σε κάποια κάμερα που είναι πιο κάτω από εμάς. Η μέθοδος αυτή δεν είναι ενδεικτική για διάφορα μέρη, όπως πυκνοκατοικημένα τετράγωνα και θέλει ιδιαίτερη προσοχή και σοβαρότητα για να μην τραυματιστούμε οι ίδιοι ή και κάποιος περαστικός.

Ένα πιθανό σαμποτάζ σε πολύ μεγάλες κάμερες, όπως για παράδειγμα οι κάμερες που ελέγχουν την κυκλοφορία των δρόμων, είναι να σαμποταριστούν τα καφάο που βρίσκονται δίπλα στις κολόνες των καμερών. Συνήθως έχουν το ίδιο χρώμα. Έτσι, τα ανοίγουμε και τοποθετούμε στο εσωτερικό και κάτω από τα καλώδια ένα καλά ποτισμένο με βενζίνη μεγάλο στουπί και ανάβουμε με προσοχή με ένα κερί ή με τσαλακωμένα φύλλα αστικών εφημερίδων με εύφλεκτο υλικό και τα καίμε. Εναλλακτικά με έναν μονωμένο κόφτη κόβουμε τα καλώδια τους. Είναι πιθανό να χρειαζόμαστε και κάποια εργαλεία, όπως κάποια κατσαβίδα ή κλειδιά. Εάν δεν υπάρχει καφάο, τότε έχει η ίδια η κολόνα ένα πορτάκι με βίδες το οποίο το ανοίγουμε και κάνουμε το ίδιο.

■/ **καρόσι**

Πόσες φορές χρειάζεται να ξαναδικαστεί κάποιος; Όσες χρειάζεται η «αντιτρομοκρατική» για να τον καταδικάσει!

Στις 27-3-2018 ο αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου και πρώην εποπτευών εισαγγελέας της «αντιτρομοκρατικής», Ι. Αγγελής, άσκησε αναίρεση ενώπιον του δικαστηρίου του Αρείου Πάγου κατά της αθωωτικής απόφασης του Α' Πενταμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών με την οποία ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου κηρύχθηκε αθώος. Στις 11 Μάη θα εξεταστεί η αίτηση αναίρεσης από το Ε' Τμήμα του Αρείου Πάγου. Αν γίνει δεκτή, ο σύντροφος θα επιστρέψει στη φυλακή με τις αρχικές κατηγορίες, οι οποίες επισύρουν ακόμα και την ποινή της ισόβιας κάθειρξης, μέχρι να επαναληφθεί το εφετείο από νέα σύνθεση δικαστών.

Ο Τάσος Θεοφίλου συνελήφθη τον Αύγουστο του 2012, λίγες μέρες μετά τη ληστεία στην ALPHA BANK στην Πάρο, κατά τη διάρκεια της οποίας τραυματίστηκε θανάσιμα οδηγός ταξί που επιχείρησε να εμποδίσει τη διαφυγή των ληστών. Ο Τάσος Θεοφίλου «αναγνωρίστηκε» με συνοπτικές διαδικασίες από την «αντιτρομοκρατική» και τα μίντια ως ο ληστής με το καουμπόικο καπέλο, που υποτίθεται πως πυροβόλησε τον πεννηταριάχρονο οδηγό ταξί. Η απόφαση του πενταμελούς εφετείου τον Ιούλη του 2017 φαίνεται να μην υποτάχθηκε στις επιταγές της συγκεκριμένης υπηρεσίας και των δημοσιογράφων της, καθώς απάλλαξε τον Τάσο από όλες τις κατηγορίες. Την Παρασκευή 11 Μάη θα κριθεί κατά πόσο η αθωωτική απόφαση

του πενταμελούς εφετείου θα έχει αμετάκλητη ισχύ ή αν ο σύντροφος θα ξανασυρθεί σε δίκη με βασικές κατηγορίες: συμμετοχή και ένταξη στη ΣΠΦ, διακεκριμένη οπλοκατοχή, ληστεία, απόπειρα ανθρωποκτονίας κατά συρροή, ανθρωποκτονία από πρόθεση. Η 11η Μάη δεν θα είναι πάντως το τέρμα του δρόμου. Θα είναι μόνο η αρχή μιας νέας περιόδου άτυπης αλλά ουσιαστικής ομηρίας του συντρόφου μας, έως την δημοσιοποίηση της απόφασης που θα συμβεί σε άγνωστο χρόνο και σε διάστημα από μερικές εβδομάδες μέχρι και αρκετούς μήνες.

Η δίωξη του Τάσου Θεοφίλου, όσο κι αν φαίνεται να αγγίζει τα όρια της προσωπικής εμπάθειας, δεν είναι προσωπική. Είναι πολιτική και αφορά την κατασταλτική διαχείριση του αναρχικού χώρου, του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος και συνολικά της τάξης μας. Συνδέεται άμεσα με τις πρόσφατες δικαστικές εξελίξεις στις υποθέσεις συντρόφων που καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές με βάση τον 187Α και το άρθρο περί ατομικής τρομοκρατίας, με την επικείμενη δίκη συντρόφων, κοινωνικών κρατουμένων και συγγενικών τους προσώπων για την υπόθεση των «ληστών του Διστόμου», που εύκολα αναβαθμίστηκε σε υπόθεση «τρομοκρατίας» με ομπρέλα τον Επαναστατικό Αγώνα. Εντάσσεται στον ίδιο κατασταλτικό σχεδιασμό απέναντι σε οποιονδήποτε ανήκει στον αναρχικό χώρο, ή εφάπτεται σε αυτόν, από τον αναρχικό Μάριο Σεϊσίδη,

που καταδικάστηκε σε 36 χρόνια κάθειρξης με μοναδικό στοιχείο ένα έγγραφο πραγματογνωμοσύνης DNA, μέχρι τη σκανδαλώδη καταδίκη της Ηριάννας και του Περικλή με βάση τις κοινωνικές τους σχέσεις και ένα έωλο δείγμα γενετικού υλικού.

Το ευρύ κίνημα αλληλεγγύης, που δημιουργήθηκε γύρω από την υπόθεση του συντρόφου και συνέβαλε καθοριστικά στην αθώωσή του, στάθηκε ως ανάχωμα ενάντια στους τρομονόμους και τα αστυνομικά μαγειρέματα δειγμάτων DNA. Προφανώς αυτό δεν θα μπορούσε να μείνει αναπάντητο από την «αντιτρομοκρατική» και τους πολιτικούς προϊσταμένους της, την κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, που από την αρχή της θητείας της έως σήμερα υπερασπίζεται πιστά τόσο τον 187Α όσο και την ανεξέλεγκτη χρήση DNA από την αστυνομία. Στη ρεβάνς που επιχειρούν να πάρουν, θα μας βρουν για άλλη μια φορά απέναντί τους.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ

ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΡΟΜΟΝΟΜΟΥΣ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

■/ **Συλλογικότητες, συντρόφισσες-σύντροφοι**

■ Οι φυλές του Πάρκου Γεωργιάδη

Μια ιστορία δημιουργικής αντίστασης

Δεκέμβρης μήνας, τα πρωτοβρόχια και οι αέριδες έχουν κάνει την εμφάνισή τους, οι μέρες αρχίζουν να μικραίνουν, και ο κόσμος αρχίζει να «αναμαζώνεται στα σπίθια του» που λέμε εδώ στη Κρήτη. Στα στενά του μαχαλά της Αγίας Τριάδας, στον κοινωνικό χώρο DA, μια παρέα ανθρώπων σχολιάζει την είδηση που έχει σκάσει σαν βόμβα. Ο δήμος σκοπεύει να ξεκινήσει άμεσα την ανάπλαση του Πάρκου Γεωργιάδη. Η μελέτη έχει εγκριθεί, τα λεφτά από το ΕΣΠΑ (1.000.000€) έχουν εξασφαλιστεί, το δημοτικό συμβούλιο είναι υπέρ του έργου παμψηφεί. Ο διαγωνισμός για τον ανάδοχο είναι ante portas. Κάτι είχε ακουστεί ήδη από την άνοιξη, αλλά κανείς/καμία δεν έδωσε σημασία, γιατί η μελέτη ήταν λέει ήπιας παρέμβασης.

Εδώ θα πρέπει να ανοίξουμε μια παρένθεση. Δεν είναι η πρώτη φορά που το Πάρκο μπαίνει στο στόχαστρο των εκσυγχρονιστών. Το 2010, η τότε δημοτική αρχή είχε τη φαινή ιδέα να προωθήσει μια μελέτη ανάπλασης που θα ξεκοίλιαζε ένα μεγάλο μέρος του πάρκου για την κατασκευή ενός υπογείου πάρκινγκ. Η άμεση κινητοποίηση των φίλων και χρηστ(ρι)ών του, οδήγησε στη δημιουργία της Πρωτοβουλίας για τη Διάσωσή του, η οποία, μέσα από αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και ποικίλες δράσεις, ευαισθητοποίησε ένα καθόλου αμελητέο αριθμό πολιτών που μαζί με άλλες συλλογικότητες της πόλης ανάγκασε την τότε δημοτική αρχή να εγκαταλείψει οριστικά τα σχέδιά της. Ο νικηφόρος αυτός αγώνας επιβραβεύτηκε το 2016, όπου μετά από έρευνα του WWF, το Πάρκο διακρίθηκε σαν ένας από τους 10 καλύτερους αστικούς χώρους πρασίνου, ανάμεσα σε άλλους 887 χώρους σε 89 πόλεις της Ελλάδας. Η δημοτική αρχή, η μακροχρόνια αδιαφορία της οποίας ουσιαστικά συνέβαλε στον σημερινό χαρακτήρα του, δεν χάνει την ευκαιρία και δηλώνει: «Η αξιολόγηση αυτή των εθελοντών και η διάκριση για το πάρκο Γεωργιάδη, αποδεικνύει ότι οι ενέργειες της δημοτικής Αρχής για αναβάθμιση των χώρων πρασίνου, σε συνδυασμό με την συνειδητοποιημένη συμπεριφορά των πολιτών που προστατεύουν τους χώρους αυτούς, αναγνωρίζονται και επιβραβεύονται από το κοινωνικό σύνολο». Κλείνοντας την παρένθεση να σημειώσουμε πως είναι απορίας άξιο το πώς 2 χρόνια μετά θέλουν να αλλάξουν ακριβώς αυτόν τον χαρακτήρα.

Βέβαια από την άλλη, δεν είναι και τόσο περιεργό αν αναλογιστούμε καλύτερα τον χαρακτήρα αυτό, που θα μπορούσε κανείς να τον περιγράψει με δυο λόγια ως άγριο και ελεύθερο, ένα περιβάλλον που μας ταιριάζει και μας αντιπροσωπεύει, οικείο και φιλόξενο για τις κάθε λογής εκδηλώσεις μας, τα παρεάκια, τα αράγματα, τα παιχνίδια των παιδιών, τα φλερτ. Μια όαση, όπου ο εξευγενισμός, το κυριλέ και το εμπόριο

Το Πάρκο Γεωργιάδη ιδρύθηκε από τον δήμαρχο ηρακλείου (κατά την περίοδο 1932-1942), Μηνά Γεωργιάδη, για να έχει ο πολίτης της πόλης ένα μέρος «για φιλοσοφικούς περιπάτους και αναζητήσεις της σκέψης μέσα στο πράσινο».

Μετά από σθεναρές μάχες, και τον ανηλεή βομβαρδισμό της πόλης, οι φασίστες την καταλαμβάνουν. Ο Μ. Γεωργιάδης εκτελείται, μαζί με τα δύο του αδέρφια και άλλους 9 επιφανείς πολίτες της πόλης από τους ναζί το ξημέρωμα της 3ης Ιουνίου του 1942 στην περιοχή Γιόφυρο. 11 μέρες μετά, την μοίρα τους ακολουθούν άλλοι 50 αντιστασιακοί. Αυτά σε ό,τι αφορά τον άνθρωπο που το εμπνεύστηκε.

Το Πάρκο, έτσι όπως το ξέρουμε σήμερα, εγκαινιάστηκε το 1958, και βρίσκεται πάνω στη μπαζωμένη ενετική τάφρο. Η έκτασή του είναι 17 στρέμματα και αποτελεί τον μοναδικό πνεύμονα πρασίνου της πόλης, η κοινότητα των δέντρων του οποίου, χρόνια ακλάδευτη, απαρτίζει ένα μοναδικό δασικό περιβάλλον πυκνής βλάστησης, άρα και παχιού ίσκιου.

Από τη δεκαετία του '90 μέχρι και τη δεκαετία του 2000, το πάρκο ήταν κατά τη διάρκεια της νύχτας το καταφύγιο για τους κοινωνικά αόρατους και «κατάπτυστους» ανθρώπους, ένα μέρος που οι «καθώς πρέπει» απέφευγαν επιμελώς. Το 2005 διεξάγεται στο πάρκο το πρώτο Φεστιβάλ Οικολογίας και Χειροτεχνίας, το γνωστό μας «Εν Οίκω», το οποίο βάζει και τις οριζόντιες βάσεις για την εδραίωση του Πάρκου σαν τόπο συνάντησης για όσους/ες ασφυκτούν στο κατά τα άλλα ακραία εμπορευματοποιημένο κέντρο της πόλης. Ακολουθεί η εγκατάσταση της τακτικής Λαϊκής βιολογικών προϊόντων, η οποία λειτουργεί μέχρι και σήμερα, και της καφετέριας η οποία έκλεισε μετά την ακύρωση της σύμβασης που είχε (λόγω των επικείμενων έργων). Η καφετέρια αυτή σήμερα τελεί υπό προσωρινή κατάληψη από τις Φυλές.



δεν κυριαρχούν. Μια αστική μεν, αρμονική δε κοινότητα ανθρώπων, δέντρων και πουλιών. Λογικό είναι η εκάστοτε δημοτική αρχή να μην βλέπει με καλό μάτι όλα αυτά, μιας και η λογική της διακατέχεται από έννοιες όπως εκμετάλλευση, αξιοποίηση, κέρδος, έλεγχος, ανάπτυξη κ.τ.λ. Χαρακτηριστικές ήταν άλλωστε οι σκανδαλώδεις δηλώσεις πως στο πάρκο διεξάγονται δράσεις μη συμβατές με τον χαρακτήρα που θα ήθελε ο δήμος να έχει αυτό, και σαν παραδείγματα αναφέρθηκαν η βιολογική λαϊκή και το Pride festival της LGBTQI+ κοινότητας της πόλης.

Πήραν φωτιά τα μπατζάκια μας. Το πάρκο απειλείται ξανά, εμείς έχουμε μείνει πίσω, βρισκόμαστε σχεδόν προ τετελεσμένων, τα χρονικά πλαίσια για να αντιδρά-

σουμε είναι στενά, ο καιρός δεν θα βοηθήσει τις μαζώξεις σε ανοιχτό χώρο αλλά δεν υπάρχει άλλος δρόμος, πρέπει να καταστρώσουμε σχέδιο, να μελετήσουμε τις κινήσεις του «εχθρού», να ψηλαφίσουμε τα αδύνατα σημεία του, να βρούμε τους συμμάχους μας, να κινητοποιήσουμε την κοινότητα. Και όλα αυτά γρήγορα.

Οι Φυλές του Πάρκου, όνομα που επιλέχτηκε για να εκφραστεί η ποικιλία των ομάδων που το χρησιμοποιούν, άρχισαν να χτυπούν τα τύμπανα του πολέμου και να ξεθάβουν τα τσεκούρια. Έτσι, η πρώτη κίνηση δεν μπορούσε να είναι άλλη από το να καλεστεί ένα συμβούλιο Φυλών, όπου οι σύντροφοι και συντρόφισσες διαφόρων ειδικοτήτων, μετά από επιμελή μελέτη των σχεδίων του έργου, κατάφεραν σε λιγοστό

χρόνο να πείσουν και τους πιο επιφυλακτικούς πως τα σχέδια αυτά δεν είναι καθόλου ήπια, όπως φαινόταν με μια πρώτη ματιά, πως η ανάπλαση αυτή σαν πρώτο στόχο είχε απόλυτη αλλαγή του χαρακτήρα του πάρκου. Το μικρό άγριο δάσος έπρεπε να δώσει τη θέση του σε μονοετή λουλουδάκια (για μια εμπεριστατωμένη αποδόμηση της μελέτης του δήμου διαβάστε εδώ <https://tinyurl.com/y8jwq635>).

Η συνέχεια ήταν εντυπωσιακή για όλους (εχθρούς και φίλους). Αντί να ανακυκλώνουμε ευθύνες στη Γενική Συνέλευση, ορίστηκαν σχετικά αυτόνομες ομάδες εργασίας οι οποίες είχαν συγκεκριμένες ευθύνες, και έπαιρναν την κατευθυντήρια γραμμή από αυτήν.

Η ομάδα Επικοινωνίας, υπεύθυνη για MME, social media, E-mail και την εικόνα των φυλών στην κοινωνία,

η ομάδα Ρεπορτάζ, υπεύθυνη για να καταγράψει και να δημοσιεύσει όλες τις κινήσεις αντίστασης των Φυλών, καθώς και αυτές του Δήμου σχετικά με τις παρεμβάσεις στο αστικό πράσινο,

η Επιστημονική ομάδα, υπεύθυνη να μελετήσει και να αποδομήσει τα «επιστημονικά» επιχειρήματα του δήμου, να ψάχνει και να προτείνει τεκμηριωμένα αντεπιχειρήματα ή δράσεις,

η Νομική ομάδα, υπεύθυνη να αναλάβει νομικές κινήσεις, όπου αυτές είναι απαραίτητες,

η ομάδα Πολιτισμού, υπεύθυνη για την οργάνωση συναυλιών και εκδηλώσεων,

η ομάδα Υποδομών, υπεύθυνη για την καλή κατάσταση των υποδομών του πάρκου, της καφετέριας, και για ό,τι χρειάζονται οι υπόλοιπες ομάδες για τις δράσεις ή την ομαλή λειτουργία τους,

η ομάδα Συμμετοχικού Σχεδιασμού, που στόχο έχει να διοργανώσει μια συλλογική διαδικασία διαμόρφωσης μιας πρότασης για το πάρκο μέσω ανοιχτών εργαστηρίων,

η ομάδα Καταγραφής Αστικού Πρασίνου και Ανοικτών Δημόσιων Χώρων, που χαρτογραφεί τους χώρους που έχουν χαρακτηριστεί σαν χώροι πρασίνου αλλά είναι παρατηνμένοι ή έχουν γίνει τσιμέντο.

Οι ομάδες αυτές έπιασαν δουλειά μαζί με τα υπόλοιπα μέλη της συνέλευσης, και μέσα σε μικρό σχετικά χρονικό διάστημα, με φαντασία, σοβαρότητα και συνέπεια έχουν καταφέρει να μαζικοποιήσουν των αγώνα, να τον επικοινωνήσουν ποιοτικά στην τοπική κοινωνία, να τραβήξουν την προσοχή των τοπικών ΜΜΕ, να αποδομήσουν την τεχνική μελέτη, να στριμώξουν και να διχάσουν το δημοτικό συμβούλιο, να διοργανώσουν ιδιαίτερα μαζικές πορείες και εκδηλώσεις, να ακυρώσουν την έναρξη

► του έργου που ήταν να ξεκινήσει μετά τις απόκριες.

Ο Δήμος, παρακολουθώντας στενά τις διαδικασίες των Φυλών, και προσπαθώντας επανειλημμένως (και ανεπιτυχώς) να σπείρει διχόνοιες, βρέθηκε αναγκασμένος να αρχίσει τις τρίπλες, βάζοντας μπροστά μια δημόσια διαβούλευση με επιστημονικούς φορείς της πόλης, στην οποία κάλεσε και τις Φυλές. Η διαβούλευση αυτή, που σκοπό είχε κατά κύριο λόγο να ρίξει στάχτη στα μάτια του κόσμου αλλά και να προβάλλει τις Φυλές ως αδιάλλακτες, αφορούσε αποκλειστικά τη μελέτη διαχείρισης, δηλαδή το τι θα γίνει με το πάρκο μετά το πέρας των εργασιών, πράγμα που

εκλήφθηκε και αντιμετωπίστηκε δικαίως ως κοροϊδία. Οι τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν πως συντάσσεται μια νέα διορθωμένη μελέτη, η οποία έχει ενσωματώσει, στον βαθμό που αυτό είναι δυνατό, τις ενστάσεις πολιτών που κατατέθηκαν στη διαβούλευση.

Η συνδιαλλαγή ή όχι με τον δήμο ήταν εξαρχής ένα ακανθώδες ζήτημα για τις Φυλές, και στάθηκε πολλές φορές αφορμή για εντάσεις, οι οποίες, παρά τις διαφορετικές προσεγγίσεις, δεν ήταν ικανές να διασπασουν την ενότητα και την εμπιστοσύνη του μεγαλύτερου μέρους των συμμετεχόντων.

Αλλά οι Φυλές δεν μένουν μονάχα στα ζητήματα που αφορούν το πάρκο, παρεμ-

βαίνουν και σε άλλα ζητήματα, όπως η συμμετοχή τους στην πορεία για την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας (δείτε το κείμενο εδώ <https://tinyurl.com/ycqxmhtr>), τα έργα που γίνονται στο κέντρο της πόλης και στο άμεσο μέλλον για το σχεδιαζόμενο αεροδρόμιο στο Καστέλλι Πεδιάδος.

Οι Φυλές είναι ένα καλό παράδειγμα για το πώς μπορούμε, όταν βάλουμε στην άκρη μικροπολιτικές αντιλήψεις, εγωισμούς και δογματισμούς να δομήσουμε κοινότητες οι οποίες, πέρα από το ότι ενδυναμώνουν όσους/ες ανήκουν σε αυτές, μπορούν να λειτουργήσουν και σαν οι δικοί μας θεσμοί. Θεσμοί ικανοί να αποτελέσουν αντίπαλο δέος, ανάχωμα, καταλύτες.

Πειραματιζόμαστε με την άμεση δημοκρατία και τα συμβούλιά της, που είναι σε θέση να κάνουν τα λόγια πράξη, με την οικολογία που επανασυνδέει τους ανθρώπους με τα υπόλοιπα πλάσματα που μας περιβάλλουν, με την ανοιχτότητα που δεν αφομοιώνει ούτε είναι κατ'επίφαση, με τη συλλογικότητα που μας κάνει καλύτερους ανθρώπους, με την ατομικότητα που δεν περισσεύει αλλά ούτε βρίσκεται στο επίκεντρο, με την κοινότητα που χαρίζει η αυτοπεποίθηση και η ενδυνάμωση. Και ελπίζουμε αυτό να μην σταματήσει ποτέ.

■/ *Άγριες και ζωντανές, φυλές, κοινότητες, υπάρξεις...*

Σπάζοντας τον φόβο να δώσουμε σε κάθε πεδίο τις μικρές μας μάχες

Τον Ιούνιο του 2011, ο κόσμος του αγώνα έδωσε στην Αθήνα μια μεγάλη μάχη. Μια μάχη ενάντια στην ολομέτωπη επίθεση που ελλαδικό κεφάλαιο και κράτος, καθ'υπόδειξη των ευρωπαϊκών και διεθνών αφεντικών τους, εξαπέλυσαν ενάντια στην εργατική τάξη και στα φτωχά στρώματα αυτής της χώρας.

Μια «επιχείρηση καταιγίδα» ενάντια σε κάθε εργασιακό δικαίωμα, σε κάθε δομή «κοινωνικής προστασίας», σε κάθε τι που εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες κατέκτησαν τον τελευταίο ενάμιση αιώνα και που τώρα, με την εργατική τάξη να φαίνεται πεσμένη στο καναβάτσο, δίχως συλλογικό όραμα και δίχως συνείδηση του ρόλου και της αποστολής της, τα αφεντικά έκριναν πως ήρθε η ώρα να πάρουν τη ρεβάνς τους. Μια «επιχείρηση καταιγίδα» που πήρε το όνομα «Μεσοπρόθεσμο Πλαίσιο Δημοσιονομικής Στρατηγικής» και που αποτέλεσε τον προπομπό της περαιτέρω φτωχοποίησης των ήδη φτωχών.

Παρά τα όσα περίμεναν αυτοί που τότε μας κυβερνούσαν, οι εργαζόμενοι της Αθήνας στάθηκαν στο ύψος των στιγμών, εμποδίζοντας για ώρες την προσέλευση των βουλευτών στο κοινοβούλιο για την ψήφιση αυτού του πλαισίου-εκτρώματος. Και μόνο η πιο ωμή βία των πραιτοριανών του καθεστώτος ήταν που κατάφερε να τους μπάσει τελικά στη ζούλα, μέσω του εθνικού κήπου.

Απέναντι στη βία του καθεστώτος αντιπαρατέθηκε η λαϊκή αντιβία, μετατρέποντας την πόλη σε ένα πεδίο μάχης. Και, εννοείται, πως η δική μου θέση ήταν εκεί.

Οι ίδιοι εκείνοι που ξεπούλησαν (ή υποβάθμισαν και έκλεισαν) υποδομές που χρησιμεύουν στο κοινό όφελος - λιμάνια, δρόμους, αεροδρόμια, νοσοκομεία, παραλίες, δημόσιους χώρους και εν γένει κοινωνικό πλούτο - έχουν το θράσος να με δικάζουν ότι προξένησα «ζημιά σε πράγμα που χρησιμεύει στο κοινό όφελος», για ένα ξηλωμένο μάρμαρο της πλατείας Συντάγματος το οποίο αμυντικά χρησιμοποιήθηκε για την αναχαίτιση των αφιονισμένων ματατζήδων και δελτάδων που με κλομπς και δακρυγόνα εφορμούσαν στον συγκεντρωμένο κόσμο.

Η οκτάμηνη πρωτόδικη καταδίκη μου ήταν το ελάχιστο που θα μπορούσα να αναμένω. Στις 30 Απρίλη θα δικαστώ σε δεύτερο βαθμό από το γ' τριμελές εφετείο, έχοντας τις «επιλογές» του να καταβάλλω κάποιες χιλιάδες ευρώ για να εξαγοράσω τις βουλές της γκαβής κυρίας με την παλάντζα και το σπαθάκι, ή ως άμισθος σκλάβος να σκουπίζω δρόμους στα πλαίσια της «κοινωφελούς εργασίας» ως εναλλακτική προς την έκτιση της ποινής. Με άλλα λόγια, έτσι ή αλλιώς, να συμβάλλω στο χτίσιμο των «πρωτογενών πλεονασμάτων» τους, στην εμπέδωση της υποταγής,

στη νέα βαρβαρότητα. Να πράξω δηλαδή ενάντια σε όσα όλοι μαζί κάναμε σε δρόμους και πλατείες. Τότε και τώρα. Όχι εγώ.

Απέναντι στη βία του καθεστώτος αντιπαρατέθηκε η λαϊκή αντιβία, μετατρέποντας την πόλη σε ένα πεδίο μάχης. Και, εννοείται, πως η δική μου θέση ήταν εκεί.

Σε μια παλιά ελληνική ταινία, όταν μπαίνει ο δισταγμός του φόβου της φυλακής απέναντι σε μια επιλογή που επιτάσσει η τιμή, η απάντηση βγαίνει αυθόρμητα: «Η φυλακή μάς ξέρει και την ξέρουμε». Δεν πρόκειται λοιπόν να εξαγοράσω την όποια ποινή. Δεν πρόκειται να προβώ σε οτιδήποτε που να αναιρεί το νόημα εκείνων των ημερών αντίστασης.

■/ *Κώστας Κ.*



Σε οκτώ μήνες φυλάκιση καταδικάστηκε τελικά ο σύντροφος Κώστας Κ. από το Γ' Τριμελές Εφετείο. Η διαδικασία ξεκίνησε με την ανάγνωση του παραπεμπτικού Βουλευματος βάσει του οποίου άγνωστος

τηλεφώνησε στην Αστυνομία και υπέδειξε τον Κώστα Κ. ως έναν εξ'αυτών που εμφανιζόταν σε τηλεοπτικά πλάνα να σπάει μάρμαρα την ώρα των οδομαχιών με τις δυνάμεις καταστολής στα σκαλάκια της Πλατείας Συντάγματος. Πρόκειται φυσικά για τη γνωστή εισαγωγή με την οποία ξεκινάνε οι διώξεις των αγωνιστών του αναρχικού χώρου και η οποία υιοθετείται αβασάνιστα από την δικαστική εξουσία.

Ακολούθησε ο πρώτος και μοναδικός μάρτυρας κατηγορίας από αυτούς που παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο. Ήταν ένας αστυνομικός ο οποίος σε κάθε ερώτηση απαντούσε «δεν θυμάμαι», προκαλώντας τη δυσφορία του εισαγγελέα. Όταν έφτασε -όπως προβλέπεται- η σειρά του συντρόφου να τοποθετηθεί επί των κατηγοριών δεν αρνήθηκε τη συμμετοχή του στις μαζικές διαδηλώσεις των ημερών τονίζοντας ότι από την πρώτη στιγμή και ήδη από το στάδιο της ανάκρισης έχει παραδεχτεί την συγκεκριμένη πράξη.

Στη συνέχεια έκανε λόγο για τον αποκλεισμό της Βουλής, «στον οποίο συμμετείχε το σύνολο των οργανώσεων της εργατικής τάξης, τα συνδικάτα, η αριστερά και ο αντιεξουσιαστικός χώρος αντιμετωπίζοντας μια υπέρμετρη βία από την πλευρά της αστυνομίας. Όλη αυτή την βία με τους δελτάδες να πέφτουν με τα μηχανάκια πάνω στον κόσμο, έπρεπε αυτός ο κόσμος να την αντιμετωπίσει και να διεκδικήσει τη θέση του πάνω στην Πλατεία Συντάγματος. Έπρεπε κάπως να αμυνθεί. Ήμουν ένας από αυτούς τους χιλιάδες ανθρώπους που αμύνθηκαν με σκοπό να κρατήσουν την θέση τους πάνω στην πλατεία Συντάγματος. Οι δελτάδες εφορμούσαν στον κόσμο με αποτέλεσμα τον σοβαρό τραυματισμό πάρα πολλών ανθρώπων. Ρίψη χημικών λες και είμαστε στην Γάζα και χτυπήματα με κλομπ. Ο μόνος τρόπος να σταματήσεις τα μηχανάκια της ομάδας ΔΕΛΤΑ ήταν να πετάς μάρμαρα στο έδαφος για να γλιστρήσουν και αυτοί. Δεν ήταν αρχικός μου στόχος να πάω και να σπάω μάρμαρα. Ήταν μια αυθόρμητη πράξη άμυνας απέναντι σε αυτό που συνέβη». Ο εισαγγελέας πρότεινε να κηρυχτεί ένοχος γιατί «πρόκειται για πράγμα που χρησιμεύει σε κοινό όφελος».

Αφού η πρόεδρος του δικαστηρίου ρώτησε τον σύντροφο αν έχει να συμπληρώσει κάτι εκείνος απάντησε πως «στο δημόσιο όφελος, στο δημόσιο συμφέρον, χρησιμεύουν οι δρόμοι, τα λιμάνια και τα αεροδρόμια τα οποία ξεπουλήθηκαν και πολύ-πολύ λιγότερο ένα μάρμαρο στα σκαλιά της πλατείας Συντάγματος».

Πηγή: athens.indymedia.org

Ζώρα είναι η ώρα

Ο πρύτανης του πανεπιστημίου Κρήτης, Οδυσσέας Ζώρας, μεθοδεύει την εκκαθάριση των πανεπιστημιακών χώρων από καθετί κινηματικό, τις μελλοντικές διώξεις όσων αντιστέκονται και αγωνίζονται για τα αυτονόητα και τη μετατροπή των φοιτητικών συλλόγων σε φερέφωνα επιχειρηματικών και ακαδημαϊκών συμφερόντων.

Χαρακτηριστικές είναι οι πρόσφατες δηλώσεις του στην «επιτροπή Παρασκευόπουλου». Σύμφωνα με αυτές ορίζει ως μορφή βίας κάθε δυναμική κίνηση αγώνα και διεκδίκησης από τη φοιτητική κοινότητα και από τα κάτω που δε συναινεί με τις πολιτικές του. Προετοιμάζει ένα καθεστώς ισχυρής επιτήρησης και καταστολής. Οι νέες πόρτες ασφαλείας, ο έλεγχος και η καταγραφή της μετακίνησης αλλά και της συμπεριφοράς του κόσμου που μένει στις εστίες, καθώς και η πρόθεση του να αλλάξει τους παλιούς φύλακες με άλλους πιο «πρόθυμους» να διενεργούν ελέγχους (που μοιάζουν ανησυχητικά με αυτούς των μπάτσων) είναι κομμάτια μιας συνολικότερης εικόνας του πανεπιστημίου που ονειρεύονται.



Στις δηλώσεις του αποποιείται κάθε ευθύνη για τη μη κάλυψη των αναγκών των φοιτητών λέγοντας πως αυτή οφείλεται στον μεγάλο αριθμό των εισακτέων και όχι στην υποχρηματοδότηση ή τη μη διαχείριση του κεφαλαίου προς όφελος των φοιτη(ρι)ών. Ένα καλύτερο πανεπιστήμιο για τον ίδιο είναι αυτό με σαφείς ταξικούς φραγμούς, που προωθείται ένα σύστημα ιδιωτικού και κρατικού κέρδους από τη μετακίνηση και τη σίτιση

του φοιτητικού πληθυσμού.

Στο πανεπιστήμιο αυτό δε χωρούν φοιτήτριες και φοιτητές από χαμηλά κοινωνικά στρώματα, δε χωράμε όλες και όλοι εμείς που δεν έχουμε για νοίκια και μας πετούν έξω από τα σπίτια τα καλοκαίρια για να τα νοικιάσουν σε τουρίστες, που αναγκαζόμαστε να εργαζόμαστε για να ολοκληρώσουμε τις σπουδές μας.

Ταυτόχρονα, προσπαθεί να προωθήσει μηχανισμούς όπως η αντιπροσώπευση των φοιτητών στη διοίκηση, προκειμένου μαζί με εκπροσώπους των παρατάξεων να νομιμοποιεί τις αποφάσεις που παίρνει για όλες και όλους μας.

Στις δηλώσεις του, αναφέρεται επανειλημμένα στην κατάληψη Ευαγγελισμού, απειλώντας έμμεσα με εκκένωση ενός χώρου που λειτουργεί ως εστία αγώνα και αντίστασης στην πόλη του Ηρακλείου για τα τελευταία 16 χρόνια.

Στο Ρέθυμνο, με τη δημιουργία της κατάληψης «Εργαστήριο» στον χώρο της φιλοσοφικής σχολής του πανεπιστημίου, όλα τα αντιδραστικά στοιχεία των ακαδημαϊκών κύκλων –με πρωτοστάτη τον πρύτανη Ζώρα– βρήκαν την ευκαιρία να «συμμορφώσουν» το πανεπιστήμιο στα πρότυπα του δόγματος «νόμος και τάξη».

Στην άτυπη σύγκλητο που καλέστηκε με σκοπό την καταστολή του «Εργαστηρίου» ο πρύτανης έκανε ξεκάθαρη την πρόθεση του να φέρει μπάτσους στο πανεπιστήμιο, ενώ παράλληλα σε μια προσπάθεια να μειώσουν το πολιτικό κόστος μιας αστυνομικής επέμβασης στο πανεπιστήμιο προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια εικόνα «μαζικής εναντίωσης των φοιτητών προς την κατάληψη» χρησιμοποιώντας ποιους άλλους; Τους γνωστούς λακέδες τους, τις κομματικές παρατάξεις.

Ο πρύτανης ακολουθεί κατά γράμμα μια συντηρητική, νεοφιλελεύθερη πολιτική χωρίς να κρύβει τις πολιτικές του φιλοδοξίες. Αυτό γίνεται ξεκάθαρο και με τη συμμετοχή του στο συνέδριο που διοργάνωσε η «πολιτική ακαδημία» της νέας δημοκρατίας στο ηράκλειο μαζί με άλλους καθηγητές του ΠΚ.

Οι παραπάνω μεθοδεύσεις δεν είναι ούτε μεμονωμένες, ούτε στοχεύουν (μόνο) ό,τι χαρακτηρίζουν «εστίες ανομίας» μέσα στο πανεπιστήμιο Κρήτης. Είναι μέρος μιας συνολικής πολιτικής που μεθοδεύεται πάνω στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Μιας πολιτικής που έχει σκοπό να το «πειθαρχήσει» και να προετοιμάσει το έδαφος για την μετατροπή του σε ένα ίδρυμα παραγωγής στελεχών, στερώντας το από κάθε χαρακτηριστικό που το καθιστά σε κοινωνικό αγαθό και πηγή γνώσης.

■ **αυτόνομα σχήματα πανεπιστημίου ρεθύμνου**

Προκλητικότατη δικαστική απόφαση ή απόπειρα συγκάλυψης εγκλήματος από μέλος της «καλής κοινωνίας»;

Αναβλήθηκε επ' αόριστον η δίκη του Ν. Γεωργιάδη που κατηγορείται για παιδεραστία. Μεγαλούργησε και πάλι η αστική «δικαιοσύνη» τους. Εμείς απλώς παραθέτουμε τα γεγονότα, και εσείς κρίνετε αν πρόκειται για μια απόφαση άκρως προκλητική ή μια μεθόδευση συγκάλυψης.

Τηλεγραφικά: Ο Νίκος Γεωργιάδης, προσωπικός φίλος του αρχηγού της ΝΔ, Κυριάκου Μητσοτάκη, και ένα άτομο που υπήρξε υπεύθυνο για την επικοινωνιακή τακτική για την ανάδειξή του ως προέδρου της Ν.Δ, είχε εντοπιστεί στη Μολδαβία ως πελάτης ενός κυκλώματος παιδοφιλίας, το οποίο οδηγήθηκε στη Δικαιοσύνη.

Ο Γεωργιάδης, σύμφωνα με τις καταγγελίες, και στοιχεία της έρευνας που έγινε το 2011 στη Μολδαβία, είχε επιδοθεί σε πολύ σκληρό σεξ με αγόρια ηλικίας έως 16 ετών. Κι ενώ παγιδεύτηκε με κάμερες στο σπίτι του στο Κισινάου, στις 30 Νοεμβρίου 2011, και συνελήφθη από αστυνομικούς, τελικά αφέθηκε ελεύθερος, επιδεικνύοντας το διπλωματικό του διαβατήριό, καθώς εκείνο το διάστημα υπηρετούσε σε υπηρεσίες του ΟΗΕ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ταυτόχρονα εκτελούσε χρέη συμβούλου του υπουργού Οικονομικών της Μολ-

δαβίας. Τελικά, η υπόθεση οδηγήθηκε στο ακροατήριο για εκδίκαση. Η δικαστική έδρα όμως ανέβαλε επ' αόριστον την εκδίκαση της υπόθεσης γιατί απουσίαζε η πλειοψηφία των μαρτύρων και οι εισαγγελικές αρχές θα πρέπει να ξαναστείλουν από την αρχή τις κλίσεις στους αλλοδαπούς μάρτυρες κατηγορίας.

Και το εξωφρενικό -δεν ξέρουμε πώς διαφορετικά να το χαρακτηρίσουμε- είναι ότι οι δικαστές απαιτούν τα παιδιά που έπεσαν θύματα παιδεραστίας από τον Ν. Γεωργιάδη να έρθουν στην Ελλάδα με δικά τους έξοδα για να περιγράψουν στην δικαστική αίθουσα τα εγκλήματα που υπέστησαν από το νεοδημοκρατικό στέλεχος!

Και μιλάμε για παιδιά –το ένα απ' αυτά ήταν ανήλικο όταν βιαζόταν- που ζούσαν μέσα σε οικοτροφεία και στην απόλυτη φτώχεια!!! Και επαναλαμβάνουμε: Πρόκειται για μια προκλητικότατη δικαστική απόφαση ή για μια απόπειρα συγκάλυψης εγκλήματος από μέλος της «καλής κοινωνίας»;

Πηγή: http://tsak-giorgis.blogspot.gr/2018/02/blog-post_35.html?m=1



When the city is burning...



Συγκεντρωτικό αντιφασιστικών δράσεων

Από τα ξημερώματα της 21ης Γενάρη έως και σήμερα έχουν στοχοποιηθεί και χτυπηθεί αρκετοί φασιστές, πολιτικά γραφεία τους, καθώς και επιχειρήσεις και οχήματα που ανήκουν σε κάθε λογής φασίστα που κυκλοφορεί στον ελλαδικό χώρο. Αφορμή για τα χτυπήματα ήταν ο εθνικιστικός παροξυσμός που επικράτησε γύρω από το ζήτημα του μακεδονικού, και οι επιθέσεις που έγιναν τις μέρες των συλλαλητηρίων στην κατάληψη Libertatia και τον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο στη Θεσσαλονίκη, καθώς και η απόπειρα των φασιστών να κινηθούν επιθετικά και σε άλλους χώρους.

Κυριακή 21/1: Μετά την επίθεση φασιστών στις καταλήψεις της Θεσσαλονίκης, ομάδα συντρόφων στη Λάρισα επιτέθηκε στο διαμέρισμα της πρώην βουλευτή της Χ.Α. Δ. Σβερώνη, με βαριοπούλες και σπρέι.

«Ξημερώματα της 25/1 σπάσαμε με σφυριά και βαριοπούλες τα νεοσύστατα γραφεία της "Ελλήνων Συνέλευσις" στην Κόρινθο».

«κάψαμε το αμάξι της εταιρείας σκυιούριτι DogsPlanet στη Νέα Σύμρνη, η οποία ανήκει σε στέλεχος της Χρυσής Αυγής».

Δεκάδες αντιφασίστες στο Ηράκλειο έδειξαν αντανakλαστικά και πρόλαβαν τον φασιστικό συρφετό κατά την αποχώρησή του. Οι φασίστες τσακίστηκαν κατά την επιβίβαση στα αυτοκίνητά τους. Ένας εξ αυτών ήταν ο γνωστός μπάτσος και περιφερειακός σύμβουλος της ΧΑ στην Κρήτη, Γιώργος Σπυρόπουλος, ο οποίος κατέληξε στο νοσοκομείο.

26/1 «ομάδα συντροφισών/ων επιτεθήκαμε στις εθνικιστικές εκδόσεις "Λόγχη", στην οδό Πινδάρου 12, στο Κολωνάκι».

31/1 «τσακίσαμε τους φασίστες της Χρυσής Αυγής στα γραφεία τους στη Νέα Αλικαρνασσό».

Ξημερώματα τσακίστηκαν από συντρόφους στην Πάτρα 2 φασιστοειδή της νεοναζιστικής γκρούπας ΑΡΜΑ.

Ξημερώματα 1/2, Πάτρα, σπάσιμο γραφείων Σώρρα (Ελ. Σύν).

Παρασκευή 2/2, 19.30 καταδρομική επίθεση στα γραφεία της Χ.Α στον Πειραιά.

3/2, μεσημέρι, μερικές συντροφισσες και σύντροφοι παρένβησαν στο σπίτι του Μίκη Θεοδωράκη, γράφοντας στην πρόσοψη: «Η ιστορία σου ξεκινάει από το βουνό και καταλήγει στον εθνικό βούρκο της πλατείας Συντάγματος». Στη συνέχεια πέταξαν μπογιές και αποχώρησαν.

Απόγευμα 4/2, στη λεωφόρο Αλεξάνδρας χτυπιούνται 8 φασιστές που γυρνάνε από το συλλαλητήριο της Αθηνάς. Τσάκισμα φασίστα στο μετρό Κατεχάκη.

Την ίδια μέρα φασιστές απωθούνται από την περιφρούρηση του κατελημμένου αυτοδιαχειριζόμενου θεάτρου «εμπρός», ενώ σε όλη την Αθηνά υπάρχουν περιφρουρήσεις και συγκεντρώσεις ενάντια στο συλλαλητήριο για το μακεδονικό.

<https://apatris.info/sykenrotiko-antifastikon-draseon/>

WE UNBOX RAGE

«Επιλέξαμε να επιτεθούμε σε μερικά κάτεργα της πόλης μας, σε μικρές επικράτειες φόβου και εξόντωσης χιλιάδων εργαζομένων εν μέσω εορταστικής περιόδου. Ενώσαμε την ταξική μας οργή, της δώσαμε μορφή και κατεύθυνση, και επιτεθήκαμε στους πραγματικούς γδάρτες της ατομικής και συλλογικής μας ευτυχίας: Στον κόσμο των αφεντικών, της μισθωτής σκλαβιάς και των εμπορευμάτων. Από τις 28/12 έως τις 4/1 σπάσαμε τις βιτρίνες και καταστρέψαμε εμπορεύματα στα Intersport & Public στην Ούλωφ Πάλμε (Ιλίσια), στα Intersport στη Λ. Πεντέλης (Χαλάνδρι), στον Κωτσό-

βολο στη Λ. Δημοκρατίας (Άγιοι Ανάργυροι), στα Jumbo στην οδό Πλαστήρα (Μεταμόρφωση), γιατί ως εμπορικές αλυσίδες πρωτοστατούν στην προώθηση της εντατικοποιημένης εργασίας και την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας. Επίσης, στα Market In στην οδό Δημητρακοπούλου (Κουκάκι) και στην οδό Αγίας Ζώνης (Κυψέλη), γιατί είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα εργοδοτικής τρομοκρατίας, καθρεφτίζοντας ξεκάθαρα τις συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα στο πλαίσιο της συνεχώς εξελισσόμενης καπιταλιστικής ζούγκλας».

<https://apatris.info/we-unbox-rage/>

Πάτρα - Τσάκισμα νεοναζί

17 Φεβρουαρίου: «[...] τσακίσαμε έναν νεοναζί που συμμετείχε στο εθνικιστό συλλαλητήριο της Θεσσαλονίκης».

<https://apatris.info/tsakisma-neonazi-patra>

«Στις 18/2, την ώρα που η γιορτή της κατανάλωσης βρισκόταν σε έξαρση, τη νύχτα του Σαββάτου του καρναβαλιού, επισκεφθήκαμε το κτίριο όπου στεγάζεται το δικηγορικό γραφείο του Αρβανίτη, στην οδό Φιλοποίμενος 56. Τοποθετήσαμε αυτοσχέδιο μηχανισμό μπροστά στην πόρτα του γραφείου του στον 2ο όροφο, γνωρίζοντας πως σε αυτό στεγάζονται μόνο γραφεία, με αποτέλεσμα την ολοσχερή καταστροφή της εισόδου του και την πρόκληση φθορών στο εσωτερικό του γραφείου. Η επίθεσή μας στο γραφείο του φασίστα Αρβανίτη, πραγματοποιήθηκε ενόψει του τελικά ακυρωθέντος εθνικιστικού συλλαλητηρίου στην Πάτρα.

<https://apatris.info/analipsi-efthynis-patra>

Ξάνθη - Ανάληψη ευθύνης για τον εμπρησμό του οχήματος του Ιάκωβου Γεωργακάκη

«Την Παρασκευή 23/2 προχωρήσαμε στην ευθεία στοχοποίηση του Ιάκωβου Γεωργακάκη, καταστρέφοντας ολοσχερώς το όχημα του επί της οδού Περικλέους στην Ξάνθη. Ο συγκεκριμένος αποτελεί ενεργό μέλος -ένας εκ των τεσσάρων του σταθερού πυρήνα- της τοπικής ομάδας της Χ.Α.».

<https://apatris.info/iakovou-georgakaki/>

Θεσ/νίκη - Σπάσιμο φασιστογραφείων

«Την Παρασκευή 2/3 επιτεθήκαμε στα γραφεία των Δεσμών Ελλήνων στην οδό Πασαλίδη στην Θεσσαλονίκη»...

<https://apatris.info/spasimo-fasistografion-thessaloniki>

Θεσ/νίκη - Τσάκισμα του φασίστα Ιρηγόρη Γεωργιτσόπουλου

«Στήσαμε καρτέρι στο σπίτι του Ιρηγόρη Γεωργιτσόπουλου, στην οδό Συλλα 5 στην Άνω Πόλη, που δραστηριοποιείται στον Κύκλο Ιδεάπολις, και συμμετείχε στις επιθέσεις στην κατάληψη Libertatia. Τον Ιρηγόρη Γεωργιτσόπουλο, αότου του σπάσαμε πλευρά και γόνατα με βαριοπούλες, τον αφήσαμε με τα χέρια του ανέγγιχτα για να μπορεί να σέρνεται και να πάρει τηλέφωνο για να ζητήσει βοήθεια, αφού μάλλον τόσο πολύ την χρειαζόταν γιατί μόνο αυτό φώναζε».

<https://apatris.info/tsakisma-tou-fasista-georgitsopoulou>

Θεσ/νίκη - Ανάληψη ευθύνης για εμπρηστικό τριήμερο

«[...]μπροστά στην νέα κατασταλτική μεθόδευση που σήμερα στοχοποιεί τους συντρόφους Ντάλιο, Πολίτη, Μιχαηλίδη, Ρωμανό και το μέλος της ΣΠΦ, Γ. Τσάκαλο, πραγματοποιήσαμε μία σειρά επιθετικών ενεργειών εναντίον κρατικών, καπιταλιστικών και κατασταλτικών στόχων το τριήμερο 20-22 Μαρτίου: Την Τρίτη 20/3 πυρπολήσαμε 5 κρατικά αυτοκίνητα του υπουργείου οικονομίας και ανάπτυξης απέναντι από τα διοικητικά δικαστήρια. Την Τετάρτη 21/3 βάλαμε φωτιά σε 2 οχήματα εταιρίας security στην οδό Τζαβέλα στην ανατολική Θεσ/νίκη. Την Πέμπτη 22/3 επιτεθήκαμε στο πάρκινγκ του υποκαταστήματος των ΕΛΤΑ courier στην Β. Όλγας, καίγοντας 2 οχήματα».

<https://apatris.info/thesniki-analipsi-efthynis-gia-ebristiko-triimero>

22/3 «Επιτεθήκαμε στα δικηγορικά γραφεία (ΧΑΝΙΚΙΑΝ,

ΚΑΡΟΛΟΣ, & ΣΥΝ. ΔΙΚ. ΕΤΑΙΡΙΑ, ΗΛΦ Βασιλική Κουτσέφτη) στη Μπούσγου 20 όπου διαχειρίζονται κόκκινα δάνεια για funds και οφειλές για εταιρείες τηλεπικοινωνιών».

Αθήνα - Για τον Λάμπρο: «Το βράδυ της 24ης Μάρτη, τρία οχήματα της ΕΛ.ΑΣ. ολικώς κατεστραμένα, άλλα με μερικές ζημιές. Οκτώ χρόνια μετά... Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΦΩΤΙΕΣ».

<https://apatris.info/gia-ton-labro>

24/3 - Ανάληψη ευθύνης για ωρολογιακό εκρηκτικό μηχανισμό στην πίσω πλευρά της Ευελπίδων

<https://apatris.info/evelpidon>

«Το διάστημα 25/3-5/4 επιτεθήκαμε, σπάζοντας και λερώνοντας με χρώμα τις προσόψεις των εργολαβικών εταιριών καθαρισμού και φύλαξης- ΑΝΑΞ στην οδό Ιθάκης στην κυψέλη- Αττικά Κτήρια, στην οδό Αχαρνών στη Νέα Χαλκηδόνα- Globe Williams, στη Λεωφόρο Αλίου. Ως εργαζόμενοι αναγνωρίζουμε τη μισθωτή εργασία ως καταναγκασμό. Γι' αυτό προσπαθούμε να προσθέσουμε έναν ακόμα τρόπο αντίστασης ενάντια στα συμφέροντα των αφεντικών. Τα σπασίματα, οι μπογιές, οι καταστροφές και τα σαμποτάζ είναι κομμάτι των καθημερινών αντιστάσεών μας, μια μικρή μόνο απάντηση στον καταναγκασμό και την τρομοκρατία των προϊσταμένων, των αφεντικών και των ρουφιάνων τους. Με τα μέσα μας αυτά προκαλούμε συμβολικό και πραγματικό κόστος στα συμφέροντά τους και χτίζουμε ένα ακόμη ανάχωμα στην επίθεσή τους εναντίον μας. Να ξέρουν ότι θ' απαντάμε με χίλιους τρόπους κάθε μέρα στη βία που δεχόμαστε».

<https://apatris.info/spastes-bogiatzides-apergi-ke-lipi-saboter>

Ανάληψη ευθύνης για την εμπρηστική επίθεση στα γραφεία των βουλευτών Φορτσάκη και Βούλτεψη

«Αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις εμπρηστικές επιθέσεις στα πολιτικά γραφεία των ακροδεξιών βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας, Σοφίας Βούλτεψη και Θεόδωρου Φορτσάκη, στα Εξάρχεια, στις οδούς Ζωοδόχου Πηγής και Σαριπόλου αντίστοιχα. Οι συγκεκριμένες επιθέσεις αποτελούν την αφετηρία μιας στρατηγικής αντιποίνων για την πραξικοπηματική και εξοντωτική απόφαση που επιβλήθηκε στους αναρχικούς συντρόφους Δ. Πολίτη, Α. Ντάλιο, Γ. Μιχαηλίδη, Ν. Ρωμανό και στο μέλος της ΣΠΦ Γ. Τσάκαλο».

<https://apatris.info/fortsaki-ke-voultepsi/>

Θεσ/νίκη - Εμπρησμοί στις οικίες της Ειδικής Ανακρίτριας Αντ. Βαρελά και του πρώην Προέδρου Εφετών Θ. Σταυρόπουλου

«44 χρόνια μετά, οι νύχτες των δικαστικών είναι ακόμα στα χέρια μας. Στις 18 Απρίλη του 1974 το επαναστατικό ημερολόγιο θα σημάνει την πρώτη εκ των 35 ημερών αιχμαλωσίας του γενοβέζου δικαστή Μάριο Σόσι, που βρίσκεται απαχθείς από τα επαναστατικά χέρια κομάντο των Ερυθρών Ταξιαρχιών. 44 χρόνια μετά, αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τις επιθέσεις με εκρηκτικούς μηχανισμούς χαμηλής ισχύος στις οικίες της Ειδικής Ανακρίτριας Αντωνίας Βαρελά στην οδό Ορέστου 5, και του πρώην Προέδρου Εφετών Θεόδωρου Σταυρόπουλου στην οδό Χαλκιδικής 3 στη Θεσσαλονίκη, τα ξημερώματα της 18ης Απρίλη».

<https://apatris.info/varela-stavropoulou>

Παρέμβαση σε συμβολαιογραφείο στην Πάτρα

«Το πρωί της Τρίτης 24/4 πραγματοποιήσαμε μια προεδοποιητική παρέμβαση στο συγκεκριμένο γραφείο. Εισβάλαμε στο εσωτερικό του, καταστρέφοντας αρκετά έγγραφα και τους υπολογιστές, ενώ φεύγοντας πετάξαμε στο γραφείο κόκκινο χρώμα και τρικάκια. Επιδιώκουμε να στείλουμε ένα σαφές μήνυμα πως οποιοσδήποτε είναι σύμμαχος των επιθέσεων του κράτους και των τραπεζιτών, και συνεισφέρει έμπρακτα στην υλοποίηση των αντικοινωνικών σχεδίων τους, θα μας βρει απέναντί του».

<https://apatris.info/symvoleografio-stin-patra>

Λέσβος: στιγμιότυπο ελληνικής φιλοξενίας ...ή διαφορετικά, μια ακόμη μέρα στο ημερολόγιο της Μυτιλήνης, εάν είσαι πρόσφυγας...

Μεταφερόμαστε στη Λέσβο. Σ' ένα απ' αυτά τα όμορφα νησιά του ανατολικού Αιγαίου. Σ' αυτό που εδώ και κάποια χρόνια, έχουν εγκλωβιστεί κάποιοι άνθρωποι, πρόσφυγες και μετανάστες. Εκτοπισμένοι και εκτοπισμένες σ' αυτό τον χώρο, ως μια συνέχεια των διαμαρτυριών τους ενάντια στην καθημερινή ψυχολογική και σωματική καταστολή που δέχονται, καταλαμβάνουν στις 17/4, την πλατεία της Σαπφούς στην καρδιά του κέντρου της Μυτιλήνης. Διεκδικούν άμεση εξέταση των αιτημάτων ασύλου, τον απεγκλωβισμό τους από αυτό το νησί, και κάνουν λόγο για έναν νεκρό από τα γνωστά και συνήθη αίτια: απουσία ουσιαστικής ιατρικής περίθαλψης.

*

Η επιλογή της κατάληψης του συγκεκριμένου σημείου φέρει τους ίδιους σε δύο ταχύτητες, με την πρώτη να διεκδικεί ορατότητα, αναγνώριση και φωνή, και με την άλλη να ενεργοποιεί τους αντιδραστικούς, συντηρητικούς μηχανισμούς του νησιού καθώς και να ταρασσουν φαινομενικά την οικονομική ομαλότητα της κατανάλωσης και της κερδοσκοπίας στον συγκεκριμένο χώρο αλλά σ' έναν ασυνεχή χρόνο. Και όλα αυτά στο συμβολικό επίπεδο.

Όποιος είναι κάτοικος τουριστικού νησιού, γνωρίζει πως η προσβολή της δημόσιας εικόνας ενός κεντρικού σημείου, και δη από πρόσφυγες και μετανάστες, ταυτίζεται με μια γενική ηθική προσβολή που επανδρώνεται πάνω στο «ξένο και απολίτιστο» να απειλεί το «ντόπιο, ελληνικό και φιλήσυχο». Στην πραγματικότητα, η κατάληψη μιας κεντρικής πλατείας, με τα ελάχιστα αιτήματα μετακίνησης και την πραγματοποίηση της γραφειοκρατικής διαδικασίας, φέρει στην επιφάνεια αυτά τα δύο στοιχεία του κοινωνικού ανταγωνισμού, σε μια απευθείας σύγκρουση. Το ορισμένο ντόπιο στοιχείο με το ξένο, την εισροή κεφαλαίου και εμπορεύματος με την παρακώλυση της κανονικότητας, τον πάτο της ταξικής πυραμίδας με τους διαχειριστές του και εν τέλει τους καταπιεζόμενους, αυτούς που βιώνουν την ωμή βία του ελληνικού κράτους και της Ευρώπης, με τους καταπιεστές, αυτούς που οραματίζονται τη μέγιστη απόδοση, την κεφαλαιοκρατική συσσώρευση και τις μεγάλες ελλάδες.

*

Οι θεσμικοί-κρατικοί άρχοντες και αρχόντισσες στη Μυτιλήνη ενσαρκώνουν πρώτα, υλικά το ξενοφοβικό μέρος της τοπικής κοινωνίας και τη νοοτροπία της ακούσιας διαχείρισης από την πλευρά της εξουσίας, και δεύτερα, ιδεολογικά την οικονομική ανάπτυξη του νησιού και την αποσυμφόρησή του από το μεταναστευτικό πρόβλημα. Με άλλα λόγια συνδέονται με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο βιώνοντας μάλιστα μια αίσθηση απομόνωσης από τους κεντρικούς φορείς δημόσιας διοίκησης. Το γεγονός της κατάληψης στην πλατεία της Σαπφούς, αποκομμένο από τα αιτήματα των εκτοπισμένων, είναι η σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι. Παρατηρείται το γνωστό σημείο της κατασκευασμένης αφήγησης, η απόλυτη αντιστρεψιμότητα της πραγματικότητας με εργαλεία την ορθολογικοποίηση μιας κοινωνίας βασισμένης στην εκμετάλλευση που ο εγκλεισμός, η γενικευμένη αντι-μεταναστευτική πολιτική της Ε.Ε., η καθημερινή βία και η απομόνωση είναι σημεία υπομονής και καλής θέλησης από πλευράς της εξουσίας. Αυτή η αφήγηση θέλει τα κράτη και το θεσμικό τους πλαίσιο, ως προασπιστές των ανθρώπινων δικαιωμάτων, μιας σύγχρονης αστικής δημοκρατίας που έχει ξεπεράσει τις αγκυλώσεις του ναζισμού και του ολοκληρωτισμού. Πλέον



Η κατάληψη λοιπόν, μέσω της χωροταξικής επιλογής της, φέρει το πρόβλημα στο πλέον δημόσιο πεδίο. Ως μορφή, φέρει ωμά την πραγματική εικόνα της κρατικής διαχείρισης και ως περιεχόμενο ζητά το αυτονόητο.

κανείς δε πεθαίνει, υπό κρατικές αποφάσεις και γενικευμένα, επειδή είναι Εβραίος. Πλέον δεν συμβαίνουν πογκρόμ και υπάρχει ελευθερία λόγου. Και στις περιπτώσεις που συμβαίνει κάτι αντίθετο, κάτι αντικειμενικά α π α ν θ ρ ω π ο, τότε αυτό το σημείο μετατρέπεται σαν μια αδυναμία των ιδίων των θεσμών και των κρατών. Άμα άνθρωποι δολοφονούνται με την κρατική βούλα στον σύγχρονο κόσμο, αυτό είναι γιατί πρέπει να δολοφονηθούν. Δεν υπάρχει υλικά οργανωμένος ο προηγούμενος ιδεολογικός ρατσιστικός συσχετισμός, μόνο ελλείψεις και ένας οικονομικο-πολιτικός τροχός που πρέπει να γυρίσει. Πρέπει να υπάρχουν φυλακές. Πρέπει τα νησιά να μετατρέπονται σε πλωτά κλουβιά. Πρέπει να χτιστούν μίζνες στις πλάτες των προσφύγων. Πρέπει να υπάρχει κύκλωμα διακίνησης. Πρέπει να συνεχιστεί ο καπιταλισμός. Πρέπει να πνίγεται, να σιωπάς.

Η κατάληψη λοιπόν, μέσω της χωροταξικής επιλογής της, φέρει το πρόβλημα στο πλέον δημόσιο πεδίο. Ως μορφή, φέρει ωμά την πραγματική εικόνα της κρατικής διαχείρισης και ως περιεχόμενο ζητά το αυτονόητο. Και το κάνει αυτό, όχι με βία, αλλά με συμβολισμούς και συνθήματα «We want peace, not violence».

Χαρακτηριστικά, ο δήμαρχος της Λέσβου, Σπύρος Γαληνός με επιστολή του προς τον υπουργό Μεταναστευτικής Πολιτικής, Δημήτρη Βίτσα, και τον αναπληρωτή υπουργό Προστασίας Νίκο Τόσκα, αλλά απευθυνόμενος και στον πρωθυπουργό μαζί με τα πολιτικά κόμματα, με μια νότα μελοδραματισμού και ψυχολογικής κούρασης αναφέρει:

[...] «εδώ και τέσσερις ημέρες βιώνουμε μια εντελώς απαράδεκτη κατάσταση με την κατάληψη της κεντρικής πλατείας της πόλης της Μυτιλήνης από αιτούντες άσυλο μετανάστες. Είναι ανήκουστο μια ολόκληρη πόλη να βρίσκεται υπό καθεστώς ομηρίας, το κεντρικότερο σημείο της πρωτεύουσας του νησιού υπό κατάληψη και η αστυνομία να μην τολμά να επέμβει για να αποκαταστήσει την τάξη». [...] «σε λίγες μέρες θα βρεθεί στη Λέσβο ο ίδιος ο πρωθυ-

πουργός για να μιλήσει στους νησιώτες για ανάπτυξη, για νέες επενδύσεις και για έργα πνοής. Πώς μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο τη στιγμή που η ασφάλεια και η τήρηση των νόμων, έννοιες αυτονόητες για άλλες κοινωνίες, δεν ισχύουν στη Λέσβο; Σε ένα τέτοιο κλίμα δεν μπορεί να υπάρξει ανάπτυξη της τοπικής οικονομίας και πώς μπορούν να γίνουν νέες επενδύσεις. Αυτή τη στιγμή στη Λέσβο βρίσκονται περίπου 10.000 αιτούντες άσυλο σε μια πόλη 27.000 κατοίκων και το νησί μας βρίσκεται για ακόμα μια φορά όμηρος. Η Λέσβος δεν μπορεί να αντέξει άλλο. Θα ήθελα να γνωρίζετε ότι ως Δήμος Λέσβου, σε περίπτωση που δεν ληφθούν άμεσα μέτρα, θα προβούμε σε όλες τις ενέργειες προκειμένου να προστατεύσουμε τα δικαιώματα των πολιτών μας και την κοινωνική συνοχή».

Μέσα σ' ένα τέτοιο κλίμα λοιπόν, και με συσχετισμούς άνισους για πλευρά των εκτοπισμένων και των αλληλέγγυων, βρίσκουν έδαφος και ευκαιρία για μια ακόμη πετυχημένη απόπειρα οργάνωσης οι φασίστες, οι πατριδοπορωμένοι και οι επιφανείς διαστρεβλωτές της πραγματικότητας.

*

Έτσι, την Κυριακή (20/4) μέσω της οργάνωσης «Πατριωτική Κίνηση Μυτιλήνης II», καλείται συγκέντρωση στο σημείο συνάντησης, που γίνεται η εβδομαδιαία υποστολή σημαίας στο νησί. Με γενικό τους σύνθημα «Φτάνει πια», και με μια σύνδεση συμπαράστασης στους δύο έλληνες αξιωματικούς που κρατούνται από το τούρκικο κράτος που υπήρχε ήδη εκεί, ξεκινούν 200 περήφανοι ελληναράδες, οπλισμένοι με σπρέι πιπεριού, φωτοβολίδες, πέτρες, μπουκάλια, και μπόλικο εθνικιστικό ένστικτο να βαδίζουν στη κεντρική πλατεία που παραμένουν οι εκτοπισμένοι.

Από 'κει και πέρα, το σκηνικό περιγράφεται από τους αλληλέγγυους και από άτομα που βρισκόντουσαν εκεί, ως πολεμικό. Οι εκτοπισμένοι βρίσκονται περικυκλωμένοι στην πλατεία, δεχόμενοι επιθέσεις και έχοντας ως το τέλος τραυματισμούς (έφτασαν 35 απ' αυτούς να μεταφερθούν στο νοσοκομείο, ανάμεσα τους και παιδιά), με δικά τους όπλα μόνο την άμυνα και τον φόβο. Η στρατηγική τους είναι οι ανθρώπινες αλυσίδες, στο κέντρο γυναίκες και παιδιά τα οποία και καλύπτουν με βρεγμένες πετσέτες ώστε να μην τραυματιστούν. Οι πετσέτες όμως αρπάζουν φωτιά. Οι κατασταλτικές δυνάμεις, προχωρούν σε δεύτερο χρόνο σε ρίψη δακρυγόνων και σε μια προσπάθεια συνεννόησης με τους φασίστες, οι οποίοι ως απάντηση, ανάβουν κάδους και μεταφέρουν τις συγκρούσεις σε γύρω στενά και στην προκουμιά του λιμανιού. Όσο περνάει η ώρα, ορισμένοι εγκαταλείπουν με αποτέλεσμα να μείνουν μόνο οι «σκληροπυρηνικοί». Σημειώνεται πως καθ' όλη τη διάρκεια μαζεύεται ένα μεγάλο μέρος αλληλέγγυων από το ανταγωνιστικό κίνημα, φοιτητές, ντόπιοι, κάτοικοι. Οι φασίστες περιγράφονται ως μανιασμένοι, να εύχονται «καλό ψόφο», «πάμε να τους κάψουμε». Σαφώς αποφασισμένοι. Γενικότερα, τέτοιας κλίμακας επίθεση, δεν είναι συχνή για τα δεδομένα του νησιού, παρόλο που οι προσπάθειες των φασιστών για τραμπουκισμό στο παρελθόν ήταν πολλές και διάχυτες.

Ο τρόπος επίλυσης της μονομερούς και άνισης αυτής μάχης, ήρθε τα ξημερώματα και χωρίς την προσαγωγή ή σύλληψη κάποιων από την πλευρά των φασιστών. Επίλυση ήταν η βίαιη και παρά τη θέληση τους, μετακίνηση των εκτοπισμένων στο στρατόπεδο στη Μόρια. Στις 23/4, σημειώνεται η σύλληψη 102 προσφύγων και μεταναστών



Τα παραγοντιλίκια της δεξιάζουσας αστικής τάξης στο νησί και η συνεργασία της με φασιστικές ομάδες καταστολής δε περνούν απαρατήρητα, αλλά έρχονται να επιβεβαιώσουν την ίδια την πραγματικότητα συσχετισμών και προθέσεων.

*

Ξέρουμε πως με όποια απόχρωση ντύνουν τις ρητορείες τους ορισμένα κομμάτια της κοινωνίας -από τη ρητορεία για ανάπτυξη και χρηματικές ροές, ως την πιο αισχρή ρατσιστική και αναίσθητη φρασεολογία- παραμένουν ένα πράγμα και μόνο. Είναι εχθροί μας.

Τα παραγοντιλίκια της δεξιάζουσας αστικής τάξης στο νησί και η συνεργασία της με φασιστικές ομάδες καταστολής δε περνούν απαρατήρητα, αλλά έρχονται να επιβεβαιώσουν την ίδια την πραγματικότητα συσχετισμών και προθέσεων. Απέναντι στην επονομαζόμενη κοινωνική συνοχή και ομαλότητα του νησιού, που ισορροπεί ανάμεσα στην φτωχοποίηση των εργαζομένων, στη FRONTEX, στην ταύτιση κράτους, στρατού και έθνους, στην πολιτική, κοινωνική και οικονομική εκμετάλλευση προσφύγων και μεταναστών, επιλέγουμε μία απάντηση. Τους συλλογικούς και κοινούς αγώνες.

■/ konsouela

► με κατηγορίες για απείθεια και για παράνομη κατάληψη δημοσίου χώρου.

Ένα σημείο που έρχεται να προστεθεί λίγες μέρες μετά, είναι η μετέπειτα προσπάθεια ταύτισης κατοίκων του νησιού με τους προαναφερόμενους περήφανους ελληναράδες με πρόθεση τις διώξεις. Ανάμεσα στα αναγνωρισμένα 17 πλέον άτομα, βρίσκεται και ένα μέλος της Ν.Δ., το οποίο αποτελεί ηγετικό στέλεχος της «Πατριωτικής Κίνησης Μυτιλήνης».

*

Τα γεγονότα της Κυριακής ξεχωρίζουν ως αποτέλεσμα της ταξικής πάλης με δεδομένα τις υλικές συνθήκες και τις καθημερινές διεκδικήσεις που συμβαίνουν από το 2016 μέσα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Λέσβο, αλλά και ως αποτέλεσμα της συνολικότερης επανοργάνωσης του

συντηρητισμού και του φασισμού με τα σύγχρονα χαρακτηριστικά του και τους διαχρονικούς εχθρούς του στους «κακούς άλλους». Γίνεται φανερό. Πάνω στα συμφέροντα και στις ανάγκες που συγκρούονται, οι εκτοπισμένοι παραμένουν στο πάτο και βιώνουν την ωμή μορφή κρατικής καταστολής και τις συνέπειες των ευρωπαϊκών πολιτικών. Και αυτό όχι πρώτη φορά, μα ούτε και τελευταία. Η αντίσταση απέναντι στο πιο εχθρικό περιβάλλον του κρατικού εγκλεισμού πέραν της ιδεολογικής στόχευσης και σύνδεσης που μπορεί να παίρνει κάθε φορά, αποτελεί βασικό ένστικτο και φυσική κίνηση προς την ελευθερία. Η αλληλεγγύη μας είναι απαραίτητη, όχι σε μια συνθήκη απρόσκλητης βοήθειας ή κάποιας απροσδιόριστης ταύτισης, αλλά ως καθαρή πολιτική και κοινωνική σύνδεση με τον αγώνα τους, με το πρόταγμα της κοινωνικής χειραφέτησης.

■ Σχετικά με τους διωκόμενους μετανάστες (από Πέτρου Ράλλη και Μόρια)

Στις 23 Μάη θα ολοκληρωθεί η δίκη των διωκόμενων μεταναστών της Πέτρου Ράλλη, και θα ανακοινωθεί η απόφαση του δικαστηρίου. Ελπίζοντας να ιδωθούμε και εκτός δικαστικών αιθουσών και κρατητηρίων με όσους βιώνουν στο πετσί τους τους κρατικούς χειρισμούς, επιχειρείται ανασκόπηση της υπόθεσης και των νοημάτων που φέρει:

Τέλη Μάη 2017 οι μετανάστες ζητούν ενημέρωση για την πορεία της κράτησής τους. Αυτονόητη απορία, δεδομένου ότι κάθε φορά που πραγματοποιείται συγκέντρωση έξω από τα κρατητήρια της Π. Ράλλη, μετανάστες φωνάζουν και ρωτούν για το άγνωστο της κράτησής τους, αφού βρίσκονται στο απόλυτο σκοτάδι. Η απάντηση από τους ανθρωποφύλακες ήταν να τους ξυλοφορτώσουν άγρια, με αποτέλεσμα να μεταφερθούν στο νοσοκομείο με ανοιγμένα κεφάλια και σπασμένα χέρια. Για τη συγκάλυψη του ξυλοδαρμού στήθηκε αμέσως δικογραφία εναντίον τους. Μια αντανάκλαστική κίνηση στην οποία κατέφυγαν οι βασανιστές για να «δικαιολογήσουν» τη βία τους. Βίντεο από τις κάμερες ασφαλείας κατά την διάρκεια του ξυλοδαρμού αποδεικνύει τα παραπάνω. Οι δύο μπάτσοι, κατά τη διάρκεια της δίκης, κατάπιαν τη γλώσσα τους στις ερωτήσεις της έδρας, ενώ ο αρχίμπατος Μπαρμπαλιάς δεν πανικοβλήθηκε ούτε στιγμή, παρά τις συνεχείς αντιφάσεις στις οποίες έπεφτε (π.χ. αναγνώρισε τους 4 από τους 8 παρά το γεγονός ότι υποστηρίζει ότι φόραγαν fullface - !- κάτι που φαίνεται και στο βίντεο ότι δεν ισχύει). Το τελευταίο μας δείχνει πως αυτό είναι πάγια τακτική της αστυνομίας - δείρε, δείρε όποιον μιλάει και μετά πες καμιά βλακεία να τα μπαλώσεις. Για τα τελευταία, οι 8 διωκόμενοι μετανάστες εστάλησαν σε φυλακές ανά την Ελλάδα, προφυλακισμένοι για 11 μήνες ήδη, ενώ μέχρι να γίνει η δίκη θα κλείσουν χρόνο (εκτός του χρόνου κράτησης που είχε εκτίσει ο καθένας στα κολαστήρια της Π. Ράλλη).

Το ίδιο καλοκαίρι εφαρμόζεται έντονη βία και καταστολή στους εξεγερμένους μετανάστες στη Μόρια της Μυτιλήνης, που διαμαρτύρονται -και αυτοί- για την πορεία των αιτήσεων ασύλου τους (και την καθυστέρηση πληροφόρησης). Μία ώρα μετά η αστυνομία συλλαμβάνει στον σωρό 35 μετανάστες, κρίνοντας κυρίως από το χρώμα δέρματός τους, προφυλακίζοντας τους 30. Το δικαστήριο πραγματοποιήθηκε τον περασμένο Απρίλη και έκρινε ενόχους τους 32 από τους 35 διωκόμενους για το αδίκημα της πρόκλησης επικίνδυνης σωματικής βλάβης σε 11 αστυνομικούς, και για απόπειρα πρόκλησης σε άλλους 13. Τους επέβαλε ποινή 26 μηνών, εφέσιμη, με τριετή αναστολή. Κατατέθηκαν εφέσεις και

για τους 32. Στις προηγούμενες συνεδριάσεις οι μπάτσοι έπεσαν και πάλι σε αντιφάσεις, χρονικές αποκλίσεις και προφανή ψέματα.

Οι μετανάστες και οι μετανάστριες, ερχόμενοι σε αυτό το κομμάτι της γης, βρίσκονται σε μια καλοσχεδιασμένη (από το κράτος) κατάσταση διαχείρισης, που το μόνο που εξασφαλίζει είναι ένα αόριστο πλαίσιο κράτησης, με μόνη δικαιολόγηση ότι δεν έχουν χαρτιά. Η Πέτρου Ράλλη αποτελεί κομβικό σημείο στο σχεδιασμό και την εφαρμογή της επίσημης μεταναστευτικής πολιτικής, και οι συνθήκες εγκλεισμού που επικρατούν εκεί μπορούν κάλλιστα να αποτελέσουν πρότυπο για τη διαχείριση όλων των μεταναστών. Αντίστοιχα, οι μετανάστες και οι μετανάστριες στα κέντρα «φιλοξενίας» βρίσκονται διαρκώς απομονωμένοι από τον κοινωνικό ιστό, υπό την διαρκή απειλή απέλασης ή μεταφοράς σε κέντρο κράτησης.

Το κράτος, ανεξάρτητα από προεκλογικές διακηρύξεις και ανθρωπιστικά προσώπια, φυλακίζει, ξυλοκοπεί, καταστέλλει αγώνες, ξαναφυλακίζει και δικάζει.

Από τον Συντονισμό συλλογικοτήτων και ατόμων ενάντια στα κέντρα κράτησης:

«Γιατί απέναντι σε οποιονδήποτε εγκλεισμό, ακόμα και σε αυτόν με το πιο ανθρωπιστικό προσώπιο, η αντίσταση, από την πιο μικρή καθημερινή πράξη μέχρι την πιο βίαιη εξέγερση, δεν είναι ούτε νόμιμη ούτε παράνομη, είναι απλά δίκαιη.

Όσο μετανάστες και μετανάστριες στοιβάζονται σε κελιά και κέντρα κράτησης, εμείς θα στεκόμαστε δίπλα τους.

Όσο άνθρωποι διαχωρίζονται με βάση τα έγγραφα που βρίσκονται στην τσέπη τους ή τη χώρα προέλευσής τους, εμείς θα φωνάζουμε ότι τα σύνορα είναι χαρτιά στο σώμα της γης, και θα παλεύουμε για να τις εξαλείψουμε».

**ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΣΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ**

Βίντεο για τις δύο υποθέσεις:

<http://ssaekk.espinblogs.net/2018/04/09/8-διωκόμενοι-μετανάστες-απο-πέτρου-ράλ/>

<http://musaferrat.espinblogs.net/2018/03/24/αλληλεγγύη-με-τους-35-διωκόμενους-μεταν/>

Εργατικά νέα



Στις 3 Μαΐου 2018 το Γ' Μονομελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών παρά το γεγονός ότι δεν υπήρχαν αποδεικτικά στοιχεία καταδίκασε δύο μέλη του «Συνδικάτου Μετάλλου Αττικής και Ναυπηγοεπισκευαστικής Βιομηχανίας Ελλάδας» σε 5 μήνες φυλάκιση με αναστολή με την κατηγορία της πρόκλησης ελαφριάς σωματικής βλάβης. Η μήνυση ασκήθηκε από τους ιδιοκτήτες της εταιρίας «AMCROM Ρωμανός Κ. – Μυλωνάς Α. & ΣΙΑ ΟΕ». Το συνδικάτο μετάλλου δείχνοντας την αλληλεγγύη του στον αγώνα των εργαζομένων της συγκεκριμένης εταιρίας συμμετέχει στις κινητοποιήσεις που λαμβάνουν χώρα από το 2011. Ακόμα μια περίπτωση όπου η αλληλεγγύη και οι αγώνες ποινικοποιούνται και καταστέλλονται.



Μόλις ενάμιση μήνα μετά την εκδίκαση της υπόθεσης της εργάτριας, η οποία είχε απολυθεί εν μέσω εγκυμοσύνης από την εταιρεία VresNet, βγήκε η απόφαση, σύμφωνα με την οποία εργάτρια δικαιώνεται σε όλα. Ο εργοδότης οφείλει να αποζημιώσει την εργαζόμενη όχι μόνο για την απόλυσή της εν μέσω εγκυμοσύνης, αλλά και για τη μη έγκαιρη καταβολή δεδουλευμένων, αποζημίωση υπερωριών, δώρων εορτών, επίδομα αδείας κ.λπ. Το δικαστήριο απεφάνθη υπέρ της εργάτριας για όλες τις εργατικές διαφορές που είχαν με τον εργοδότη της VresNet, και τον υποχρεώνει σε άμεση καταβολή της αποζημίωσης. Η απόφαση, λόγω της δημοσιότητας και της πίεσης που ασκήθηκε από το κίνημα αλληλεγγύης, βγήκε μόλις σε ενάμιση μήνα.

Ακόμα δύο σοβαροί τραυματισμοί εργατών έρχονται να συμπληρώσουν τον κατάλογο εργατικών ατυχημάτων στο βωμό τους κέρδους των εφοπλιστών μετά από έκρηξη που σημειώθηκε στο μηχανοστάσιο του Ε/Γ-Ο/Γ "CHAMPION JET 2" της ναυτιλιακής εταιρείας "SEA JETS N.E". Για την κερδοφορία του κεφαλαίου τα αφεντικά δεν διστάζουν να θέσουν σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές προκειμένου να μην σπαταλήσουν πόρους για μέτρα ασφαλείας σε χώρους δουλειάς.

Τρίωρες στάσεις εργασίας σε κάθε βάρδια αποφάσισαν μετά από συνέλευση οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο «Παπουτσάνης». Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις στους μισθούς και κατώτερο μισθό σύμφωνα με τη Σύμβαση του 2009, μετατροπή όλων των συμβάσεων των εργαζομένων σε αορίστου χρόνου και κατάργηση του καθεστώτος της εργασίας μέσω εργολάβων, μέτρα υγείας και ασφάλειας στην εργασία.

Σε επίσχεση εργασίας συνεχίζουν να βρίσκονται οι εργαζόμενοι στη δομή φιλοξενίας ασυνόδευτων ανηλίκων προσφύγων της ΜΚΟ Άρσις στους Ταγαράδες και στο

Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν την άμεση και στο ακέραιο καταβολή των δεδουλευμένων, την ομαλή στο εξής εκταμίευση της χρηματοδότησης των δομών προκειμένου να μπορέσουν, όπως αναφέρουν στην ανακοίνωση τους, απρόσκοπτα και με αξιοπρέπεια να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους.

Οι δολοφονίες εργατών στον τομέα της καθαριότητας όλο και αυξάνονται. Άλλοι δύο νεκροί στην Τήνο, όταν ένα απορριμματοφόρο του δήμου έπεσε σε γκρεμό. Τα οχήματα βρίσκονται σε τραγική κατάσταση, χαρακτηριστικά δεν έχουν περάσει ούτε ΚΤΕΟ, με τους ανθρώπους να κινδυνεύουν καθημερινά, βορά στις αδηφάγες ορέξεις κράτους και κεφαλαίου για μείωση του κόστους εργασίας και αύξηση της κερδοφορίας τους.

Ηράκλειο Κρήτης: Παρέμβαση στο καφενείο «Λάκκος» για το περιστατικό εργοδοτικής βίας σε εργαζόμενο

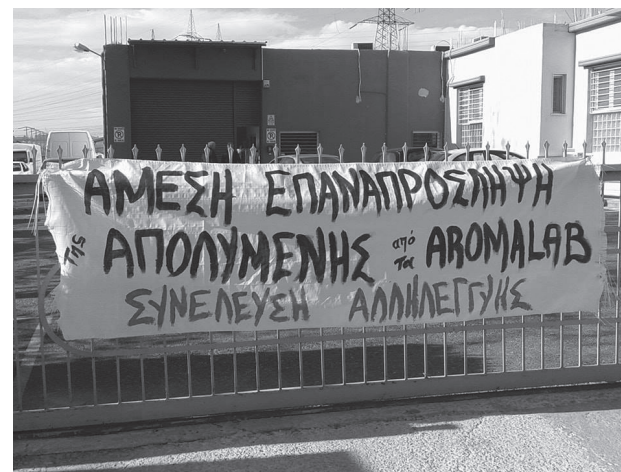
Στις 27/4, έγινε παρέμβαση στο μαγαζί "Λάκκος" για τον ξυλοδαρμό εργαζομένου του μαγαζιού από το αφεντικό. Η πρωτοβουλία πάρθηκε από τη νεοσύστατη συνέλευση εργαζομένων / ανέργων Kurbet με παρουσία κόσμου 50-60 εργαζομένων, συντρόφων και φίλων. Από το κείμενο της συνέλευσης: «Στις 4/4, ο Βαγγέλης, το αφεντικό του μαγαζιού "Λάκκος" στην ομώνυμη γειτονιά του Ηρακλείου, επιτίθεται με μπουινιές σε εργαζόμενο επειδή όπως υποστήριξε ξέχασε να σημειώσει μια παραγγελία. Το περιστατικό αυτό ήρθε να προστεθεί σε μια σειρά υβριστικών συμπεριφορών και "εκρήξεων" του εν λόγω καταστηματούχου απέναντι στο προσωπικό του καφενείου. Κι όλα αυτά με τα ένσημα 4ώρου αντί 8ώρου, χωρίς επιδόματα και δώρα, μια πάγια τακτική που ακολουθείται πιστά τα τελευταία χρόνια από την πλειονότητα των αφεντικών στον κλάδο του επισιτισμού στο Ηράκλειο. Η εργοδοτική βία είναι ένα φαινόμενο της ταξικής κοινωνίας και όχι απλώς μια σειρά περιστατικών που θα μπορούσαμε να αποδώσουμε στην "κακιά στιγμή" ή την ψυχολογική του εργοδότη. Όλα τα αφεντικά είναι "προβληματικά" λόγω της αντικειμενικής προνομιακής θέσης τους στην μισθωτή σχέση εργασίας. Εκείνης της θέσης δηλαδή που τους επιτρέπει να εκμεταλλεύονται την εργασιακή μας δύναμη για να αντλούν υπεραξία, επειδή είχαν το κεφάλαιο να ξεκινήσουν μια επιχείρηση. Η λύση λοιπόν δεν είναι να αλλάξει χαρακτήρα το αφεντικό αλλά να δυναμώσει η οργάνωση των εργαζομένων και η δύναμη τους ενάντια στην εξουσία των εργοδοτών».



«Κράτος και αφεντικά χτυπάνε εργάτες
Η λύση είναι οι αγώνες μας, δεν έχουμε αυταπάτες»
φωτογραφία από την παρέμβαση στον «Λάκκο»

Θεσσαλονίκη: Φιλοεργοδοτική απόφαση για την αγωγή που κατέθεσε η πρώτη εργαζόμενη του Aromalab

Από το κείμενο της Συνέλευσης Αλληλεγγύης στη πρώτη εργαζόμενη του Aromalab: «Το μονομελές πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης, με πρόεδρο την δικαστικό Βαρβάρα Αγγελίδου, απέρριψε ύστερα από μια κατάπτυστη φιλοεργοδοτική απόφαση την αγωγή που κατέθεσε η πρώτη εργαζόμενη του Aromalab, καταδικάζοντάς την μάλιστα να πληρώσει και από πάνω 150 ευρώ για τα δικαστικά έξοδα της εταιρείας. Το δικαστήριο δεν αναγνώρισε καμία από τις μαρτυρίες των πρώην εργαζομένων και πελατισμών



κρίνοντας τες είτε μειωμένης αξιοπιστίας -μιας και θεωρήθηκε πως αφού δεν κατήγγειλαν τα περιστατικά τότε δεν μπορούν να μιλάν τώρα για το καθεστώς εργασίας τους(!)- είτε απλά θεωρήθηκε πως οι μαρτυρίες τους έχουν αντικρουστεί από την εργοδοσία και τα τσιράκια της χωρίς να αιτιολογείται καν το πώς. Αντιθέτως, αναγνώρισε τους ισχυρισμούς περί απόλυσης -λόγω του ότι δε ήταν καλή στη δουλειά- της ίδιας της εργοδοσίας ως αληθείς, παρά το γεγονός πως αυτοί που κατέθεσαν υπέρ της ήταν η ίδια η οικογένεια - αφεντικά (άλλωστε για τη δικαστική εξουσία τα αφεντικά είναι αξιόπιστα, ενώ οι εργαζόμενοι όχι) ή τσιράκια τους που ουδεμία σχέση είχαν με το καθεστώς εργασίας της απολυμένης. Σε μια εποχή που δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι ζουν υπό καθεστώς ομηρίας δεν μας προκαλεί καμία έκπληξη μια φιλοεργοδοτική απόφαση που εκτός των άλλων αποσκοπεί στον παραδειγματισμό και την αποτροπή όσων αντιστέκονται και τολμούν να καταγγείλουν τα αφεντικά τους, είτε γιατί απλά δεν δικαιώνονται, είτε γιατί καλούνται να επωμιστούν το βαρύ οικονομικό φορτίο που φέρνει μια δικαστική διαμάχη. Πρόκειται άλλωστε για τον γνωστό ρόλο της δικαστικής εξουσίας. Ένα ρόλο που αποκάλυπτα συμβαδίζει με τα συμφέροντα των αφεντικών, του κράτους και του κόσμου της εξουσίας. Έναν κόσμο που δεν έχει τίποτα άλλο να μας υποσχεθεί πέρα από την εκμετάλλευση, την υποταγή, τον φόβο, τη μιζέρια, τη φτώχεια, την εξαθλίωση και τον θάνατο. Απέναντι στη διαρκή υποτίμηση των ζωών μας, την ασφυκτική και βάρβαρη κοινωνική πραγματικότητα που επιβάλλεται από την κυριαρχία, ο μόνος δρόμος που πρέπει να διανύσουμε είναι αυτός της αντίστασης στη γενικευμένη και ολοκληρωτική τρομοκρατία που επιβάλλουν κράτος και αφεντικά».



ΕΞΟΡΥΞΗ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ ΣΗΜΑΙΝΕΙ...



Η υπόθεση πετρέλαιο δεν είναι άγνωστο ζήτημα για την περιοχή της Ηπείρου, καθώς δεν είναι η πρώτη φορά που γίνονται προσπάθειες έρευνας και εξόρυξης του «μαύρου χρυσού». Συγκεκριμένα, μια πρώτη προσπάθεια αναφέρεται στο μακρινό 1919 στη Δραγοψά Ηπείρου, λόγω ισχυρών ενδείξεων για ύπαρξη πετρελαίου. Η εν λόγω περιοχή θα έρθει στο επίκεντρο και πάλι την δεκαετία του '90, όταν ο Μάικλ Τζόνσον -ο αμερικάνος που τελειοποίησε την τεχνική εντοπισμού πετρελαίου horizontal fracking, και ανακάλυψε κοιτάσματα πετρελαίου στη Βόρεια Ντακότα σε ποσότητα 15 δισεκατομμυρίων βαρελιών- προσπάθησε επί μία πενταετία να πάρει τα δικαιώματα εξόρυξης πετρελαίου, και δεν τα κατάφερε καθώς εν ολίγοις «δεν τα βρήκαν στη μοιρασιά». Λίγο πριν το 1940, στον συνοικισμό Λυκοστάνη στα Γραμμενοχώρια της Ζίτσας, νομού Ιωαννίνων, καταφθάνει η ιταλική εταιρεία AGIP και η θυγατρική της, Azienda Italiana Petroli Albanesi (AIPA). Διάφορα έργα για την υλοποίηση της έρευνας έλαβαν χώρα ώπου οι προσπάθειες σταμάτησαν μετά τη γερμανική εισβολή. Οι ντόπιοι από τότε προσέδωσαν το τοπωνύμιο «Πετρέλαιο» στην περιοχή. Το 1960 πραγματοποιούνται οι πρώτες ερευνητικές γεωτρήσεις στη Λάβδανη. Το 1999 η εταιρεία Enterprise υπογράφει σύμβαση με το ελληνικό δημόσιο και πραγματοποιεί τη γεώτρηση «Δήμητρα 1» στο Καλπάκι Ιωαννίνων η οποία δεν ολοκληρώθηκε ποτέ για λόγους αδυναμίας διαχείρισης των υψηλών πιέσεων. Στην ίδια προβληματική «Δήμητρα 1» θα γίνει επανα-γεώτρηση, στα πλαίσια της πρώτης φάσης των τωρινών ερευνών.

Η κεντρικότητα της εκμετάλλευσης των υδρογονανθράκων, ως στρατηγικό σχέδιο του ελληνικού κράτους, έχει και αυτή την ιστορία της, ξεκινώντας από τη Χούντα και φτάνοντας ως την «πρώτη φορά αριστερά». Το επτεικό τεύχος νο. 1000 του περιοδικού «Ταχυδρόμος» (Ιούνιος '73) θριαμβολογεί με αφορμή τον Πρίνο: «Και τώρα έχουμε τα δικά μας πετρέλαια». Το θέμα θα κάνει ηχηρή είσοδο στην ημερήσια διάταξη αμέσως μετά το διάγγελμα του Γ.Α. Παπανδρέου από το Καστελόριζο (Απρίλιος '10), και τη συνακόλουθη προσφυγή στα προγράμματα δομικής αναπροσαρμογής του ΔΝΤ. Η κρατική ρητορική συνέδεε την άντληση υδρογονανθράκων με την ανάκαμψη

της εθνικής οικονομίας, που θα σήμανε την τάχιστη έξοδο από τα μνημόνια. Η χώρα «κόπηκε» σε οικόπεδα και διεθνείς διαγωνισμοί προκηρύχθηκαν υπό την εποπτεία του υφυπουργού ΥΠΕΚΑ, Γ. Μανιάτη. Το όλο project τέθηκε κάτω από την επίβλεψη της Ελληνικής Διαχειριστικής Εταιρείας Υδρογονανθράκων Α.Ε., μιας εταιρείας ειδικού σκοπού που ίδρυσε το ελληνικό κράτος το 2011, με τωρινό επικεφαλής τον Γιάννη Μπασιά. Η «καλή» δουλειά του Μανιάτη αναγνωρίστηκε και από τον μετέπειτα πρωθυπουργό Σαμαρά, ο οποίος τον διατήρησε στη θέση του, τη στιγμή που διαβεβαίωνε το κατατρεγμένο έθνος για τα μελλοντικά έσοδα της Ελλάδας από τη νέα της επιχειρηματική δραστηριότητα, ύψους 150 δις ευρώ !!! Τον Οκτώβριο του 2014 δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ο νόμος 4300, όπου κυρώνεται η παραχώρηση του δικαιώματος έρευνας και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων για τη χερσαία περιοχή των Ιωαννίνων προς τις εταιρείες Energean Oil&Gas και την Petra Petroleum. Σε αυτούς που υπογράφουν την καταστροφική παραχώρηση συγκαταλέγονται και 2 γιαννιώτες πολιτικοί: ο Κάρολος Παπούλιας, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, και ο Κ. Τασούλας, ως υπουργός Αθλητισμού και Πολιτισμού. Η όλη σύμβαση παραχώρησης βασίστηκε στην 523 σελίδων Στρατηγική Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (Απρίλιος '12) που εκπόνησε το Εργαστήριο Μεταλλευτικής Τεχνολογίας και Περιβαλλοντικής Μεταλλευτικής του ΕΜΠ, και φέρει την υπογραφή του καθηγητή Δημήτρη Καλιαμπάκου και Αντώνη Μαυρόπουλου, χημικού μηχανικού, νόμιμου εκπρόσωπου της Ε.ΠΕ.Μ. Α.Ε., συνεργαζόμενης εταιρείας που εδρεύει στην Αθήνα.

Η συνέχεια του κράτους και στο θέμα των υδρογονανθράκων είναι εμφανέστατη. Η διακυβέρνηση Σύριζα-Ανέλ συνεχίζει στο ίδιο μοτίβο, ενώ προβάλλει ένα περιβαλλοντικά ευαίσθητο προφίλ, τοποθετώντας οικολόγους στο ΥΠΕΚΑ. Βέβαια, προχωρεί και σε μια καινοτομία σε σχέση με τους προηγούμενους: όχι απλά προσδοκά οικονομικά οφέλη μέσα από τη φορολόγηση της εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων -αν και διατηρεί το σκανδαλωδώς χαμηλό ειδικό καθεστώς φορολόγησης-, αλλά επιδιώκει να καταστήσει το κράτος μπίζνεσμαν, κατοχυρώνοντας διαγωνισμούς έρευνας και εκμετάλλευσης προς το ίδιο, μέσω

των ΕΛΠΕ (π.χ. οικόπεδα Πρέβεζας-Άρτας, Κατάκολο και ν. Κρήτης). Παρόλο που η απεμπλοκή του ελληνικού δημοσίου από τα ΕΛΠΕ θεωρείται δεδομένη, και δρομολογείται αυτή την περίοδο, η κυβέρνηση έχει φροντίσει να διαχωρίσει τα δικαιώματα έρευνας και παραγωγής υδρογονανθράκων από την πώληση των μετοχών που κατέχει, διατηρώντας μελλοντικά το 36,25% των ερευνητικών συμμετοχών που σήμερα ανήκουν στα ΕΛΠΕ. Από την άλλη, τα τοπικά στελέχη του Σύριζα τρέχουν να διαβεβαιώσουν τις τοπικές κοινωνίες πως έχουν λάβει όλα τα μέτρα για να προστατέψουν τα οικοσυστήματα και τους κατοίκους. Αδυνατούν όμως να μας πείσουν, για δύο -μεταξύ άλλων- βασικούς περιβαλλοντικούς λόγους: α) ενώ μπορούν, δεν απαγορεύουν με νόμο το fracking εντός ελληνικής επικράτειας (υδραυλική ρωγμάτωση - η πλέον επιζήμια μέθοδος εξόρυξης πετρελαίου) και β) ενώ είναι στο χέρι τους, δεν προστατεύουν με νόμο τις περιοχές Natura (σαν και αυτές στην Ήπειρο), αποκλείοντάς τες από τα εξορυκτικά σχέδια.

Φτάνοντας στο 2017, η εταιρεία Repsol υπογράφει συμφωνία με την Energean Oil&Gas για διενέργειες γεωφυσικών σεισμικών ερευνών στο οικόπεδο των Ιωαννίνων, αποκτώντας το 60% των παραχωρήσεων, και αναλαμβάνοντας τον ρόλο του διαχειριστή (operator). Ο διευθύνων σύμβουλος της εταιρείας, Μαθιός Ρήγας, περιέγραφε την ικανοποίησή του για τη συμφωνία εισόδου της Repsol στα οικόπεδα της Energean. Να σημειωθεί επίσης ότι η Repsol είναι μία από τις μεγαλύτερες στον κόσμο, εισηγμένες σε χρηματιστήριο αξιών, εταιρείες από τη βιομηχανία πετρελαίου και φυσικού αερίου. Έχει παρουσία σε περισσότερες από 40 χώρες και παράγει περίπου 700.000 βαρέλια πετρελαίου ημερησίως. Μόνο για το 2017, η Repsol ήταν υπεύθυνη για 11 ατυχήματα και διαρροή 40 τόνων πετρελαίου παγκοσμίως. Προτού εγκατασταθεί το πρώτο συνεργείο των αναδόχων υπήρξε μια καλά συντονισμένη επικοινωνιακή πολιτική ώστε να προετοιμαστεί η κοινή γνώμη. Επί σχεδόν 3 χρόνια, πληρωμένες καταχωρήσεις της Energean κάνανε την εμφάνισή τους στον τοπικό τύπο (έντυπο και ηλεκτρονικό), ενημερώνοντας για το κοινωνικό της έργο, τις περιβαλλοντικές δράσεις, τα οικονομικά αποτελέσματα και τους ικανοποιημένους εργαζομένους της.

Σήμερα, οι εργασίες έχουν δρομολογηθεί και περιλαμβάνουν αρχικά το βασικό στάδιο ερευνών που διαρκεί συνολικά επτά έτη, και διαιρείται σε διαδοχικές ερευνητικές φάσεις που ορίζονται για τη Συμβατική Περιοχή ως εξής:

Πρώτη Φάση: 3 έτη / Σύνολο ελαχίστων δαπανών 7,9 εκ. ευρώ / Γεωλογικές, γεωφυσικές μελέτες, επανεπεξεργασία παλαιών σεισμικών, πραγματοποίηση νέων 300 χλμ, νεότερο πρόγραμμα (με Repsol) 400 χλμ.

Δεύτερη Φάση: 2 έτη / Σύνολο ελαχίστων δαπανών 11,5 εκ. ευρώ / Όρυξη μιας βαθιάς γεώτρησης.

Τρίτη Φάση: 2 έτη / Σύνολο ελαχίστων δαπανών 11,5 εκ. ευρώ / Όρυξη και 2ης βαθιάς γεώτρησης.

Σημειώνεται ότι για οποιαδήποτε δραστηριότητα στο πεδίο (γεωφυσικές έρευνες, γεωτρήσεις κλπ) απαιτείται η εκπόνηση Περιβαλλοντικού Σχεδίου Δράσης ή Μελέτης Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων, για τα οποία θα πρέπει να έχει γνωμοδοτήσει με θετικό τρόπο η αρμόδια Δημόσια Αρχή του ΥΠΙΕΝ. Αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε ήδη στην πρώτη φάση, και εφόσον ανακαλυφθεί κοιτάσμα, τότε περνάμε στο Στάδιο Εκμετάλλευσης, αφού αποδεσμευτούν και επιστραφούν στο δημόσιο, εδάφη που πλέον δεν θα χρειάζονται στις εταιρείες. Το όλο project βρίσκεται υπό τη διαρκή επιτήρηση και διεύθυνση μιας 6μελούς Τεχνικής Συμβουλευτικής Επιτροπής, με τον πρόεδρο και 2 μέλη να ορίζονται από το δημόσιο, και τα υπόλοιπα 3 από τις αναδόχους εταιρείες.

Οι κεφαλαιούχοι και αυτοί που τρίβουν τα χέρια από τις εξορύξεις πετρελαίου, εδώ αλλά και σε κάθε άλλη περιοχή, δεν ξεχνούν να διατυμπανίσουν απροκάλυπτα τα υποτιθέμενα οφέλη των ερευνών, που τα κατατάσσουν μάλιστα σε οικονομικά, περιβαλλοντικά και επιστημονικά, όχι μόνο των ιδίων, αλλά και του τόπου. Όμως, στο καπιταλιστικό σύστημα, και υπό την διακυβέρνηση οποιασδήποτε κυβερνητικής πλειοψηφίας, είναι γνωστό πως το όφελος των οικονομικά ισχυρών προκύπτει πάντοτε εις βάρος των εκμεταλλεζόμενων, χωρίς να λαμβάνονται καθόλου υπόψη οι συνέπειες ή οι καταστροφές που προκαλούνται από τις ενέργειές τους, αρκεί και μόνο να φουσκώνει η τσέπη τους.

Όσον αφορά στις αντιδράσεις, αυτές παραμένουν ακόμα σε πρωτόλειο - υπό διαμόρφωση επίπεδο, η παρουσία ή αποτίμηση των οποίων είναι ακόμα πρόωρη. Εν τούτοις, στις 17 Απριλίου 2017 συγκροτήθηκε διαδήλωση ενάντια στην εξόρυξη με περίπου 150 άτομα, σε διαφορετικά μπλοκ.

Από την πλευρά μας γνωρίζουμε πολύ καλά το τι πραγματικά σημαίνει εξόρυξη πετρελαίου, όχι σε υποθετικό επίπεδο, αλλά αξιολογώντας τα αμέτρητα παραδείγματα αντίστοιχων περιοχών. Για μας εξόρυξη πετρελαίου σημαίνει:

Καταστροφή

Σύμφωνα με τη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων των ιδίων των εταιρειών, που εμείς έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε πως τα τελικά δεδομένα θα είναι πολλαπλάσια των αρχικών, προβλέπονται τα παρακάτω: Θα διανοιχτούν 11.500 γεωτρήσεις-τρύπες, από 8 έως 20 μέτρα βάθος η κάθε μία, και για την πραγματοποίησή τους θα χρειαστούν τουλάχιστον 92.000 κιλά εκρηκτικά. Για τη μεταφορά εξοπλισμού και προσωπικού σε δύσβατες περιοχές, θα κατασκευαστούν 219 ελικοδρόμια εντός παρθένων δασών και προστατευόμενων περιοχών. Αν όντως τηρηθεί το πλάνο της εταιρείας, που στην πρωταρχική φάση προβλέπει 263 ημέρες, με αποτέλεσμα να απελευθερωθούν στην ατμόσφαιρα τουλάχιστον 200 τόνοι τοξικών αερίων όπως μονοξείδιο του άνθρακα, αέριοι υδρογονάνθρακες, οξείδια του αζώτου, εργασιών, τότε θα εκτελεστούν 395 ώρες πτήσεων με κατανάλωση από 150 έως 850 lt καυσίμου ανά ώρα. Επίσης, θα χρησιμοποιηθούν 2.000 έως 3.000 lt καύσιμο ανά γεωτρύπανο ανά ημέρα. Διοξείδιο του θείου και εσπνεύ-

σιμα σωματίδια. Συνέπεια όλων των παραπάνω θα είναι η δημιουργία όξινης βροχής, η επιβάρυνση της χλωρίδας και της πανίδας, και η μόλυνση του υδροφόρου ορίζοντα, ήδη από τη φάση των ερευνών. Εξαιτίας των προηγούμενων, ανυπολόγιστες θα είναι οι ζημιές από πιθανές διαρροές ή ατυχήματα. Αξίζει να επισημανθεί πως μόνο για το 2017 η ανάδοχος του έργου Repsol ήταν υπεύθυνη για 11 ατυχήματα και διαρροή 40 τόνων πετρελαίου παγκοσμίως.



Ληλασία

Οι εμπλεκόμενες εταιρείες Repsol και Energean Oil απολαμβάνουν ειδικό καθεστώς με την αιτιολογία πως πρόκειται για επένδυση «εθνικού συμφέροντος». Ειδικότερα ο «νόμος περί υδρογονανθράκων» (2289/95), προβλέπει πως οι εταιρίες έχουν απόλυτο δικαίωμα σε αναγκαστικές απαλλοτριώσεις, κατά παρέκκλιση της κείμενης νομοθεσίας, προς εξυπηρέτηση των αναγκών τους. Δρόμοι, αγωγοί μεταφοράς, αποθηκευτικοί χώροι, εγκαταστάσεις επεξεργασίας και λιμάνια μεταφόρτωσης θα φτιαχτούν χωρίς να δοθεί αναφορά στις τοπικές κοινωνίες. Δεν έχουν καμία υποχρέωση ως προς τον τόπο και τρόπο διάθεσης των απολήψιμων ποσοτήτων. Μπορούν να τα πουλήσουν σε οποιαδήποτε αγορά, απλά επιλέγοντας εκείνη με τη μεγαλύτερη τιμή. Κοινώς, ούτε θα αυξηθεί η ενεργειακή επάρκεια της περιοχής, ούτε θα φτηνύνουν τα καύσιμα. Στη σύμβαση παραχώρησης του οικοπέδου των Ιωαννίνων (N.4300/2014) δεν γίνονται σαφείς οι τρόποι και τα χρονοδιαγράμματα βάσει των οποίων οι εταιρείες υποχρεώνονται να αποκαταστήσουν το φυσικό περιβάλλον στο οποίο θα δραστηριοποιηθούν. Φυσικά, δεν αναφέρονται ρητώς οι πιθανές ποινές που θα πρέπει να τους επιβληθούν σε περίπτωση μη αποκατάστασης του περιβάλλοντος. Το συμπέρασμα λοιπόν προκύπτει αβίαστα: είτε βρεθούν είτε δεν βρεθούν απολήψιμα κοιτάσματα πετρελαίου, η περιοχή θα έχει ήδη λεηλατηθεί, η υγεία των κατοίκων θα έχει ήδη επιβαρυνθεί, οι τοπικές κοινωνίες θα έχουν ήδη διχαστεί και το περιβάλλον θα έχει ήδη καταστραφεί.

Πόλεμος

Αμέτρητες πολεμικές συρράξεις είχαν και έχουν στο επίκεντρό τους τον έλεγχο των πλουτοπαραγωγικών πηγών. Τέτοιου είδους επιχειρηματικές δραστηριότητες, πέρα από το να γεμίζουν τις τσέπες των αφεντικών, φέρνουν πάντοτε στρατιωτικοποίηση, ένταση του κοινωνικού ελέγχου, αύξηση των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών, εκτόξευση του αριθμού των θερμών επεισοδίων, μεγέθυνση των

στρατιωτικών δαπανών. Με το αστήρικτο επιχείρημα πως «πρόκειται για το πετρέλαιό μας» τα αφεντικά θα τονώνουν το χαρτί του εθνικισμού, εις βάρος της αρμονικής συνύπαρξης μεταξύ γειτόνων. Οι ιστορικές περιπτώσεις των πολέμων στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής τα τελευταία 100 χρόνια, αποδεικνύουν πως το κυνήγι του Μαύρου Χρυσού συνοδεύεται από ανοιχτές πολεμικές συγκρούσεις. Και όλοι ξέρουμε ποιανού το αίμα θα χυθεί σε αυτή την περίπτωση...

Η λύση στο ενεργειακό ζήτημα δεν είναι εύκολη ή μονοδιάστατη υπόθεση, και σε καμία περίπτωση δεν υπαινισσόμαστε ότι την έχουμε έτοιμη. Το μόνο σίγουρο είναι πως για κανένα λόγο δεν συστρατευόμαστε με λογικές «πράσινης ανάπτυξης» ή με τα διάφορα mega project που εμφανίζονται σαν εναλλακτικές πηγές ενέργειας, μέσα σε ένα καθόλου εναλλακτικό οικονομικό σύστημα. Το παράδειγμα των ανεμογεννητριών στο βουνό Κασιδιάρη, δείχνει καθαρά πως ακόμα και οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας -όπως η αιολική- όταν αντλούνται με γνώμονα την κερδοφορία, και εφαρμόζονται σε βιομηχανική κλίμακα, δεν είναι φιλικές για το περιβάλλον και τους ανθρώπους. Πέρα από το κεφάλαιο, δεν αποδεχόμαστε ούτε το κράτος σαν διαχειριστή των ζώων και των αναγκών μας. Είναι οι κρατικές πολιτικές που πριμοδοτούν το σύγχρονο μοντέλο οικονομίας και τρόπο ζωής, που αποξένωσαν τους ανθρώπους από τη φύση, από τη διαχείριση των αναγκών τους, και τους καθιστούν άβουλα καταναλωτικά όντα. Η λύση στο ζήτημα της ενέργειας και της προστασίας του περιβάλλοντος ξεφεύγει πέρα από την επιλογή της κατάλληλης πρώτης ύλης, και οφείλουμε να την αναζητήσουμε οι ίδιοι στον τρόπο με τον οποίο παράγονται και μεταφέρονται τα προϊόντα που χρησιμοποιούμε, στον τρόπο που καταναλώνουμε και καλύπτουμε πραγματικές και επίπλαστες ανάγκες. Στην πορεία αυτής της αναζήτησης διαπιστώνουμε πως τίποτα δεν είναι εφικτό χωρίς να αμφισβητήσουμε και να εναντιωθούμε στο υπάρχον σύστημα.

Κανείς δεν είναι πιο κατάλληλος από εμάς τους ίδιους για να υπερασπιστεί το περιβάλλον στο οποίο ζούμε, και να βάλει φρένο σε όσους υποτιμούν τις ζωές μας. Δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στους διάφορους θεσμούς. Το μόνο που κάνουν είναι να νομιμοποιούν τη βαρβαρότητα επικαλούμενοι την «ανάπτυξη» και το «εθνικό συμφέρον». Πρόκειται για δύο όρους που έχουν χρησιμοποιηθεί από τις πολιτικές ελίτ σε όλες τις ενημερωτικές εκδηλώσεις που έχουν γίνει ως τώρα και στόχο έχουν να καλύψουν το χάσμα ανάμεσα σε αυτούς που βλέπουν τις τσέπες τους να φουσκώνουν, όσο θα λεηλατούν ανενόχλητοι, και όλων των υπολοίπων που έχουμε κάθε λόγο να εχθρευόμαστε την εξόρυξη πετρελαίου. Μαθαίνουμε από τους αγώνες των κινημάτων για το νερό στο Πήλιο, και ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου, και δεν αφήνουμε τον αγώνα στα χέρια κομμάτων και Μ.Κ.Ο. Ακόμα και για τους πιο καλόπιστους, ο αγώνας ενάντια στα μεταλλεία στη Χαλκιδική έδειξε περίτρανα τον εργαλειώδη τρόπο που αντιμετωπίζουν τα κινήματα τέτοιοι φορείς. Ο αγώνας οφείλει να είναι μαχητικός και στοχευμένος, ώστε να μην καταλήξει στην αφομοίωση και την εκλογή ενός ακόμα ευαίσθητου, αριστερού, εναλλακτικού, πράσινου δημάρχου ή βουλευτή. Για μας οι αυτοοργανωμένοι και αδιαμεσολάβητοι αγώνες είναι ο μόνος τρόπος να υπερασπιστούμε τις ζωές μας και τη φύση.

Δεν έχουμε κανένα λόγο να συστρατευόμαστε με αυτή την υπόθεση, έχουμε κάθε λόγο να εναντιωνόμαστε στο πετρέλαιο!!!

✎/ Σεμπρεβίβα

**Η Σεμπρεβίβα είναι μια νέα πολυθεματική πολιτική συλλογικότητα του α/α/α χώρου, με σημείο αναφοράς τα Πάννινα.*

Επικοινωνία: sempreviva@espiv.net

Αεροδρόμιο στο Καστέλι Ένα ακόμη δείγμα της εγκληματικής ανοησίας που βαφτίζουν ανάπτυξη

Το τελευταίο χρονικό διάστημα έχει ανασυρθεί ξανά μέσα από τα συρτάρια των διάφορων κυβερνητικών και αυτοδιοικητικών μανδρινών η πρόταση για την έναρξη της κατασκευής του νέου αεροδρομίου Ηρακλείου στο Καστέλι Πεδιάδας.

Η Κυβέρνηση Σύριζα-Ανέλ έχει κάνει σαφές ότι δύο είναι τα σημαντικότερα έργα για την ανάπτυξη της Κρήτης: η κατασκευή νέου Βόρειου Οδικού Άξονα, καθώς ο υπάρχων, ο οποίος συνδέει μεταξύ τους τις μεγάλες πόλεις του νησιού, πρωταγωνιστεί σε θανατηφόρα τροχαία και επίσης το σχεδιαζόμενο Διεθνές Αεροδρόμιο στο Καστέλι.

Λίγα λόγια για το ιστορικό της υπόθεσης

Το Καστέλι Πεδιάδας είναι μία κοινότητα στα νότια της ενδοχώρας του Νομού Ηρακλείου με περίπου 1.500 κατοίκους. Η περιοχή με πληθυσμό γύρω στους 15.000 έχει σαν κύρια οικονομική ασχολία της τη γεωργική παραγωγή, καθώς αποτελεί σημαντικό αγροτοδιατροφικό κέντρο από την εποχή των Μινωϊτών. Μάλιστα το χωριό πήρε το όνομά του από το καστέλι στο οποίο οι Ενετοί αποθήκευαν τους φόρους σε μορφή προϊόντων από τους κατοίκους της περιοχής. Στο Καστέλι υπάρχει επίσης ενεργό στρατιωτικό αεροδρόμιο σε υψόμετρο 350 μ. το οποίο χρησιμοποιείται περιστασιακά για αναχαίσεις στο Αιγαίο.

Η ιστορία σχετικά με την δημιουργία αεροδρομίου στο Καστέλι πάει αρκετά χρόνια πίσω. Η ανακοίνωση του έργου έγινε λίγο πριν τους Ολυμπιακούς Αγώνες, την κατεξοχήν εποχή της μάσας και της σπατάλης από τον τότε υπουργό Μεταφορών του ΠΑΣΟΚ Χρήστο Βερελή και τον υφυπουργό του, Μανώλη Στρατάκη που τύχαινε βουλευτής Ηρακλείου με καταγωγή μάλιστα ακόμα πιο τυχαία από χωριό της περιοχής. Η προέγκριση της χωροθέτησης ήταν για την περιοχή Ξερόκαμπος του Καστελίου Πεδιάδας. Το έργο συνέχιζε να σχεδιάζεται και να αποτελεί μόνιμη προεκλογική υπόσχεση στις διαδοχικές κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ με ακυρώσεις και επαναπροκηρύξεις καθώς άλλαζαν τα κουμάντα στα σχετιζόμενα υπουργεία.

Οι τοπικές αρχές έβλεπαν με καλό μάτι το έργο διαχρονικά σαν μια ευκαιρία, διεκδικώντας ανταποδοτικά μέτρα και επενδύσεις για τις κοινωνίες.

Με τα πολλά, από το 2014 και έπειτα, υπήρξαν έντεκα διαδοχικές αναβολές στην δημοπράτηση του έργου καθώς η σκοπιμότητα αλλά και η πιθανότητα οικονομικής βιωσιμότητας του απέχει παρασάγγας από τους επίσημους σχεδιασμούς και τις ανακοινώσεις. Τον Οκτώβριο του 2016 υπήρξε μόνο ένας συμμετέχων στον διαγωνισμό (γεγονός που καθιστά την ίδια την διαδικασία προβληματική) ο οποίος κέρδισε την κατασκευή του έργου με αντάλλαγμα την παραχώρηση για 35 έτη. Το επενδυτικό γκουπ απαρτίζεται από την ινδική κατασκευαστική GMR Airports Limited σε συνεργασία με το σχήμα Κοπελούζου. Ο Κοπελούζος και η ΤΕΡΝΑ μας είναι γνώριμοι. Όχι μόνο πανελλαδικά αλλά και ειδικότερα στην Κρήτη καθώς εμπλέκεται με τα διάφορα έργα «πράσινης ανάπτυξης» (ΒΑΠΕ) που σκοπό έχουν να κάνουν την Κρήτη μια τεράστια πρίζα παραγωγής ενέργειας. Όπως τυχαίως επίσης σχετίζεται με τα σχεδιαζόμενα καλώδια υψηλής τάσης που θα συνδέσουν την Κρήτη με την ηπειρωτική Ελλάδα, αλλά και πιθανόν μελλοντικά με άλλες χώρες της ΝΑ Μεσογείου. Φυσικά όλες αυτές οι διαδοχικές ακυρώσεις σε συνδυασμό με την προσφορά τους στα 480 εκ. € σε αντίθεση με την επίσημη μελέτη που το προϋπολόγιζε στα 800 εκ. με 1 δις €, σίγουρα βάζει σε υποψίες τι γυρεύει η αλεπού στο παζάρι. Γιατί αυτή τη στιγμή ένα διαχρονικό παζάρι διεξάγεται πανελλαδικά σχετικά με έργα που είτε πληρώθηκαν πολλές φορές παραπάνω από τον αρχικό σχεδιασμό τους, είτε ήταν άχρηστα ή με σοβαρές αστοχίες, είτε σκοπό είχαν να τσιμεντάρουν και να καταστρέψουν τα πάντα χαντακώνοντας τις επόμενες γενιές οικονομικά αλλά πρωτίστως περιβαλλοντικά.

Το πρόβλημα με το υπάρχον αεροδρόμιο Ηρακλείου

Η περιοχή της Νέας Αλικαρνασσού στο Ηράκλειο είναι αυτή που κυρίως υποφέρει από τη λειτουργία του υπάρχοντος αεροδρομίου Ν. Καζαντζάκης. Τα αεροπλάνα απο/προσγειώνονται με συχνότητα τέταρτο στους μήνες αιχμής, με τους κατοίκους να υποφέρουν από την ηχορύπανση αλλά και την επιβάρυνση

από την μόλυνση των καυσαερίων.

Διαχρονική λοιπόν απαίτηση των κατοίκων της είναι η εύρεση λύσης για το θέμα του αεροδρομίου. Η δέσμευση που έχει γίνει γνωστή είναι ότι από τη στιγμή που θα ξεκινούσε να λειτουργεί το αεροδρόμιο στο Καστέλι, θα σταματούσε η λειτουργία του αεροδρομίου Ν. Καζαντζάκης.

Χαρακτηριστικό είναι ότι επειδή η ηχορύπανση τέτοιου επιπέδου κοντά σε κατοικημένες περιοχές θεωρείται βασανιστήριο, τυπικά απαγορεύεται η λειτουργία τους κατά τις νυχτερινές ώρες.

Το υπάρχον αεροδρόμιο το οποίο πέρσι εξυπηρέτησε εφτά εκατομμύρια επιβάτες, λειτουργεί σφηνωμένο ανάμεσα στη γειτονιά της Ν. Αλικαρνασσού, της Βιομηχανικής Περιοχής και της μέχρι πρότινος ενεργής 126 Σμηναρχίας Μάχης.

Διάφορες προτάσεις είχαν προταθεί στο παρελθόν, όπως η δημιουργία του μεγάλου λοξού διαδρόμου, ενός έργου το οποίο φημολογούταν ότι θα χρειαζόταν μπάζωμα στη θάλασσα όγκου όσο είναι το απέναντι νησί, της Ντίας από το Ηράκλειο, αλλά και επίσης με πιθανές επιπτώσεις στη λειτουργία του λιμανιού του Ηρακλείου λόγω των θαλάσσιων ρευμάτων. Μια άλλη πρόταση που τέθηκε στο τραπέζι είναι η δημιουργία του «μικρού λοξού» με προϋπόθεση όμως την επέκταση του αεροδρομίου σε περιοχές που τώρα είτε είναι στρατιωτικού χαρακτήρα (ΣΕΑΠ, βάση αεροπορίας), είτε έχουν χρήση και ιδιοκτησιακό που θα σημαίνει πολύπλοκες και χρονοβόρες διαδικασίες για τη διευθέτηση. Το σημαντικότερο ζήτημα όμως και με αυτή την πρόταση είναι ότι το αεροδρόμιο θα εδραιωθεί οριστικά για το μέλλον στις παρυφές της πόλης του Ηρακλείου. Ανεξαρτήτως των εναλλακτικών προτάσεων, ένα είναι σίγουρο· το υφιστάμενο καθεστώς του υπάρχοντος αεροδρομίου πρέπει να αλλάξει το συντομότερο δυνατό. Είναι επιτακτική η ανάγκη να βρεθεί λύση με το ελάχιστο δυνατό κόστος (όχι πρωτευόντως οικονομικό) και τη μεγαλύτερη ωφέλεια.

Το αεροδρόμιο στο Καστέλι – ένα σφάλμα φαραωνικών διαστάσεων

Η ιδέα για τη δημιουργία αεροδρομίου στο Καστέλι αντιμετωπίζεται χλιαρά από πολλούς φορείς και ομάδες συμφερόντων. Ο λόγος είναι απλός –είναι ένα έργο με τόσα ελαττώματα, που αντικειμενικά είναι ασύμφορο να κατασκευαστεί. Η υφιστάμενη πρόταση λοιπόν είναι η απαλλοτρίωση 9.500 στρεμμάτων και η ενοποίηση του μελλοντικού αεροδρομίου με το υπάρχον στρατιωτικό. Το σχέδιο αυτό υποκρύπτει την πρόθεση για τη δυνατότητα εξυπηρέτησης απευθείας υπερατλαντικών πτήσεων χωρίς την παρεμβολή του Ελ. Βενιζέλος. Η περιοχή όμως που σχεδιάζεται το έργο, δεν βολεύει με τίποτα.

Η περιοχή του Καστελίου απέχει από το Ηράκλειο πάνω από 40 χιλιόμετρα, κάνοντάς το σχεδόν το πιο απομακρυσμένο αεροδρόμιο από την πόλη που εξυπηρετεί, διεθνώς. Τριάντα λεπτά θα χρειάζονται για να αφιχθεί κάποιος από και προς την πόλη του Ηρακλείου.

Η Πεδιάδα περιτριγυρίζεται από βουνά τα οποία πρέπει να χαμηλώσουν με μετακίνηση ορεινών όγκων 10 εκ. κ.μ.. Επίσης λόγω των ανέμων, κάθε αεροπλάνο θα χρειάζεται δεκαπέντε έξτρα λεπτά πτήσης πάνω από την Κρήτη ώστε να προσγειωθεί από τον νότο. Το μήκος του διαδρόμου λόγω υψομέτρου θα πρέπει να είναι 15% μεγαλύτερο από ότι στο επίπεδο της θάλασσας.

Η τροφοδοσία του αεροδρομίου με καύσιμα θα γίνεται από τα Λινοπεράματα στο Ηράκλειο με βυτιοφόρα που θα μετακινούνται στην επαρχιακή οδό με συχνότητα έξι λεπτών καθ' όλο το εικοσιτετράωρο. Όλα αυτά καθιστούν το ελάχιστο πρόσθετο κόστος ανά επιβάτη μέσω των τελών αεροδρομίου στα δεκαεφτά ευρώ όπως υποσχέθηκε η κοινοπραξία που κέρδισε τον διαγωνισμό. Την ίδια στιγμή το Ν. Καζαντζάκης έχει ελάχιστα αεροπορικά τέλη και γι' αυτό τον λόγο είναι ελκυστικό για τις εταιρίες χαμηλού κόστους.

Αυτοί οι παράγοντες επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό το ρεαλιστικό της επένδυσης και για αυτό τον λόγο δεν υπάρχει ακόμη μελέτη σκοπιμότητας και βιωσιμότητας για το έργο. Στην πραγματικότητα η μοναδική περίπτωση για να εμπλακεί μία κατασκευαστική στο έργο είναι, εάν λάβει εγγυήσεις ότι το έργο θα πληρωθεί εμμέσως μέσω της φορολογίας από τις τσέπες των ιδίων των πολιτών (είτε είναι ΕΣΠΑ, είτε παρόμοιοι τύπου χρηματοδοτήσεις) ώστε στην συνέχεια να απολαύσει για δεκαετίες τους καρπούς των «επενδύσεών» της.

Σε περίπτωση λοιπόν που η Ευρωπαϊκή Τράπεζα επενδύσεων

δεν εγκρίνει τελικά το αιτούμενο δάνειο, είναι πολύ μεγάλες οι πιθανότητες το έργο να μπει ξανά στη ναφθαλίνη.

Οι αποικιοκρατικές συμβάσεις των «επενδυτών»

Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ πίσω. Η Fraport, κοινοπραξία γερμανικών συμφερόντων που προσφάτως εξαγόρασε τα 14 περιφερειακά αεροδρόμια, εξασφάλισε την χρηματοδότηση της αναβάθμισης τους μέσω των ΕΣΠΑ και εμμέσως μέσω της φορολόγησης του καθενός από εμάς. Ούτε μισό ευρώ δεν της κόστισε στην πραγματικότητα η βελτίωση που είχε δεσμευτεί ότι θα κάνει.

Άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η αποικιοκρατική σύμβαση για το αεροδρόμιο στα Σπάτα.

Το 2012 η κατασκευαστική Hochtief κατάφερε να ανανεώσει για είκοσι χρόνια με 250 εκ. ευρώ τη σύμβαση παραχώρησης του αεροδρομίου των Σπάτων από το ελληνικό δημόσιο, ενώ τα χρήματα αυτά αναλογούν σε λειτουργικά κέρδη το πολύ ενός έτους. Το Φ.Π.Α. το οποίο δεν έχει καταβάλλει ο φορέας εκμετάλλευσης ξεπερνούσε το μισό δις € το 2014. Την ίδια στιγμή οι οφειλόμενες ασφαλιστικές εισφορές ξεπερνούσαν τις μερικές εκατοντάδες εκατομμύρια ευρώ.

Όλα αυτά τη στιγμή που οι αποδοχές των όμορων δήμων είναι πραγματικά ψίχουλα και το παραμύθι της ανταποδοτικότητας μπορεί να πάει με ασφάλεια στα σκουπίδια.

Οι περιβαλλοντικές επιπτώσεις είναι ανυπολόγιστες

Πριν ξεκινήσει οποιοδήποτε έργο στο Καστέλι, θα χρειαστεί να κοπούν 200 χιλιάδες ρίζες ελιές και φυσικά να απομακρυνθεί κάθε είδους αγροτική εκμετάλλευση, ιδιαίτερα υψηλής παραγωγικότητας, από την περιοχή. Ακόμη και να μην γινόταν αυτό, ποιος θα αγόραζε ελαιόλαδο ποτισμένο με κηροζίνη και βαρέα μέταλλα;

Στο μεταξύ στο σημείο που θα χτιστεί το αεροδρόμιο, τα διπλανά χωριά θα απέχουν από πενήντα μέτρα από την περιφραξη του. Οι μελετητές του έργου υποσχέθηκαν στους κατοίκους χρηματοδότηση για διπλά τζάμια για τον θόρυβο που θα είναι «λιγότερος από ένα πλυντήριο στο διπλανό δωμάτιο».

Η αύξηση της θερμοκρασίας και η καταστροφή του μικροκλίματος από το τσιμέντωμα και την ασφαλτόστρωση των νέων δρόμων, η μετακίνηση και η διαβίωση εκατοντάδων χιλιάδων επισκεπτών μηνιαίως, θα μετατρέψει την περιοχή σε ένα τερατούργημα του βιομηχανικού τουρισμού.

Η σημαντικότερη όμως μη αναστρέψιμη ζημιά που θα γίνει, είναι τα καυσαέρια που σύμφωνα με περιβαλλοντικά μοντέλα που έχουν υπολογιστεί, θα επικαθόνται στο διπλανό οροπέδιο Λασιθίου, κάτι που θα σημαίνει τεράστια καταστροφή για τους παραγωγούς εκεί, αλλά το σημαντικότερο, θα μολύνουν τις πηγές από όπου καλύπτονται οι ανάγκες σε νερό για εκατοντάδες χιλιάδες κατοίκους.

Η βλάβη που θα προκύψει από την μόλυνση στις πηγές και στον υδροφόρο ορίζοντα είναι και το σημαντικότερο επιχείρημα γιατί αυτό το έργο δεν πρέπει να γίνει ποτέ. Η περιοχή της Πεδιάδας με τις γεωτρήσεις της καλύπτει αρδευτικές αλλά και υδρευτικές ανάγκες τοπικά αλλά και για το Ηράκλειο. Οι γεωτρήσεις που υπάρχουν συνεισφέρουν σημαντικά στο υδατικό αποθεματικό.

Η μόλυνσή τους από αυτής της κλίμακας έργα βάζει σε τεράστιο κίνδυνο το πολυτιμότερο αγαθό για το νησί, το νερό.

Εδώ και ένα μικρό χρονικό διάστημα οι συζητήσεις για το σχεδιαζόμενο Αεροδρόμιο Καστελίου φούντωσαν απότομα καθώς οι αναμενόμενες τιμές απαλλοτριώσεων ανακοινώθηκαν επισήμως.

Ακόμη και όσοι έλπιζαν ότι θα κατάφερναν να χτυπήσουν ψηλές τιμές για να παραδώσουν τις περιουσίες τους, αρχίζουν να έχουν δεύτερες σκέψεις. Πέρα από τα μικροπολιτικά και στενά ατομικά συμφέροντα που εμφανίζονται τακτικά αναφορικά με το έργο, πρέπει οι κάτοικοι της Πεδιάδας να σχεδιάσουν για τον τόπο τους ένα μέλλον αειφόρο, σε αρμονία με το περιβάλλον χωρίς να ακούν τις σειρήνες για την κότα που γεννά τα χρυσά αυγά καθώς από πίσω κρύβεται η παγίδα που θα τους κάνει πρόσφυγες στον τόπο τους. Αυτοί που εξαρχής ήταν κατά του έργου με ισχυρότατα επιχειρήματα, συνεχίζουν τον μοναχικό τους αγώνα ενάντια στην λογική της απληστίας και της κοντόφθαλμης ατομικιστικής συμπεριφοράς. Θα είμαστε δίπλα τους.

Αγώνες ενάντια στην πατριαρχία

Ο αγώνας για τη βελτίωση της θέσης των γυναικών στην πατριαρχική κοινωνία που ζούμε ή για την ανατροπή των πατριαρχικών σχέσεων εξουσίας, χάνεται βαθιά μέσα στην ιστορία. Σε ολόκληρο τον κόσμο, τα γυναικεία και φεμινιστικά κινήματα είναι παρόντα και διεκδικούν, το καθένα με τα δικά του εργαλεία, τη γυναικεία απελευθέρωση. Ο χρονικός εντοπισμός του φεμινισμού στα κινήματα, ήδη από τις αρχές του 19ου αιώνα, εμπεριέχει συχνά αντιμαχόμενες συνιστώσες και ταξινομεί τον φεμινισμό σε επιμέρους ρεύματα.

Πλέον, μέσα από έναν συνεχή αναβρασμό, οι αγώνες ενάντια στην έμφυλη βία είναι διάχυτοι ανά τον κόσμο. Παρά τις όποιες αντιφάσεις και τα ακόμα άλματα προβλήματα, τα φεμινιστικά κινήματα αντλούν δύναμη και από την συνάρθρωση των διαφορετικών αγώνων. Είναι αδιαμφισβήτητο λοιπόν, πως όσο ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός και η επιβολή των κυρίαρχων διαχέεται στην κοινωνία με ακόμα μεγαλύτερη ένταση, είναι επιτακτική η επαφή μας με διαδικασίες και αγώνες που καταφέρνουν να εναντιωθούν σε αυτήν την κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα, διεκδικώντας ισότητα, αλληλεγγύη και αφυπνίζοντας τις συνειδήσεις στην κοινωνική χειραφέτηση επιδιώκοντας ταυτόχρονα ένα αντιεξουσιαστικό μοντέλο κοινωνικής οργάνωσης που θα αντιστέκεται στο κυρίαρχο σύστημα.

Ιστορικά, η πατριαρχία προϋπάρχει του καπιταλισμού και βρίσκει τις ρίζες της στην έννοια της ιδιοκτησίας και στο μοντέλο της οικογένειας. Μέσα στους αιώνες, η πατριαρχική αφήγηση έχει ορίσει τη γυναίκα αρχικά, ως κάτι διαφορετικό (από την κανονικότητα που είναι ο άνδρας) και για αυτό, η γυναικεία φύση ήταν πάντα το ξένο, το άγνωστο, το ακατανόητο και κατά συνέπεια το επικίνδυνο. Αργότερα, θεωρήθηκε ως ένας αντεστραμμένος, ατελής άνδρας και για αυτόν τον λόγο, εκ φύσεως κατώτερη και υποδεέστερη. Έγινε ένας επίπλαστος διαχωρισμός ανάμεσα στην αρρενωπότητα, που ταυτίστηκε με την ενεργητικότητα, την επιθετικότητα, τη βία, τη δύναμη, την αντοχή, τη γενναιότητα και άλλες ιδιότητες που θεωρούνται κατεξοχήν «ανδρικές» και τη θηλυκότητα, που ταυτίστηκε με την παθητικότητα, την υπομονή, την αδυναμία, την ευαισθησία, τη συστολή και άλλες ιδιότητες που θεωρούνται κατεξοχήν «γυναικείες».

Το πέρασμα στη νεωτερικότητα βρίσκει τις γυναίκες στο σπίτι, είτε ως αστές, είτε ως εργάτριες. Οι γυναίκες της αστικής τάξης είναι σύζυγοι, μητέρες και κόρες που -ακόμα και αν είναι υπεύθυνες για τις λειτουργίες της οικίας- αποτελούν κτήματα των ανδρών της οικογένειας τους, συζύγων και πατεράδων -και εν ελλείψει αυτών, των αδερφών και των υιών. Είναι επιφορτισμένες με το ρόλο της μητέρας που θα γεννήσει γιούς, κληρονόμους της περιουσίας του πατέρα και ενδεχομένως και κόρες για να δημιουργήσουν σχέσεις με άλλες αστικές οικογένειες μέσα από τους κατάλληλους γάμους· ακριβώς όπως και στη φεουδαρχία ήταν η μητέρα που γεννούσε γιους, διαδόχους, κληρονόμους των τίτλων και της γης και κόρες για να συνάπτονται συμμαχίες μέσω των γάμων τους.

Οι γυναίκες της εργατικής τάξης, τις ώρες που δεν εργάζονται και οι ίδιες, κάνοντας σκληρή, υποτιμημένη εργασία, με μισθούς πολύ κατώτερους από αυτούς των ανδρών και ανύπαρκτα δικαιώματα -ακόμα και όταν οι άνδρες εργάτες είχαν κατοχυρώσει κάποια ελάχιστα, είναι επιφορτισμένες με την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης του άντρα εργάτη, δηλαδή το νοικοκυριό, από το φαγητό, μέχρι τη φροντίδα της στολής εργασίας του άνδρα, ενώ ταυτόχρονα αποτελούν τις μητέρες που γεννούν και ανατρέφουν τους αυριανούς εργάτες. Η απλήρωτη γυναικεία εργασία στο σπίτι ήταν, και παραμένει ακόμα, η πιο υποτι-

Οι αγώνες για το έμφυλο ζήτημα, για τη χειραφέτηση, την ισότητα και την ελευθερία, στέκονται ενάντια στις πατριαρχικές αντιλήψεις ιεράρχησης των ανθρώπων βάσει φύλου και σεξουαλικότητας. Ενάντια στην πατριαρχική διάθρωση της κοινωνίας και τις καταπιέσεις που παράγει. Αυτοί οι αγώνες είναι διακριτοί, διαφορετικοί μεταξύ τους, διαθεματικοί, αλλά και πολλές φορές αντιφατικοί. Είναι κοινωνικοί αγώνες, ενάντια σε μία ακόμη εξουσία.

μημένη μορφή εργασίας, δίχως την οποία δε θα μπορούσε να αναπαραχθεί η εργατική τάξη.

Στην εργασία οι γυναίκες κατά μέσο όρο συνεχίζουν να αμείβονται λιγότερο από τους άνδρες, έχουν λιγότερες ευκαιρίες και σε πολλές περιπτώσεις χάνουν την εργασία τους σε περίπτωση εγκυμοσύνης. Στον δρόμο, τους χώρους διασκέδασης και την εργασία, οι παρενοχλήσεις, οι σεξουαλικές επιθέσεις και οι βιασμοί βαφτίζονται κατά περίπτωση, ως «φλερτ», «κομπλιμέντα», πράξεις για τις οποίες «πήγαινε γυρεύοντας» ή κατά βάθος «ήθελε» ή «μεμονωμένα περιστατικά». Στην οικία η ενδοοικογενειακή και συζυγική βία και οι συζυγοκτονίες/γυναικοκτονίες αποκαλούνται «οικογενειακά ζητήματα» και «εγκλήματα πάθους». Η διάχυτη εξουσία της πατριαρχίας εκφράζεται στην πράξη καθημερινά, τόσο στη ζωή των γυναικών, όσο και κάθε υποκειμένου που δεν ταυτίζεται με το κυρίαρχο πατριαρχικό πρότυπο.

Η διάχυτη εξουσία της πατριαρχίας εκφράζεται στην πράξη καθημερινά, τόσο στη ζωή των γυναικών, όσο και κάθε υποκειμένου που δεν ταυτίζεται με το κυρίαρχο πατριαρχικό πρότυπο.

Αυτήν τη στιγμή, ανά τον κόσμο, οι φεμινιστικοί αγώνες εμφανίζονται μαχητικά, για ακόμα μία φορά στην ιστορία, θέτοντας εκ νέου τις διεκδικήσεις και τα προτάγματά τους.

Στο Μεξικό, οι γυναίκες αυτοοργανώνονται και φτιάχνουν ομάδες ενάντια στην παρενόχληση και τις επιθέσεις που υφίστανται στον δρόμο και την κουλούρα του βιασμού, με όπλα την άμεση αντίδραση και το χιούμορ. Στην Ινδία, η φεμινιστική ομάδα «GulabiBang» (Συμμορία με τα ροζ) εμφανίστηκε στις φτωχές περιοχές της χώρας ως ομάδα αυτοάμυνας ενάντια στη βία κατά των γυναικών. Φορώντας ροζ σάρι, την παραδοσιακή φορεσιά των γυναικών στην Ινδία, και με καλάμια μπαμπού στα χέρια, χιλιάδες γυναίκες μάχονται ενάντια στους βιασμούς, την ενδοοικογενειακή βία και τις γυναικοκτονίες. Στη Ροζάβα, οι κούρδισες γυναίκες παίρνουν τα όπλα, και βάζουν την ισότητα των φύλων ως ένα από τα βασικά προτάγματα της επανάστασης.

Στην Πολωνία, χιλιάδες γυναίκες βγήκαν στον δρόμο, ενάντια σε κράτος και εκκλησία, που επιχειρούσαν να δώσουν ένα ακόμα πλήγμα στη γυναικεία αυτοδιάθεση του σώματος, ποινικοποιώντας τις αμβλώσεις για κάθε περίπτωση, ακόμα και σε αυτή του βιασμού. Κι ενώ το επίμαχο νομοσχέδιο δεν πέρασε, οι αμβλώσεις στην Πολωνία παραμένουν παράνομες εκτός κάποιων «εγκεκριμένων περιπτώσεων», όπως και σε πολλές άλλες χώρες. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, στις 8 Μαρτίου, την παγκόσμια ημέρα της γυναίκας, πραγματοποιείται απεργία γυναικών, μέσω ομάδων αλλά και σωματείων, με κύριο πρόταγμα την ισότητα στον χώρο εργασίας, την εξίσωση μισθών και την αναγνώριση της εργασίας στα νοικοκυριά. Στις ΗΠΑ και την Σουηδία, εργαζόμενες και συνδικάτα καταγγέλλουν την παρενόχληση στον χώρο εργασίας και μάχονται με κινητοποιήσεις ενάντια στον σεξισμό και την έμφυλη βία.

Στην Αργεντινή, ένα νέο κύμα γυναικοκτονιών, με αποκορύφωμα την απαγωγή, τον βιασμό και τη δολοφονία της 16χρονης Lucia Perez, πυροδότησε απεργίες και κινητοποιήσεις, που χιλιάδες γυναίκες, σε 30 πόλεις της Αργεντινής, βγήκαν στους δρόμους με κεντρικό σύνθημα

το «NIUNAMENOS» (ούτε μία λιγότερη). Το ίδιο σύνθημα, που είχε χρησιμοποιηθεί και παλαιότερα, περιγράφει πλέον ένα ολόκληρο κίνημα ενάντια στη βία κατά των γυναικών και τις γυναικοκτονίες. Σε όλο τον κόσμο και ενάντια στο ξέπλυμα και την εκμετάλλευση των αγώνων της, η ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα έχει αρχίσει και διοργανώνει αυτοοργανωμένα φεστιβάλ Pride, που κυριαρχούν οι πολιτικές διεκδικήσεις για ορατότητα φύλου, σώματος και σεξουαλικότητας.

Σήμερα, που πολλοί απολογητές της πατριαρχίας και του μισογυνισμού θεωρούν ότι τα γυναικεία και φεμινιστικά κινήματα δεν έχουν πλέον λόγο να παλεύουν για ισότητα, η πατριαρχία συνεχίζει να ασκεί έλεγχο στα γυναικεία σώματα, να τα αντικειμενοποιεί, να τα πειθαρχεί. Συνεχίζει για κάθε ΛΟΑΤΚΙΑ+ (Λεσβίες, Ομοφυλόφιλοι, Αμφιφυλόφιλοι, Τρανς, Κουήρ, Ίντερσεξ, Ασέξουαλ+), γυναίκα, ηλικιωμένο, ΑμεΑ, μετανάστρια, άνθρωπο με διαφορετικό σωματότυπο από αυτόν που δείχνουν τα περιοδικά μόδας, παιδί, φύση, γη και για κάθε τι που αποκλίνει από το κυρίαρχο πρότυπο στον δυτικό κόσμο του λευκού, πλούσιου, αρτιμελή, cis, ετεροφυλόφιλου άνδρα, να βιώνει διακρίσεις, κοινωνική βία και να υπόκειται σε εκμετάλλευση.

Οι έμφυλες διακρίσεις και η έμφυλη βία, μέσα στο οικοδόμημα της πατριαρχίας, αποτελούν άλλη μία εκδήλωση ιεραρχίας και εξουσίας και καταδεικνύουν την κυριαρχία πάνω σε ένα δίπολο βασισμένο στην ιεράρχηση των ανθρώπων, βάση ταυτοτήτων φύλου ή/και σεξουαλικότητας. Συνάμα, αυτές οι διακρίσεις συναρθρώνονται μαζί με ένα πολύ μεγαλύτερο φάσμα κοινωνικών ιεραρχήσεων, όπως φύλου, φυλής και τάξης, καθώς οι ταυτότητες που φέρει ο κάθε άνθρωπος είναι πάντοτε πολλαπλές. Παρόλα αυτά, ακόμα και σήμερα, οι φεμινιστικοί αγώνες συχνά παραγνωρίζονται και υποβαθμίζονται ως επιμέρους ή και δευτερεύον ζήτημα, μπροστά στον αγώνα ενάντια στην κυρίαρχη συνθήκη των δομών εξουσίας και των ταξικών αντιθέσεων, που εμφανίζονται τόσο σε πολιτικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο.

Ο αγώνας όμως για την ελευθερία και ενάντια σε κάθε εξουσία, δεν γίνεται παρά να εμπεριέχει τον αγώνα ενάντια στην πατριαρχία και τις πολλαπλές καταπιέσεις που αυτή παράγει. Η υφιστάμενη επικυριαρχία με βάση την έμφυλη διάκριση, τόσο στη δημόσια αλλά και την ιδιωτική σφαίρα των κοινωνικών και ταξικών σχέσεων, καθιστά αναγκαία μία βαθύτερη ανάλυση των εξουσιαστικών συσχετισμών που αναπτύσσονται, καθώς και έναν πολύπλευρο μαχητικό αγώνα. Έναν αγώνα από τα κάτω.



■ Η ρευστή γεωπολιτική συνθήκη προμηνύει θύελλες σε παγκόσμιο επίπεδο



Η συγκυρία των τελευταίων μηνών αναφορικά με τα διεθνή γεωπολιτικά γεγονότα επιφυλάσσει σίγουρα εντυπωσιακές ανατροπές καθώς η πολιτική ρευστότητα αναπτύσσεται σε όλα τα επίπεδα.

Η αλλοπρόσαλλη πολιτική των ΗΠΑ αλλά και οι εξελίξεις στα θερμά διεθνή μέτωπα είναι παράγοντες που πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπόψη όταν συζητάμε για το σημερινό πολυπολικό σκηνικό όπου οι υπερδυνάμεις αναπτύσσουν με ταχύτητα τις κινήσεις τους στην παγκόσμια σκακιέρα.

Η πυροδότηση του μετώπου ΗΠΑ-Ιράν

Η πρώτη βδομάδα του Μάη ξεκίνησε με την ανακοίνωση της Αμερικανικής κυβέρνησης στις 08/05 ότι αποσύρεται μονομερώς από τη διεθνή συνθήκη που υπέγραψε με το Ιράν σχετικά με το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Το 2015 το Ιράν υπέγραψε διεθνή συνθήκη με πέντε μέρη (ΗΠΑ, Ρωσία, Γερμανία, Γαλλία, Κίνα) συν την Ε.Ε., συνομολογώντας το περιορισμό του πυρηνικού του προγράμματος και την πρόσβαση διεθνών παρατηρητών του Διεθνούς Οργανισμού Πυρηνικής Ενέργειας (ΙΑΕΑ) στις εγκαταστάσεις του, με αντάλλαγμα την ακύρωση των διεθνών οικονομικών κυρώσεων που του είχαν επιβληθεί το 2006 από το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Οι κυρώσεις αυτές περιελάμβαναν το εμπάργκο οικονομικών και εμπορικών συναλλαγών με τις υπόλοιπες χώρες-μέλη του ΟΗΕ. Οι κυρώσεις αυτές ήταν συνέχεια των αμερικανικών του 1979 και του 1995, με αιτιολόγηση την ανησυχία του Συμβουλίου Ασφαλείας ότι το Ιράν ανέπτυξε πυρηνικό πρόγραμμα για πολεμικούς σκοπούς. Το αποτέλεσμα αυτών των κυρώσεων ήταν η απομόνωση της Ιρανικής οικονομίας και του εμπάργκο εξαγωγής αγαθών όπως το πετρέλαιο, του οποίου το Ιράν είναι ο πέμπτος σε μέγεθος παραγωγός παγκοσμίως.



Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο υπάρχουν λέξεις που συγκροτούν όλες αυτές οι εξελίξεις με μια επιφανειακή ματιά θα επέτρεπαν σε έναν αφεληή να θεωρήσει ότι οι αδυναμίες των καθεστώτων και των κυβερνήσεων να επιβληθούν, είναι ένα πλεονέκτημα στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η κυβέρνηση Τραμπ αποφάσισε να ακυρώσει την συμφωνία μην λαμβάνοντας υπόψη τις σοβαρές διαφωνίες και ενστάσεις των υπολοίπων κρατών που συνυπέγραψαν. Ειδικότερα οι ασιατικές οικονομίες που «διψάνε» για το ιρανικό πετρέλαιο αλλά πιθανότατα και η Ε.Ε., δεν είναι και τόσο σίγουρο ότι θα ευθυγραμμιστούν με την γραμμή των ΗΠΑ, κάτι που σίγουρα σημαίνει ένα ρήγμα στο «κοινό» μέτωπο, δίνοντας συμβολισμό στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο.

Παράλληλα αυτή η εξέλιξη θα δώσει «αέρα» στα πανιά των άλλων πετρελαιοπαραγωγών κρατών όπως η Ρωσία, η Σαουδική Αραβία και το Ιράκ.

Τέσσερις ώρες μετά την ανακοίνωση, οι ισραηλινές δυνάμεις ενισχύθηκαν στα υψίπεδα του Γκολάν, στα σύνορα με τη Συρία, με την αιτιολόγηση ότι υπάρχει έντονη κινητικότητα των ιρανικών ενόπλων δυνάμεων. Δεν πέρασε, παρά ελάχιστος χρόνος και ένα μπαράζ ιρανικών πυραύλων προερχόμενων από την Συρία, χτύπησε στις 10/05 το Ισραήλ. Η απάντηση ήταν άμεση με την εκτόξευση πυραύλων που έπληξαν Ιρανικές θέσεις εντός του συριακού εδάφους. Είναι η πρώτη φορά που επιτίθεται το Ιράν εναντίον των ενόπλων δυνάμεων του Ισραήλ χωρίς την καταφυγή σε πόλεμο «δι' αντιπροσώπων». Σύμφωνα με την ισραηλινή εφημερίδα Haaretz, οι επιθέσεις-αντίποινα του Ισραήλ στο συριακό έδαφος, ήταν οι σημαντικότερες από την εποχή του πολέμου τον Οκτώβρη του 1973.

Τα εγκαίνια της αμερικανικής πρεσβείας στην Ιερουσαλήμ

Μέσα σε όλο αυτό το πολεμικό κλίμα, στις 18/05, 70 ακριβώς χρόνια μετά την αναγνώριση του κράτους του Ισραήλ από τις ΗΠΑ, έγινε η εγκαίνιαση της νέας πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ. Τον Δεκέμβρη του 2017 είχε προηγηθεί η αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του Ισραήλ από τις ΗΠΑ. Είναι μια κίνηση που ρίχνει λάδι στη φωτιά καθώς η αναγνώριση της Ιερουσαλήμ σαν πρωτεύουσας του Ισραηλινού κράτους είναι αμφισβητούμενη διεθνώς και ενάντια στην θέση των Παλαιστινίων που θεωρούν πρωτεύουσα τους την Ανατολική Ιερουσαλήμ. Μέχρι και σήμερα τα κράτη που διατηρούν διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ, έχουν τις πρεσβείες τους στο Τελ Αβίβ, μια κίνηση που δείχνει ότι δεν θέλουν να προκαταβάλουν την τελική διευθέτηση του ζητήματος μεταξύ Ισραήλ και Παλαιστινίων. Το κτήριο στο οποίο μεταφέρθηκε η αμερικανική πρεσβεία από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ βρίσκεται σε μία νεκρή ζώνη μεταξύ Δυτικής και Ανατολικής πλευράς. Την ίδια μέρα το Ισραήλ γιόρταζε την ανεξαρτησία του ενώ στις 15/05 οι Παλαιστίνιοι τιμούν τη Naqba, την μέρα της καταστροφής. Είναι μια ημέρα μνήμης για τον βίαιο μαζικό εκτοπισμό τους από τις κατοικίες τους μετά την διακήρυξη ανεξαρτησίας του Ισραήλ το 1948. Την μέρα των εγκαίνιων, τη στιγμή που οι κρατικοί επίσημοι του Ισραήλ συμμετείχαν στην τελετή εγκαίνιων της πρεσβείας, με την παρουσία της κόρης Τραμπ και του γαμπρού του Jared Kushner, χιλιάδες Παλαιστίνιοι διαδήλωναν κατά μήκος του τείχους. Ο παλαιστίνιος πρόεδρος Mahmoud Abbas είχε ανακοινώσει τη διακοπή συνομιλιών με την κυβέρνηση Τραμπ, ενώ η Hamas η οποία ελέγχει τη λωρίδα της Γάζας διοργάνωνε συγκεντρώσεις δίπλα στο τείχος. Τα δύο τρίτα των κατοίκων της Γάζας που είναι συνολικά γύρω στα 2 εκατομμύρια, είναι απόγονοι των προσφύγων που ξεριζώθηκαν το 1948 από τα εδάφη τους. Πάνω από 50 διαδηλωτές δολοφονήθηκαν και χιλιάδες τραυματίστηκαν από πυρά του ισραηλινού στρατού, καθώς οι διαδηλωτές είχαν προειδοποιηθεί ότι θα υπάρξει μηδενική ανοχή σε προσπάθειες παραβίασης του τείχους. Ένας ισραηλινός στρατιώτης τραυματίστηκε στη διάρκεια των ταραχών, ενώ ένα checkpoint καταστράφηκε. Ο ακροδεξιός υπουργός άμυνας του Ισραήλ, Avigdor Liberman, χαρακτήρισε την Hamas ως μια χούφτα κανιβάλους. Μια σειρά από μικρές συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας των μερικών εκατοντάδων ατόμων σε όλο το Ισραήλ δήλωσαν την αντίθεση τους στην χρήση πραγματικών πυρών. Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης στη Λωρίδα της Γάζας μαζί με μονομερείς κινήσεις που δημιουργούν νέα τετελεσμένα, φέρνουν ξανά αυτή

- την περιοχή σε μία κατάσταση εκτάκτου ανάγκης με τις ΗΠΑ να παίζουν πάλι το ρόλο του μεγάλου προβοκάτορα.

Οι εξελίξεις στην Κορεατική Χερσόνησο

Η αφορμή δόθηκε με τη συμμετοχή της Β. Κορέας στους χειμερινούς Ολυμπιακούς στην Σεούλ (πρωτεύουσα της Νότιας) όπου αντιπροσωπεία υψηλών αξιωματούχων της Β.Κ. συναντήθηκε με τους ομόλογους της Ν.Κ. για πρώτη φορά μετά τον εμφύλιο. Οι πρόεδροι των δύο κρατών συναντήθηκαν και υπέγραψαν στις 27 Απρίλη 2018 συμφωνία για αποπυρηνικοποίηση της Κορεατικής Χερσονήσου και εντός του χρόνου την κήρυξη του τέλους του πόλεμου της Κορέας ο οποίος συνεχίζεται επίσημα από το 1950. Η επόμενη κίνηση ήταν η διαμεσολάβηση της Ν.Κ. και η συμφωνία για συνάντηση κορυφής μεταξύ των ΗΠΑ και της Β. Κορέας αναφορικά με τις μεταξύ τους σχέσεις. Και όλα αυτά, ενώ λίγους μήνες πριν, όλος ο κόσμος παρατηρούσε με αγωνία τα συνεχή παιχνίδια ισχύος με δοκιμές διηπειρωτικών πυραύλων και από τις δύο πλευρές. Σε μία επίσημη τελετή και σαν ειλικρινή κίνηση καλής θέλησης, η κυβέρνηση της Βόρειας Κορέας κατεδάφισε το κέντρο πυρηνικών δοκιμών και σφράγισε τις υπόγειες στοές όπου γίνονταν η ανάπτυξη του στρατηγικού οπλοστασίου της. Από την άλλη όμως η μονομερής ακύρωση της συμφωνίας με το Ιράν δημιουργεί σύννεφα στις διπλωματικές διαδικασίες που αναπτύσσονται μεταξύ ΗΠΑ και Β.Κ. Ο διπλωματικός πυρετός όσο αφορά το μέτωπο της Β. Κορέας δείχνει ότι η αμερικανική κυβέρνηση επιδιώκει να κλείσει ανοιχτά μέτωπα σε άλλα σημεία του πλανήτη. Πιθανόν αυτό να σημάνει την επικέντρωση της Αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής στην Μ. Ανατολή όπου ο πόλεμος της Συρίας εξελίσσεται για έβδομη χρονιά.

Περιβάλλον και Παγκοσμιοποίηση

Η πρόσφατη απειλή για την επιβολή δασμών και την ακύρωση των διεθνών εμπορικών συνθηκών από τις ΗΠΑ είναι ένα πλήγμα στα θεμέλια του σύγχρονου δόγματος της παγκοσμιοποίησης και της νεοφιλελεύθερης οικονομίας της αγοράς. Ο οικονομικός προστατευτισμός κατά κάποιο τρόπο επιστρέφει. Και όλα αυτά ενώ ακυρώθηκε η συμμετοχή των ΗΠΑ στην διεθνή συνθήκη για την κλιματική αλλαγή του 2015 στο Παρίσι.

Οι παράγοντες αυτοί παρότι δεν έχουν σχέση με στρατιωτικές κινήσεις, δημιουργούν αμφιβολίες σχετικά με το κατά πόσο θα παραμείνουν σταθερές οι ΗΠΑ σε διαχρονικές στρατηγικές διεθνούς χαρακτήρα.

Οι εκλογικές εξελίξεις επηρεάζουν το παγκόσμιο σκηνικό
Στις 18 Μαρτίου 2018 οι Ρώσικες εκλογές δεν έκρυβαν καμία έκπληξη. Η εξόντωση οποιασδήποτε αντιπολιτευτικής φωνής αλλά και το «πείραγμα» του πολιτεύματος έχουν επιτρέψει στον Βλαντιμίρ Πούτιν, τον πρώην πράκτορα της KGB, να εγκαθιδρύσει ένα ολιγαρχικό καθεστώς «πρότυπο» για κάθε μοντέρνο δικτάτορα. Παρά τον «εγκλωβισμό» της ρωσικής οικονομίας από τις κυρώσεις με αφορμή την απόσχιση της Κριμαίας, ο Β. Πούτιν κατάφερε να πετύχει συντριπτική νίκη με ποσοστό 76,7%. Αυτή τη στιγμή



η επιβεβαίωση της ισχύος του λύνει τα χέρια να συνεχίσει την εξωτερική του πολιτική χωρίς εσωτερική αμφισβήτηση.

Μεσοπρόθεσμες εκλογές στις ΗΠΑ (midterm elections)

Αρχές του Νοέμβρη αυτού του χρόνου διεξάγονται οι μεσοπρόθεσμες εκλογές στις ΗΠΑ. Όλα τα μέλη στη βουλή των Αντιπροσώπων και το 35% των γερουσιαστών θα αντικατασταθούν με τους νέους εκλεγμένους μέχρι και τις επόμενες εκλογές του 2020. Για να ψηφιστεί ένας νόμος από την Γερουσία πρέπει να ξεπεράσει πρώτα το όριο των 60 από τους 100 Γερουσιαστές. Η διακυβέρνηση του Ομπάμα κατάφερε να ελέγχει ταυτόχρονα και τα δύο σώματα του Κογκρέσου, Βουλή των Αντιπροσώπων και Γερουσία μόνο τους 3 πρώτους μήνες του 2009. Ήταν η εποχή που κατάφερε να περάσει το Obamacare, το νομοσχέδιο αναμόρφωσης της δημόσιας περίθαλψης που ξηλώνεται σταδιακά από την τωρινή κυβέρνηση των Ρεπουμπλικάνων.

Η κυβέρνηση Τραμπ προς το παρόν ελέγχει και τα δύο σώματα με πολλές όμως πιθανότητες να χάσει την «δεδηλωμένη» καθώς η εσωκομματική αμφισβήτηση και τα σκάνδαλα που ξεφυτρώνουν σαν μανιτάρια αποδυναμώνουν συνεχώς τον Αμερικάνο πρόεδρο και παροπλίζουν τα πιο έμπιστα στελέχη του.



Ευρώπη και κυριαρχία του μαύρου μετώπου

Στην Ευρώπη, οι φασίστες στην Αυστρία συγκυβερνούν. Η Γερμανία απέκτησε κυβέρνηση μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου του 2017, μόλις πριν λίγες εβδομάδες, τον Μάρτη του 2018, σε μια εύθραυστη συμμαχία μεταξύ Χριστιανοδημοκρατών και Σοσιαλιστών.

Στην Ιταλία οι εκλογές του Μάρτη του 2018 είχαν σαν αποτέλεσμα την άνοδο της ξενοφοβικής Λίγκας του Βορρά στη δεύτερη θέση με πρώτο το λαϊκιστικό κίνημα των πέντε αστέρων του πρώην κωμικού Beppe Grillo. Τρίτο το σοσιαλιστικό κόμμα με ντροπιαστικό αποτέλεσμα.

Η συγκρότηση κυβέρνησης αποδεικνύεται κάτι φοβερά δύσκολο και εύθραυστο. Η άνοδος των ρατσιστών, των ξενοφοβικών αλλά και τον καθαροαιμών φασιστών στο πολιτικό προσκήνιο, μόνο ανησυχία μπορεί να προκαλέσει.

Η κυβέρνηση May στο Η.Β., προσπαθεί να πατήσει σε δυο βάρκες που μεταξύ τους απομακρύνονται. Στον σεβασμό του αποτελέσματος του δημοψηφίσματος για το Brexit και στην οδυνηρή συνειδητοποίηση ότι η έξοδος από την Ε.Ε. και το κλείσιμο των συνόρων, θα έχει πολύ σοβαρό αντίκτυπο στην οικονομία αλλά και στην κάλυψη αναγκών για φτηνά εργατικά χέρια, για εξειδικευμένο επισημονικό και ιατρικό προσωπικό.

Τουρκία και καθεστώς εκτάκτου ανάγκης

Τελευταία, η Τουρκία ζει στον πυρετό των έκτακτων εκλογών που ανακοινώθηκαν πρόσφατα για τις 24 Ιούνη. Από το πραξικόπημα του Ιούλη του 2016 που επέτρεψε στον Ερντογάν να εξουδετερώσει οποιαδήποτε αντιπολιτευόμενη και αντιτασσόμενη δύναμη που αμφισβητούσε την ηγεμονία του, μέχρι και σήμερα, έχουμε 22 μήνες καθεστώτος

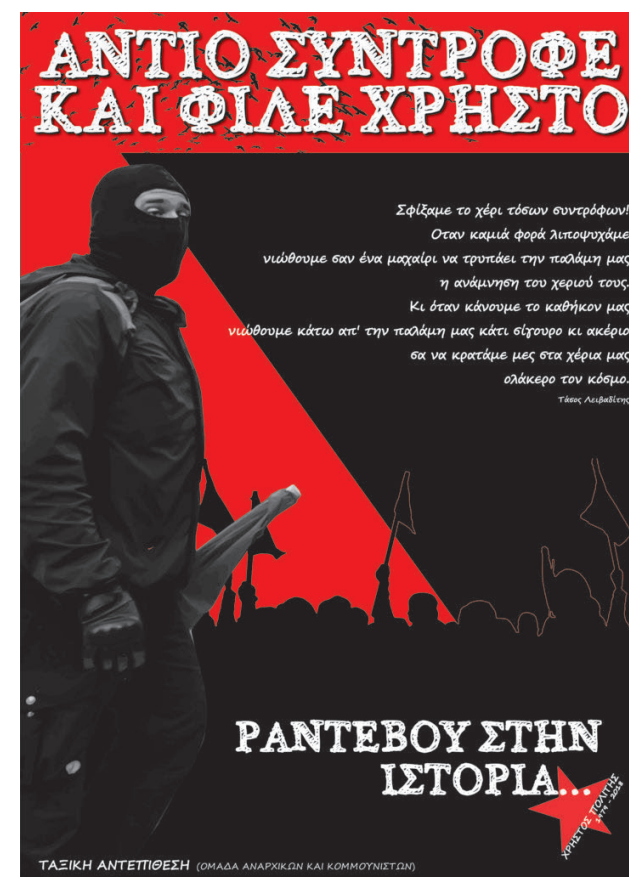
εκτάκτου ανάγκης. Εκατοντάδες άνθρωποι έχουν σκοτωθεί, χιλιάδες έχουν φυλακιστεί και εκατοντάδες χιλιάδες έχουν απολυθεί. Ταυτόχρονα οι διεθνείς σχέσεις της επιδεινώνονται συνεχώς με ένα ανοιχτό πολεμικό μέτωπο στα σύνορα με την Συρία, την συνεχιζόμενη καταστολή δια της βίας του «εσωτερικού εχθρού» στα βουνά του Κουρδιστάν, τις χειρότερες σχέσεις με την Ελλάδα των τελευταίων δεκαετιών αλλά και την ακύρωση των συμφώνων εξομάλυνσης το 2018 με την Αρμενία. Ο εθνικιστικός παροξυσμός τροφοδοτείται από την ανησυχία του περιβάλλοντος Ερντογάν ότι ένα αναπάντεχο εκλογικό αποτέλεσμα θα ξηλώσει ανεπιστρεπτί το καθεστώς του, ανατρέποντας ριζικά το status quo του τουρκικού πολιτικού συστήματος.

Αυτές οι εξελίξεις με μια επιφανειακή ματιά θα επέτρεπαν σε έναν αφελή να θεωρήσει ότι η αναμπουμπούλα και οι αδυναμίες των καθεστώτων και των κυβερνήσεων να επιβληθούν με τα δημοκρατικά εργαλεία, είναι ένα βήμα εμπρός στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Δυστυχώς όμως η ιστορία έχει αποδείξει ότι όλο αυτό το χαοτικό διεθνές περιβάλλον σηματοδοτεί δυσμενείς μέχρι και καταστροφικές εξελίξεις στις ζωές των καταπιεζόμενων τάξεων όσο δεν υπάρχει σοβαρή οργανωμένη κινηματική δράση και απάντηση σχετικά με τα ζητήματα που αφορούν όλη την ανθρωπότητα. Η κοινωνική δυσανεμία που επεκτείνεται παγκοσμίως σημαίνει ότι ο πλανήτης είναι μια πυριτιδαποθήκη που οι εξουσιαστές παίζουν με τα σπύρτα.

Η συγκέντρωση πρωτοφανούς στρατιωτικής ισχύος ειδικότερα στην Νοτιοανατολική Μεσόγειο μόνο καλά μαντάτα δεν προμηνούν. Η παγκόσμια άνοδος της ξενοφοβίας και του ρατσισμού μας χτυπάει ανησυχιακά το καμπανάκι. Ο φασισμός εμφανίζεται ξανά στο προσκήνιο, λουστραρισμένος, με καινούριο lifestyle, αλλά κουβαλώντας την ίδια κληρονομιά και ιδέες στο βάθος. Οι αγώνες της εργατικής τάξης υποχωρούν σταθερά, όλοι, και πιο συγκεκριμένα οι νέες γενιές βλέπουν τοίχο στο βάθος του τούνελ λόγω των πολυεπίπεδων ανισοτήτων.

Σε ένα περιβάλλον με τόσους ασταθείς παράγοντες, κάποιος μπορεί να αντιγράψει με ασφάλεια τον Ε. Lorenz και την θεωρία του χάους:

«Ένα φτερούγισμα ενός γλάρου είναι ικανό να αλλάξει τον καιρό για πάντα»



■ Σχετικά με την ένταση ανάμεσα στα κράτη ελλάδας και τουρκίας

«Κάθε πόλεμος, όταν πλησιάζει, παρουσιάζεται σαν μια αναπόφευκτη πράξη αυτοάμυνας απέναντι σε έναν μανιακό δολοφόνο», έλεγε ο Όργουελ, και στην περίπτωση των συνεχιζόμενων, χαμηλής έντασης, αντιπαράθεσων ανάμεσα στο ελληνικό και το τούρκικο κράτος επιβεβαιώνεται απόλυτα. Τα ΜΜΕ σταδιακά φιλοτεχνούν της εικόνα του Ερντογάν σαν παρανοϊκού δικτάτορα που αργά ή γρήγορα θα επιτεθεί και στην Ελλάδα, η οποία με τη σειρά της πρέπει να αμυνθεί. Για όσους δεν πιστεύουν αυτά τα παραμύθια η κατάσταση αποτυπώνεται ως εξής: οι αστικές τάξεις ελλάδας και τουρκίας είναι έτοιμες να συγκρουστούν αναζητώντας ζωτικό χώρο – αυτός είναι ο λόγος της έντασης ανάμεσα στα δύο κράτη και αυτός είναι ο λόγος που γίνονται πόλεμοι στον καπιταλισμό.

*

Πέρα από τις υπαρκτές αντιθέσεις ανάμεσα στα δύο κράτη υπάρχουν και άλλοι λόγοι που το κεφάλαιο ωφελείται από τη συντήρηση της έντασης: τόσο το ελληνικό όσο και το τούρκικο κράτος είναι έτσι δομημένα που πρέπει να αιτιολογηθεί στο εσωτερικό τους η ύπαρξη ενός τόσο διογκωμένου στρατοβιομηχανικού συμπλέγματος και των αντίστοιχων δαπανών που φυσικά αντλούνται από τον κλεμμένο κοινωνικό πλούτο.

*

Θα έπρεπε να είναι απλό αλλά δεν είναι: τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, οι τάξεις δηλαδή που εξαθλιώθηκαν τα τελευταία χρόνια δεν έχουν κανένα απολύτως κοινό συμφέρον με την ελληνική αστική τάξη – αυτή την τάξη που είναι υπεύθυνη για τους εκατομμύρια άνεργους, για τους μισθούς των τετρακοσίων ευρώ, για τη μαζική κοινωνική δυστυχία. Σε αυτό το πλαίσιο μάς είναι απολύτως αδιάφορο αν θα εξορυχθεί φυσικό αέριο, πετρέλαιο ή οτιδήποτε άλλο προς όφελος του ελληνικού κράτους ή εταιριών ελληνικών συμφερόντων. Η χάραξη των ΑΟΖ έχει να κάνει αποκλειστικά και μόνο με τα συμφέροντα των αφεντικών και τίποτα περισσότερο.

*

Κάθε πόλεμος και γενικότερα κάθε σύγκρουση για να πραγματοποιηθεί χρειάζεται κάποια σημαντική λαϊκή βάση – όταν αυτή δεν υπάρχει γίνονται «ατυχήματα» όπως για παράδειγμα η οκτωβριανή επανάσταση. Αυτή ακριβώς τη λαϊκή βάση προσπαθούν να οικοδομήσουν τα ΜΜΕ, που επί δύο μήνες ουρλιάζουν για την τούρκικη απειλή, και αυτή τη λαϊκή βάση δημιουργούν τα ογκώδη εθνικιστικά συλλαλητήρια. Πέρα από την αγιοποίηση των φτωχών που μας έχει συνηθίσει η φλυαρία της ελληνικής αριστεράς, αυτή τη στιγμή υπάρχει στην Ελλάδα ένα, ευτυχώς μικρό ακόμα, κοινωνικό κομμάτι έτοιμο να σκοτώσει και να σκοτωθεί για το δίκαιο της φυλής, το έθνος, την μεγάλη Ελλάδα, σαν σκύλος που πεθάνει για να σώσει το αφεντικό του.

*

Η ένταση μεταξύ των δύο κρατών έρχεται να λάβει χώρα σαν μέρος μιας γενικότερης σύγκρουσης με αντικείμενα της επαναχάραξη του πλανήτη σε ζώνες επιρροής. Σε αυτή τη σύγκρουση, μέρος της οποίας είναι και ο συριακός εμφύλιος, η Ελλάδα είναι με την πλευρά των ΕΕ και ΗΠΑ, ενώ η Τουρκία αποτελεί ισχυρή περιφερειακή δύναμη που ενίοτε συμμαχεί με το ένα στρατόπεδο και ενίοτε με το άλλο. Για να μην ξεχνιόμαστε οι σύμμαχοι χώρες (Γερμανία, Γαλλία, κτλ) εντός της ΕΕ είναι οι λεγόμενοι «δανειστές», αυτοί ακριβώς οι κρατικοί μηχανισμοί που κάποια χρόνια πριν επέβαλαν διά της ακραίας βίας τις μνημονιακές συμβάσεις οδηγώντας έτσι εκατομμύρια ανθρώπους στην εξαθλίωση.



*

Τα έθνη είναι ιδεολογίες και τίποτα περισσότερο. Σαν ιδεολογικές κατασκευές, σχήματα δηλαδή που υπάρχουν εξ αρχής μόνο στη φαντασία των εμπνευστών τους, και αποκτούν υπόσταση επειδή υπάρχουν πρόθυμοι να πιστεύουν στην ύπαρξή τους, δημιουργήθηκαν τον 19ο αιώνα ταυτόχρονα με την ανάδυση των αστικών τάξεων. Σαν τέτοια σχήματα επιβάλλονται και μέσω του ετεροκαθορισμού, του φόβου για τον «ξένο», της λογικής του «προαιώνιου εχθρού». Συνεπώς, ο αντιτουρκισμός, σαν δομικό κομμάτι της ψευδούς, εθνικιστικής ιστορίας που διδάσκεται σε σχολεία και πανεπιστήμια και αναπαράγεται στο σύνολο του δημόσιου λόγου, αποτελεί σημαντικό εργαλείο παραγωγής εθνικής ιδεολογίας. Η υποτιθέμενη 400ετής τουρκοκρατία ενός πληθυσμού που δεν είχε όμως ούτε κοινή γλώσσα, ούτε κοινή θρησκεία (στην περιοχή που βρίσκεται σήμερα το ελληνικό κράτος κατοικούσαν μεταξύ άλλων ελληνοφώνοι, τουρκόφωνοι, βλαχόφωνοι, αρβανιτόφωνοι, ρομά και ομιλούντες τη γλώσσα μακεντόνσκι, χριστιανοί, μουσουλμάνοι, εβραίοι και καθολικοί), ούτε φυσικά κοινή φυλετική – δηλαδή αιματολογική – καταγωγή αποτελεί μύθο, έναν από τους πολλούς στους οποίους στηρίζεται ο ελληνικός εθνικισμός. Τέτοιους μύθους επίσης αποτελούν ο υποτιθέμενος εξελληνισμός της βυζαντινής αυτοκρατορίας, η ελληνικότητα των μακεδόνων που πολέμησαν και κατέκτησαν τα έθνη κράτη που βρίσκονταν στον ελλαδικό χώρο, η τρισεκατονταετής ελληνική ιστορία και πολλές περιπτώσεις ακόμα, που χρειάστηκε να μαγειρευτούν κατάλληλα διάφορα ιστορικά γεγονότα και τα υποκείμενα που τα έζησαν ή τα δημιούργησαν προκειμένου να χωρέσουν στο επιθυμητό κατασκεύασμα.

*

Η καλλιέργεια του εθνικιστικού κλίματος έχει και κάποιες ανθρωποφαγικές πτυχές που δεν λαμβάνουν την προσοχή που τους αξίζει. Η χρησιμοποίηση των σύρων προσφύγων σαν φόβητρο τόσο από την Τουρκία προς την Ελλάδα, όσο και από την Ελλάδα προς την ΕΕ αποτελεί ναζιστικό αφήγημα – οι πρόσφυγες είναι πολλοί, ή/και μολυσμένοι, ή/και απολίτιστοι, ή/και τζιχαντιστές και καλό είναι στα πλαίσια της ειρήνης, να διαβιούν μετά βίας φυλακισμένοι σε ελληνικά ή τούρκικα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

*

Η άνοδος του κοινωνικού εθνικισμού στην Ελλάδα έρχεται να συμπληρώσει την ήττα του κοινωνικού κινήματος. Έχει ξανασυμβεί και θα ξανασυμβεί στην ιστορία: όταν δεν επιβιώνει το φαντασιακό της ελευθερίας, της αλληλεγγύης, της ταξικής σύγκρουσης και εν τέλει της κοινωνικής επανάστασης, βρίσκουν χώρο η ανθρωποφαγία, ο κτηνώδης ατομικισμός, ο φασισμός και εν τέλει ο πόλεμος.

*

Και αυτό θα έπρεπε να είναι απλό αλλά δεν είναι: οι προλετάριοι δεν έχουν πατρίδα. Σαν αντεστραμμένο είδωλο, ούτε το κεφάλαιο έχει πατρίδα και φυσικά τα αφεντικά σε Ελλάδα και Τουρκία δεν έχουν κανένα πρόβλημα να τα βρουν μπροστά στον προαιώνιο εχθρό τους: τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, τις επικίνδυνες τάξεις. Έτσι, όταν δεν συγκρούονται μεταξύ τους στη μοιρασιά, συνεργάζονται πολυεπίπεδα: συμφωνίες στα πλαίσια του νάτο, στα πλαίσια της διαχείρισης των προσφυγικών ροών, στα πλαίσια της αντιτρομοκρατίας και στα πλαίσια της υπεράντλησης κέρδους από την υπεραξία του προλεταριάτου.

■ Sin Mujeres no hay Revolución — Χωρίς γυναίκες δεν υπάρχει επανάσταση

Μια ανταπόκριση από την «Πρώτη Διεθνή, Πολιτική, Καλλιτεχνική, Αθλητική και Πολιτιστική Συνάντηση γυναικών που αγωνίζονται» στη ζαπατιστική κοινότητα της Μορέλια, Τσιάπας Μεξικό.

Από την 1η Γενάρη του 1994, που η «εξέγερση της αξιοπρέπειας» των ζαπατίστας έστρεψε το βλέμμα σε μια άγνωστη μέχρι τότε γωνιά του πλανήτη, στην Τσιάπας στο Μεξικό, μέχρι σήμερα, η ζαπατιστική αυτονομία έχει διανύσει μια συλλογική διαδρομή που αποτελεί σημαντική παρακαταθήκη στην ιστορία των κινήματων των από τα κάτω, και συνεχίζει να εξελίσσεται μέχρι σήμερα παρ' όλες τις αντιξοότητες και την καταστολή που αντιμετωπίζει. Στον ζαπατιστικό λόγο και στρατηγική, η ανάδειξη και η έμπρακτη αντιμετώπιση της έμφυλης/γυναικείας καταπίεσης αποτέλεσε σταθερά και από την αρχή του κινήματος ένα σημαντικό ζήτημα. Αν και ο «Επαναστατικός Νόμος των Γυναικών» είχε διατυπωθεί ήδη από το 1992, οι προκλήσεις της έμπρακτης εφαρμογής του σε αγροτικές κυρίως κοινότητες με βαθιά ριζωμένες πατριαρχικές παραδόσεις και αντιλήψεις, υπήρξαν πολύ μεγάλες¹. Όμως όσο μεγάλος δρόμος κι αν μένει να διανυθεί προς μια κατεύθυνση ολικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης, το μόνο σίγουρο είναι ότι οι γυναικείοι αγώνες στα πλαίσια της ζαπατιστικής αυτονομίας αξίζουν τον σεβασμό και την προσοχή μας.

Ξεκινώντας συμβολικά την παγκόσμια ημέρα της γυναίκας, πραγματοποιήθηκε στις 8-10 Μαρτίου 2018 η Πρώτη Διεθνή, Πολιτική, Καλλιτεχνική, Αθλητική και Πολιτιστική Συνάντηση γυναικών που αγωνίζονται (Primer Encuentro Internacional, Político, Artístico, Deportivo y Cultural de mujeres que luchan) στην Τσιάπας του Μεξικού. Το κάλεσμα ήταν ανοιχτό σε γυναίκες, είτε ως άτομα και είτε ως μέλη συλλογικοτήτων, και ανακοινώθηκε στις 29 Δεκέμβρη 2017 από την Παράνομη Ιθαγενική Επαναστατική Επιτροπή – Γενική Διοίκηση (CCRI-CG) του Ζαπατιστικού Στρατού Εθνικής Απελευθέρωσης (EZLN), στο όνομα όλων των γυναικών ζαπατίστας. Εκτός από μια σπάνια ευκαιρία «για να μιλήσουμε και να ακούσουμε η μία την άλλη ως γυναίκες», ο σκοπός της συνάντησης ήταν η συσπείρωση, γνωριμία, ανταλλαγή απόψεων και εμπειριών αγώνα με και από «γυναίκες που αγωνίζονται, αντιστέκονται και εξεγείρονται ενάντια στο σοβινιστικό και πατριαρχικό κράτος», όπως αναφέρεται στο κάλεσμα². Παράλληλα, η συνάντηση ήταν μια μεγάλη γιορτή, με πολλές καλλιτεχνικές και αθλητικές δραστηριότητες, μέσω των οποίων ενισχύθηκε η επικοινωνία και ξεπεράστηκαν οι περιορισμοί διαφορετικής γλώσσας και κουλτούρας.

Συντρόφισσες από την Αθήνα είχαμε την ευκαιρία να βρεθούμε εκεί μαζί με 5.000 γυναίκες από όλο τον κόσμο και με 2.000 γυναίκες ζαπατίστας³. Σύμφωνα με τη διοργάνωση, η προσέλευση ήταν πολύ μεγαλύτερη από ό,τι αναμενόταν, και ήταν από τις μεγαλύτερες στην ιστορία του ζαπατιστικού κινήματος. Η συνάντηση φιλοξενήθηκε σε ειδικά διαμορφωμένο χώρο για να υποδεχτεί τόσο κόσμο, κοντά στο Caracol της Morelia, ζώνη Tzotz Choj. Στην είσοδο ένα πανό καλωσόριζε τις γυναίκες: “Bienvenidas mujeres del mundo”, ενώ ένα άλλο απέτρεπε την είσοδο στους άντρες “Prohibido entrar hombres”. Η είσοδος στον χώρο της συνάντησης επιτρεπόταν μόνο μετά από εγγραφή και μόνο σε γυναίκες και παιδιά. Άντρες που μπορεί να συνόδευαν κάποια γυναίκα, μπορούσαν να μείνουν αποκλειστικά έξω από τον χώρο της συνάντησης και να βοηθήσουν στην κουζίνα στην οποία μαγειρεύαν οι άντρες ζαπατίστας για τις γυναίκες της διοργάνωσης. Αυτό ήταν

άλλωστε σημαντικό στοιχείο στη συνάντηση - να γίνει σε ένα χώρο χωρίς πρόσβαση σε άντρες, ώστε «να μπορούμε να μιλήσουμε, να ακούσουμε, να κοιτάξουμε, να γιορτάσουμε χωρίς το βλέμμα των αντρών, ανεξαρτήτως αν είναι καλοί ή κακοί».⁴

Συντρόφισσες από την Αθήνα είχαμε την ευκαιρία να βρεθούμε εκεί μαζί με 5.000 γυναίκες από όλο τον κόσμο και με 2.000 γυναίκες ζαπατίστας. Σύμφωνα με τη διοργάνωση, η προσέλευση ήταν πολύ μεγαλύτερη από ό,τι αναμενόταν, και ήταν από τις μεγαλύτερες στην ιστορία του ζαπατιστικού κινήματος.



Η πρώτη μέρα της συνάντησης ξεκίνησε με εγερτήριο χωρίς το πρωί, συνοδεία επαναστατικών τραγουδιών από γυναικείο ζαπατιστικό μουσικό συγκρότημα. Φορώντας κουκούλες και μαντήλια paliacate, εκπρόσωποι από τις ζαπατιστικές κοινότητες των πέντε καρακόλ και από τον EZLN ανέβηκαν στην κεντρική σκηνή, και παράλληλα γυναίκες ζαπατίστας παρατάχτηκαν συντεταγμένα στον χώρο του κοινού, που γρήγορα γέμισε και από γυναίκες κάθε προέλευσης και ηλικίας. Την εναρκτήρια ομιλία από την αντάρτισσα διοικήτη πεζικού του EZLN, Έρικα, εκ μέρους όλων των γυναικών ζαπατίστας⁵, ακολούθησαν χαιρετισμοί και ομιλίες από επιμέρους ομάδες των κοινοτήτων των πέντε ζαπατιστικών καρακόλ (κέντρα διοίκησης ανά ζώνη Ζαπατίστας, στην Τσιάπας). Όλοι οι λόγοι που εκφωνήθηκαν αναφέρονταν στις συνθήκες ζωής και τη γυναικεία «τριπλή καταπίεση» πριν και μετά τη ζαπατιστική επανάσταση, στις μορφές και τις δυσκολίες των γυναικών αγώνων στα πλαίσια της ζαπατιστικής αυτονομίας, καθώς και στην παγκόσμια γυναικεία καταπίεση και τους έμφυλους διαχωρισμούς, από τη δική τους οπτική για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και τη γυναικεία χειραφέτηση. Η μέρα συνεχίστηκε και έκλεισε με αθλητικές και πολιτιστικές δράσεις, συναυλίες από ζαπατιστικά συγκροτήματα και θεατρικά δρώμενα που είχαν προετοιμάσει νεότερες κυρίως συντρόφισσες από τις κοινότητες των 5 καρακόλ.

Η συνάντηση συνεχίστηκε τη δεύτερη και τρίτη μέρα με ένα πλούσιο πρόγραμμα όπου καθημερινά «έτρεχαν» από τις 9 το πρωί μέχρι το βράδυ, και παράλληλα, μέχρι και 15 παρουσιάσεις, ομιλίες, εργαστήρια, μαθήματα, εκθέσεις φωτογραφίας, ζωγραφικής και αφίσας, προβολές,

αθλητικές και καλλιτεχνικές δραστηριότητες, μουσικές και θεατρικές παραστάσεις. Το πρόγραμμα υλοποιήθηκε σχεδόν αποκλειστικά από γυναίκες που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα, είτε ως άτομα είτε εκπροσωπώντας τη συλλογικότητά τους ή/και κοινότητες αγώνα, και χαρακτηριζόταν από εντυπωσιακή ευρύτητα και πολυσυλλεκτικότητα. Με ομιλήτριες από ακτιβίστριες για τα δικαιώματα των γυναικών εργατριών στη Ciudad Juarez, μέχρι την ομάδα οικοφеминιστικών ερωτικών ταινιών Fuck for forest, τα θέματα των παρουσιάσεων/ανοιχτών συζητήσεων άγγιζαν ζητήματα όπως η σεξουαλική κακοποίηση και οι μορφές έμφυλης βίας ανά χώρα, η μετανάστευση, ο οικοφеминισμός, το γυναικείο σώμα και η γυναικεία σεξουαλικότητα, ζητήματα των ΛΟΑΤΚΙ κοινοτήτων, και τα δικαιώματα των παιδιών, ανάμεσα σε πολλά άλλα. Εκτός από το γυναικείο ζήτημα σε όλες του τις εκφάνσεις, πολύ έντονο στη θεματολογία ήταν και το ιθαγενικό στοιχείο, σε αναλογία με την παρουσία πολλών γυναικών από ιθαγενικές κοινότητες της Βόρειας, Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής στη συνάντηση. Ξεχωρίσαμε τις ομιλίες για τους αγώνες των Μαπούτσε στην Αργεντινή, ενάντια στην καπιταλιστική «ανάπτυξη» στη Βραζιλία, τις συνθήκες μετανάστευσης από το Μεξικό προς τις ΗΠΑ, και το δυστυχώς πάντα επίκαιρο ζήτημα της έμφυλης βίας και των μαζικών εξαφανίσεων γυναικών που μαστίζει πολλές χώρες της Κεντρικής και Λατινικής Αμερικής. Από την Αθήνα, συντρόφισσες από την «Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία» της ΑΠΟ παρουσίασαν εισήγηση για τον φεμινισμό ως αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα⁶.

Τα βιωματικά εργαστήρια μάς βοήθησαν να πάμε την επικοινωνία ένα βήμα παραπέρα. Σ' ένα χώρο άγνωστο, ανάμεσα σε άγνωστες γυναίκες πολύ διαφορετικές μεταξύ μας, καταφέραμε να αποκτήσουμε αυτή την ουσιαστική επαφή, την απαλλαγμένη από τα κοινωνικά επιβεβλημένα «όρια», αφού επικοινωνήσαμε τις καταπίεσεις ή τον εαυτό μας μέσα από μια κοινή γλώσσα. Έτσι γίναμε πιο έτοιμες να λάβουμε τις πληροφορίες που μοιραζόταν η κάθε γυναίκα για τη δική της καταπίεση και τον δικό της αγώνα, ακόμη και αν ήταν σε μακρινό γεωγραφικό πλάτος με διαφορετικό κώδικα επικοινωνίας από εμάς. Μέσα από τα εργαστήρια σωματικού θεάτρου και θεάτρου του καταπιεσμένου, χορού, πολεμικών τεχνών και αυτοάμυνας, ποίησης και ρίμας, οι βιωμένες εμπειρίες μοιράστηκαν με έναν απλό και αυθόρμητο τρόπο για να ακολουθήσουν ειλικρινείς παραγωγικές κουβέντες μεταξύ μας, πέραν του τυπικού. Το στοιχείο της γιορτής συνέβαλε επίσης στην αυθόρμητη επικοινωνία, με τις αθλητικές δραστηριότητες να αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της συνάντησης, αφού καθημερινά γίνονταν αγώνες ποδοσφαίρου, μπάσκετ και βόλεϊ με μεγάλη συμμετοχή τόσο από γυναίκες ζαπατίστας όσο και από φιλοξενούμενες, και τις μουσικές παραστάσεις να ξεχωρίζουν.

Η οργάνωση της συνάντησης από τις γυναίκες ζαπατίστας με την υποστήριξη του EZLN και όλων των καρακόλ ήταν για μας εντυπωσιακή, όπως και το πόσο δυναμική ήταν η συμμετοχή τους. Σε κάθε δραστηριότητα, εργαστήριο ή ομιλία πάντα παρευρίσκονταν ομάδες γυναικών ζαπατίστας όλων των ηλικιών που συμμετείχαν, παρακολουθούσαν και κατέγραφαν με σημειώσεις για να ενημερώσουν, όπως μας είπαν, στη συνέχεια τις κοινότητές τους για τα περιεχόμενα της συνάντησης. Κάθε καρακόλ είχε οργανώσει ξεχωριστά κουζίνες και πάγκους όπου διέθετε φαγητό και χειροτεχνίες και ρούχα προς πώληση, ενώ παράλληλα φρόντιζαν για την καθαριότητα του χώρου με βάρδιες. Ειδικές ομάδες είχαν αναλάβει το συντονισμό, την τεχνική υποστήριξη και την οπτικοακουστική κατα-

γραφή της κάθε εκδήλωσης, ομιλίας ή εργαστηρίου. Γυναίκες στρατιώτες του EZLN περιφρουρούσαν τη συνάντηση, διασφαλίζοντας την ομαλή διεξαγωγή της.

Παράλληλα, η παρουσία των αντρών ζαπατίστας στον εξωτερικό χώρο της συνάντησης λειτούργησε υποστηρικτικά, συντελώντας έτσι αποφασιστικά στην υλοποίησή της. Ομάδες του EZLN περιφρουρούσαν τον χώρο εξωτερικά και από διακριτική απόσταση. Άντρες από τις ζαπατιστικές κοινότητες ετοίμαζαν καθημερινά το φαγητό των γυναικών ζαπατίστας που βρίσκονταν στη συνάντηση. Οι λίγοι άντρες (περ. 200) που βρέθηκαν εκεί συνοδεύοντας κάποια συμμετέχουσα, είχαν την ευκαιρία να γνωριστούν και να συζητήσουν για την πατριαρχία και τις έμφυλες καταπίεσεις που δημιουργεί στις χώρες τους, κάνοντας την αυτοκριτική τους. Όπως μας μετέφερε ένας σύντροφος, υπήρξε διάθεση να συνεχιστεί η επικοινωνία και δημιουργήθηκε ένα άτυπο διεθνές δίκτυο αντρών ενάντια στην πατριαρχία αφού «είμαστε η πηγή του προβλήματος, πρέπει να είμαστε και μέρος της λύσης του».

Σε μια προσπάθεια αποτίμησης της συνάντησης, φύγαμε σίγουρα ενδυναμωμένες από την εμπειρία και την επαφή με συντρόφισσες από τόσο διαφορετικά και μακρινά μέρη, καθώς και με περισσότερες και ενημερωμένες γνώσεις σχετικά με γυναικείους και ιθαγενικούς αγώνες και πολύμορφα κινήματα ανά τον κόσμο. Υπήρχε διάχυτη μια κοινή περιέργεια να μοιραστούμε εμπειρίες αγώνα και να μάθουμε η μία από την άλλη, και έντονος ενθουσιασμός που βρισκόμασταν όλες μαζί, τόσο κοντά. Κάτι που ίσως μας αποπροσανατόλισε κατά τη διάρκεια της συνάντησης, και σίγουρα ήταν αρκετά κουραστικό, ήταν η συνεχής καταγραφή με κάμερες και κινητά από πολλές συμμετέχουσες στη συνάντηση. Παράλληλα, σύμφωνα με τη δική μας αντίληψη, είναι απαραίτητο σε κάθε τέτοια συνάντηση οι δουλειές να μοιράζονται συλλογικά ανάμεσα σε όλες τις συμμετέχουσες, αντί να επωμίζονται το βάρος τους μόνο οι γυναίκες από τις κοινότητες ή την εκάστοτε διοργάνωση.



Σε κάθε περίπτωση, οι συντρόφισσες ζαπατίστας μάς έδωσαν ένα μοναδικό παράδειγμα για το πώς μπορείς να κάνεις κάτι τόσο μεγάλο με ελάχιστα μέσα, αλλά με πολλή ψυχή και οργάνωση. Παράλληλα, μας θύμισαν δύο στοιχεία που δυστυχώς έχουν από καιρό εκλείψει στον δικό μας «χώρο» - τον σεβασμό στη διαφορετικότητα και την (αυτο)κριτική. Εκτός από ένα ειδικό σημείο στο οποίο μπορούσε οποιαδήποτε να αφήσει γραπτά την όποια κριτική της για τη συνάντηση, ήταν κάτι που ζητήθηκε συγκεκριμένα από τις συμμετέχουσες κατά τη διάρκεια του αποχαιρετιστήριου λόγου το τελευταίο βράδυ⁷. Εκεί, μας

πρότειναν παράλληλα και μια συμφωνία «ανάμεσα σε όλες όσες είμαστε εδώ, και όσες μπορεί να μην είναι εδώ αλλά είναι παρούσες με την καρδιά και τη σκέψη τους», «μια συμφωνία να μείνουμε ζωντανές και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε». Η απάντηση δεν θα μπορούσε παρά να είναι μια δυνατή συλλογική κατάφαση. Άλλωστε αυτό και ένα από τα σημαντικότερα «μαθήματα» των γυναικείων αγώνων στην Τσιάπας, και του ζαπατιστικού κινήματος γενικότερα - ότι ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία είναι καθημερινός, και ότι κάθε απελευθερωτική διαδικασία σε συλλογικό επίπεδο οφείλει να αντιμετωπίσει έμπρακτα την πατριαρχία σαν δομικό εχθρό.

Υποσημειώσεις:

- 1 Στα ελληνικά μπορεί να μάθει κανείς περισσότερα για τους αγώνες των γυναικών από τις μπροσούρες «Οι γυναίκες με την εξεγερμένη αξιοπρέπεια» (αλληλέγγυες/οι από τον αναρχικό, αντιεξουσιαστικό & ελευθεριακό χώρο, 2015 <http://solidarioszapattistas.espinblogs.net/2015/05/27/oi-gynaikeis-me-tin-exegeirmeni-axioprepi/>) και «Προκλήσεις για τη γυναικεία απελευθέρωση. Μια ματιά μέσα από τους αγώνες των γυναικών στην Τσιάπας» (Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία της ΑΠΟ, 2018 <https://athens.indymedia.org/post/1586195/>)
- 2 Η ομιλία βρίσκεται δημοσιευμένη και μεταφρασμένη στα ελληνικά στο: <http://enlacezapattista.ezln.org.mx/2018/01/08/ΠΡΩΤΗ-ΔΙΕΘΝΗ-ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ-Α/>
- 3 Σύμφωνα με τη διοργάνωση στον λόγο λήξης της συνάντησης: «Εκτίμησή μας ότι η συμμετοχή από διάφορες περιοχές του Μεξικού ήταν με διαφορά η μεγαλύτερη, με τις υπόλοιπες χώρες τις Λατινικής Αμερικής και τις ΗΠΑ να ακολουθούν, με έντονη την παρουσία γυναικών από ιθαγενικές κοινότητες ή/και με ιθαγενικές καταβολές».
- 4 Από την εναρκτήρια ομιλία της Comandanta Erika εκ μέρους των γυναικών ζαπατίστας που βρίσκεται δημοσιευμένη και μεταφρασμένη στα ελληνικά στο: <http://enlacezapattista.ezln.org.mx/2018/03/21/ΟΜΙΛΙΑ-ΕΚ-ΜΕΡΟΥΣ-ΤΩΝ-ΓΥΝΑΙΚΩΝ-ΖΑΠΑΤΙΣ/>
- 5 Δες υποσημ. 4.
- 6 Η εισήγηση θα ανέβει στο site της ΑΠΟ, όπου υπάρχει αναρτημένη και λεπτομερής ενημέρωση για τη συνάντηση: <https://apo.squathost.com/katagagelia-gia-tin-apelash-synτροφis>
- 7 Η ομιλία υπάρχει στα αγγλικά εδώ: <http://enlacezapattista.ezln.org.mx/2018/03/26/words-of-the-zapattista-women-at-the-closing-ceremony-of-the-first-international-gathering-of-politics-art-sport-and-culture-for-women-in-struggle-in-the-zapattista-caracol-of-the-tzotzchoj-zone/>

■/ Μ., Μ., Γ.

φωτογραφίες: Andagriega

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα



ΗΠΑ:

Γυναίκες και μικρά παιδιά κρατούνται από την «Υπηρεσία Τελωνείων και Συνόρων των ΗΠΑ (CBP)», και υφίστανται σκληρή μεταχείριση, σύμφωνα με νέα έκθεση του Human Rights Watch (HRW). Χαρακτηριστική η δήλωση του Amer Othman Adi ο οποίος μετά από 40 χρόνια στις ΗΠΑ απελάθηκε: «Ζούμε σε ένα πολύ σκληρό αστυνομικό περιβάλλον για τους μετανάστες σε αυτή τη χώρα. Δεν υπάρχει χώρος για ανθρωπιά. Δεν υπάρχει χώρος για τα ανθρώπινα δικαιώματα». [Πηγή: aljazeera]

Ζούμε σε ένα πολύ σκληρό αστυνομικό περιβάλλον για τους μετανάστες σε αυτή τη χώρα. Δεν υπάρχει χώρος για ανθρωπιά.

*

Στις 7 Μαρτίου (2018) λίγο μετά τα μεσάνυχτα, μπάτσοι του SFPD (Αστυνομικό τμήμα του San Francisco) έριξαν μια βροχή από σφαίρες προς τον Adolfo Delgado ο οποίος κρυβόταν μέσα σε ένα αυτοκίνητο. Το περιστατικό καταγράφηκε από το βίντεο κινητού τηλεφώνου ενός αυτόπτη μάρτυρα. Αναφέρθηκε ότι ο Adolfo κρύφτηκε στο αυτοκίνητο επειδή φοβόταν ότι θα απελαθεί. Τα τελευταία του λόγια ήταν «δεν θέλω να απελαθώ!»

Πηγή <https://www.indybay.org/newsitems/2018/03/07/18807228.php>

*

MAY DAY 2018

Πρόσκληση από αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες για αποκεντρωμένη, αντι-καπιταλιστική Πρωτομαγιά από το Σιάτλ των ΗΠΑ. «Θεωρούμε ότι η 1η Μαΐου είναι μια καλή ημέρα για ομάδες από όλη την πόλη και την ευρύτερη περιοχή να πάρουν την πρωτοβουλία να σχεδιάσουν τις δικές τους άμεσες δράσεις. [...] Είτε πρόκειται για ένα πάρτι σε δρόμο στο κέντρο της πόλης, μια πορεία κατά του εξευγενισμού

Αποκεντρωμένη και αντικαπιταλιστική πρωτομαγιά - οι δρόμοι του Σιάτλ θα ξαναγεμίσουν

(gentrification) σε μια γειτονιά ή μια λιγότερο δημόσια μορφή άμεσης δράσης, θέλουμε να τα δούμε όλα».

Πηγή: <https://enoughisenough14.org/2018/02/01/seattle-a-call-for-a-decentralized-anti-capitalist-mayday-2018/>

*

Γερμανία:

Οι κρατούμενοι στις Γερμανικές φυλακές εργάζονται για πολυεθνικές και άλλες μεγάλες επιχειρήσεις της χώρας. Ο τζίρος μόνο στις φυλακές της Βαυαρίας άγγιξε το 2016, τα 41,5 εκατομμύρια ευρώ! Η εργασία των φυλακισμένων στο «σφρονιστικό σύστημα» της Γερμανίας έχει «βαφτιστεί» ως «ενδεδειγμένη λύση» για την «επανεκταξή» τους. [Πηγές: DW & imerodromos]

Οι κρατούμενοι στις Γερμανικές φυλακές εργάζονται για πολυεθνικές και μεγάλες επιχειρήσεις της χώρας.

Αγγλία:

Ποινική δίωξη βάση της «τρομοκρατικής νομοθεσίας για την καταπολέμηση του Ισλαμικού Κράτους στη Συρία». Ο James Matthews, 43 ετών, πιστεύεται ότι είναι ο πρώτος που διώκεται βάσει μιας τέτοιας νομοθεσίας επειδή εντάχθηκε στις κούρδικες δυνάμεις για να πολεμήσει εναντίον του ISIS. Η κατηγορία του, πιο συγκεκριμένα, αφορά ότι επισκέφθηκε έναν τόπο που χρησιμοποιείται για την «εκπαίδευση τρομοκρατών».

*

No War But The Class War!

Σχόλιο για την επέμβαση στη Συρία από τους "The Anarchist Communist Group" (ACG): «Μαζί, οι ΗΠΑ, η Γαλλία και η Βρετανία έκαναν βομβιστικές επιθέσεις που δεν θα ωφελήσουν τις συριακές μάζες που υποφέρουν από το δολοφονικό καθεστώς του Μπασάρ αλ' Άσαντ. Μπορεί να φανεί ότι και τα τρία καθεστώτα -δηλαδή, ΗΠΑ, Γαλλία και Βρετανία- έχουν τα δικά τους εσωτερικά προβλήματα αλλά μια στρατιωτική περιπέτεια -όπως οι επιχειρήσεις στη Συρία- είναι πάντα ένα καλό εργαλείο για να εκτρέψουν την προσοχή. Η Theresa May βρίσκεται αντιμέτωπη με σοβαρά προβλήματα στο εσωτερικό του Κόμματος της, ταυτόχρονα οι εντάσεις λόγω Brexit αμβλύνονται ενώ η ίδια κρέμεται στην εξουσία χάρη στη συμμαχία με το Democratic Unionist Party».

Πηγή: <https://www.anarchistcommunism.org/2018/04/18/no-war-but-the-class-war-war/>

*

Χιλή & Αγγλία: Μέλη της Αναρχικής Κομμουνιστικής Ομάδας του Λονδίνου διαδήλωσαν έξω από την πρεσβεία της Χιλής την Τρίτη 10 Απριλίου, ενάντια στη φυλάκιση του ηγέτη των Mapuche, Machi Celestino Cordova, ο οποίος βρίσκεται σε απεργία πείνας πάνω από ογδόντα ημέρες. Το αρχικό κάλεσμα ήρθε από το Mapuche International Link, που οργανώνει την αλληλεγγύη στους Mapuche της Χιλής και της Αργεντινής. Λόγω της απεργίας πείνας, η υγεία του Celestino έχει επιδεινωθεί σε βαθμό να κινδυνεύει άμεσα η ζωή του. (Απρίλιος 2018)

*

Γαλλία:

Ενεργειακή υπέρ-κεντροποιημένη εξουσία: Η επέκταση της δέσμευσης της Γαλλίας στην πυρηνική ενέργεια κατά δέκα χρόνια έχει εγκαθιδρύσει πλέον μια υπερ-κεντροποιημένη τεχνοκρατική και στρατιωτική δύναμη. Μάλιστα αυτό θα συνεχιστεί για περισσότερα από τα δέκα χρόνια που ορίστηκαν αρχικά, καθώς η παραγωγή πυρηνικής ενέργειας γίνεται μακροπρόθεσμα -μάλιστα και σε αυτή την περίπτωση δεν έχει επιλυθεί πλήρως το ζήτημα των πυρηνικών αποβλήτων.

Πηγή: <http://www.alternativelibertaire.org/?Choix-energetiques-Power-to-the-people>

*

Καταρτίζεται νομοσχέδιο σχετικά με την ασφάλιση, κατά της ανεργίας. Η διάρθρωση των αντικοινωνικών μεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης του Μακρόν διακρίνεται από αυστηρή συνοχή: μετά από τις αλλαγές στο εργατικό δίκαιο και πριν από το νέο νομοσχέδιο για την Κοινωνική Ασφάλιση, γίνεται στροφή στο θέμα που αφορά την ασφάλιση των ανέργων και αυτό αποτελεί ένα ακόμη ράπισμα προς τις εργατικές διεκδικήσεις που είχαν ως τώρα κατακτηθεί. Ήδη, με διατάξεις του δεύτερου μισού του 2017 είχαν καταργήσει τις εισφορές των

εργαζομένων υπέρ ανεργίας. Αυτή η μεταρρύθμιση, δείχνει τη βούληση να αμφισβητηθεί η ίδια η φύση της ασφάλισης της ανεργίας, ήτοι μια κατάκτηση του εργατικού κινήματος, και ταυτόχρονα ένας από τους πυλώνες της κοινωνικής ασφάλισης.

Πηγή: <http://www.alternativelibertaire.org/?Unedict-Les-salarie-es-prives-d-emploi-au-peril-de-letatisation>

*

Ρωσία: Στα τέλη Ιανουαρίου 2018, οι αξιωματικοί της Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Ασφαλείας (FSB) συνέλαβαν αρκετούς αντιφασιστές στην Πετρούπολη. Οι ακτιβιστές κατηγορήθηκαν ότι συμμετείχαν στις δραστηριότητες μιας «τρομοκρατικής οργάνωσης», που οι αρχές αναφέρουν ως «το Δίκτυο», το οποίο μέχρι τώρα δεν ήταν γνωστό. Σύμφωνα με τα έγγραφα της υπόθεσης, το «Δίκτυο» δρα στη Μόσχα, την Πετρούπολη, την Πένζα και τη Λευκορωσία. Τα μέλη του «Δικτύου», σύμφωνα με την έκδοση του FSB, κατηγορούνται ότι σχεδίασαν επανάσταση στη Ρωσία, οργανώνοντας εκρήξεις κατά τη διάρκεια των προεδρικών εκλογών, αλλά και το Παγκόσμιο Κύπελλο ποδοσφαίρου.

*

Καναδάς: Στις 6 Απριλίου, η αστυνομία του Χάμιλτον εισέβαλε σε ένα σπίτι που συσχετίστηκε με μερικούς από όσους ασχολήθηκαν με τη διοργάνωση της «Εκθεσης Αναρχικών Βιβλίων του Χάμιλτον». Τρία άτομα συνελήφθησαν και ένα βρέθηκε υπό κράτηση.

Παρόμοια με τους φασίστες που επιτέθηκαν στον κοινωνικό χώρο «Πύργο» τον Μάρτιο, η αστυνομία ομοίως κατέστρεψε εντελώς το χώρο σε έρευνα που σχετίστηκε με την παραπάνω έκθεση βιβλίου.

*

Βραζιλία: Η Αναρχική Ομοσπονδιακή Πρωτοβουλία που συνδέεται με τις Διεθνείς Αναρχικές Ομοσπονδίες, μέσα από το κοινό έργο και την αποφασιστικότητα των κολεκτίβων και των συνδεδεμένων ατόμων με αυτές, έχει τη χαρά να ανακοινώσει την διεξαγωγή του 4ου Γενικού Αναρχικού Φόρουμ στη Βραζιλία (FGA). Το 4ο Anarchist General Forum-FGA θα λάβει χώρα στις 22, 23 και 24 Ιουνίου 2018 στο Σάο Πάολο, στο Κέντρο Κοινωνικού Πολιτισμού της Vila Dalva. Το θέμα της συνάντησής φέτος είναι: «Κάτω οι δεξιές και αριστερές δικτατορίες. Ενάντια στην γενοκτονία του ιθαγενούς και μαύρου πληθυσμού».

Πηγή: <https://ligarj.wordpress.com/>

*

Παραγουάη: Οι αναρχικοί της Παραγουάης κάνουν καμπάνια ενάντια στις εκλογές:

«Να μην συμμετέχουμε στην εκλογική εκδήλωση για να νομιμοποιήσουμε την καταπιεστική διαταραχή που μας κάνει να ζήσουμε με τους εγκληματίες που μας κυβερ-

νούν στην πολιτική, στην οικονομία και τη θρησκεία. Το να μην ψηφίσεις είναι σαν να μην δανείσεις το σώμα σου σε αυτή τη «λειτουργία» διατηρώντας έτσι την ελπίδα ότι το σύστημα πρέπει να δώσει κάποια «χάπια ελπίδας» κατά καιρούς. Αυτά έχουν σκοπό:

Να αποτρέψουν τους κοινωνικούς αγώνες.

Να ανακυκλώσουν την πολιτική κατεύθυνση του συστήματος με τη συνύπαρξη νέων συμμετεχόντων και την ταυτόχρονη απομάκρυνση των παλαιών συμμετεχόντων.

Να επισημάνουν την ημερήσια διάταξη των ειδήσεων και των μέσων μαζικής ενημέρωσης, για να εκτρέψουν την προσοχή από τα θέματα που αφορούν πραγματικά τους ανθρώπους και που σχετίζεται με την οικονομική, κοινωνική και εδαφική τους διαβίωση.

Να επικεντρωθούν στο εκλογικό θέαμα, με στόχο τη μέτρηση των δυνάμεων που είναι σε θέση να κινητοποιήσουν τα όργανα του ελέγχου και του πολιτικού διαχωρισμού, που είναι τα πολιτικά κόμματα και τελικά να εκτρέψουν όλη η κοινωνική προσοχή προς αυτά.

Η μη ψηφοφορία, σε συνδυασμό με τον κοινωνικό αγώνα, είναι μια δήλωση της εξέγερσης ενάντια σε όλο το σύστημα και σε εκείνους που είναι οι πολιτικοί του διαχειριστές. Η μη ψηφοφορία είναι μια συνεκτική δήλωση αντισυστηματισμού.

*

Τσεχία: Στα μέσα Απριλίου, πραγματοποιήθηκε στην Πράγα το πρώτο ετήσιο Συνέδριο της Αναρχικής Ομοσπονδίας (AF). Η Ομοσπονδία λειτουργεί ως πλατφόρμα επικοινωνίας και συντονισμού των υπερ-περιφερειακών δραστηριοτήτων, όπως

η οικοδόμηση επαφών με ξένες ομάδες, η συμμετοχή στην Διεθνή Ομοσπονδία Αναρχικών Ομοσπονδιών (IFA) και τη διασφάλιση της ποιότητας των εκδοτικών δραστηριοτήτων.

Πηγή: <https://www.afed.cz/text/6826/jarni-sjezd-anarchisticke-federace>

*

Ινδονησία: Η Libertarian Student Federation (FML) ζητά την άμεση παύση όλων των μορφών σεξουαλικής καταστολής και βίας στην Ινδονησία οργανώνοντας κινητοποιήσεις με κεντρικό τίτλο #WomensMarch2018. Αυτή είναι μια απάντηση στον RKUHP (προγραμματισμένες αναθεωρήσεις του Ινδονησιακού Ποινικού Κώδικα), ο οποίος θεωρείται επιζήμιος για τις γυναίκες αλλά και άλλες περιθωριοποιημένες ομάδες. Επιπλέον, αυτή η έκκληση έρχεται ως απάντηση στην άνοδο των υπερ-εθνικιστικών και ισλαμικών φονταμενταλιστών φωνών καθώς και ως μια προσπάθεια για μια μορφή αυτόνομης οργάνωσης και αλληλεγγύης για θέματα που αφορούν περιπτώσεων σεξουαλικής βίας.

Πηγή: <https://agitasi.noblogs.org/seruan-fml-untuk-aksi-langsung-kekerasan/#more-155>

*

Ουκρανία: Οργανωμένη φασιστική επίθεση από μπάτσους και ναζί.

Στα τέλη του Απριλίου μέλη της νεοναζιστικής ομάδας C14 σε συνεργασία με τις τοπικές αστυνομικές αρχές έβαλαν φωτιά στον καταυλισμό τσιγγάνων στην περιοχή Lysa Hora του Κιέβου.

ΖΗΤΩ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΑΦΡΙΝ

ΖΗΤΩ Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΡΟΖΑΒΑ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΗ

MARTYRA HAUKUR HILMARSSON
(Sahin Hosseini)

«αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ,
αν δεν καούμε εμείς, πώς θα γενούν
τα όκιστάδια λάμψη»

Ναζίμ Χικμέτ

■ Να νικήσουν όλου του κόσμου οι ιντιφάντες!

Μικρό χρονικό των πρόσφατων γεγονότων στην Παλαιστίνη

Την Παρασκευή 4 Μαΐου τραυματίστηκαν πάνω από 1.000 άτομα σε μία ακόμη διαδήλωση υπό το κάλεσμα της Μεγάλης Επιστροφής, στην ανατολική περίμετρο της Γάζας. Οι νεκροί διαδηλωτές μέχρι σήμερα είναι 45, με τον τελευταίο να είναι ένα 15χρονο αγόρι που πυροβολήθηκε στο κεφάλι την Παρασκευή 24/4.

Οι ισραηλινοί χρησιμοποιούν πραγματικά πυρά, μεταλλικές σφαίρες με περίβλημα από καουτσούκ, δακρυγόνα και drones εναντίον των διαδηλωτών. Πετιούνται δακρυγόνα ακόμη και στον χώρο της ιατρικής περίθαλψης των τραυματιών, κάνοντας το έργο των γιατρών ακόμη πιο δύσκολο.

Οι παλαιστίνιοι κατέλαβαν και έκαψαν ολοσχερώς το σημείο ελέγχου της Kerem Shalom, και πραγματοποιούν επιθέσεις στα drones που τους πετούν δακρυγόνα με πέ-



τρες και σφεντόνες. Θα συνεχίσουν τις διαδηλώσεις με αποκορύφωμα τη 15η Μάη, ημέρα που τιμάται η Nakba, η γενοκτονία των παλαιστινίων το 1948.

Από όλο αυτό δεν ξεφεύγουν οι δημοσιογράφοι που

καλύπτουν τα γεγονότα. Χτυπιούνται και τραυματίζονται από πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα, σε μία προσπάθεια απομάκρυνσής τους από τις διαδηλώσεις. Έχουν τραυματιστεί πολλοί και ένας απεβίωσε μετά από νοσηλεία, ενώ είχαν αρνηθεί ακόμη και τη μεταφορά του σε νοσοκομείο που θα του παρείχε σωστή περίθαλψη.

Οι τραυματίες κατά τα επεισόδια στον φράκτη της Γάζα στις 27 Απριλίου ξεπέρασαν τους 830, ενώ μέχρι στιγμής ξεπερνούν τους 1.600.

■ Καρόσι
10/5/2018

Πηγές:

The Electronic Intifada | electronicintifada.net

Εφημερίδα των Συντακτών | efsyn.gr

«Δεν υπάρχει δικαιοσύνη σε ένα σύστημα κατοχής»

Λόγια που φώναξε η Αχέντ Ταμίμι σε δημοσιογράφους στο -κεκλεισμένων των θυρών- στρατοδικείο της Οφέρ, στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, πριν την έκδοση της δικαστικής απόφασης.

Ο εισαγγελέας του ισραηλινού στρατοδικείου απήγγειλε δώδεκα κατηγορίες στην 16χρονη Παλαιστίνια (ανάμεσά τους βιαιοπραγία και προσβολή στρατιώτη), όχι μόνο για τις πράξεις της τη 15η Δεκεμβρίου το '17, αλλά και για το ότι φέρεται να είχε πετάξει πέτρες εναντίον στρατιωτών, φέρεται να είχε προπηλακίσει και απειλήσει στρατιώτες στο παρελθόν. Η Αχέντ εμφανίστηκε σε βίντεο, μαζί με τη μητέρα και την ξαδέρφη της, να χαστουκίζει και να σπρώχνει οπλισμένο ισραηλινό στρατιώτη μπροστά από το σπίτι της οικογένειας Ταμίμι στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, ύστερα από εισβολή στρατιώτη, που πυροβόλησε τον 15χρονο ξάδελφό της στο κεφάλι, στο σπίτι της. Τρεις ημέρες μετά την προβολή του βίντεο στην ισραηλινή τηλεόραση, οι αστυνομικές δυνάμεις έκαναν έφοδο στο σπίτι, χτύπησαν τη μητέρα της

και τα αδέλφια της, κατέσχεσαν κινητά, υπολογιστές και άλλες ηλεκτρονικές συσκευές, και συνέλαβαν την Αχέντ και τη μητέρα της, Ναριμάν. Το γεγονός έχει εξοργίσει φυσικά την ισραηλινή κυβέρνηση. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση του υπουργού Άμυνας του Ισραήλ, Άβιγκντορ Λίμπερμαν, ότι «όποιος αγριεύει την μέρα, θα συλληφθεί τη νύχτα», και ότι «όλοι όσοι ασχολούνται όχι μόνο με το κορίτσι, αλλά και με τους γονείς του και τους γύρω τους, δεν θα ξεφύγουν από αυτό που τους αξίζει». Σε κάλεσμα βιασμού της Παλαιστίνιας προέβη δημοσίως ο Ισραηλινός δημοσιογράφος Μπεν Γκάσπιτ μέσα από την εφημερίδα Maariv: «Στην περίπτωση των κοριτσιών, θα πρέπει να καθοριστεί ένα τίμημα με κάποια άλλη ευκαιρία, στο σκοτάδι, χωρίς μάρτυρες και κάμερες» γράφει χαρακτηριστικά. Η μητέρα της, Ναριμάν Ταμίμι, κατηγορήθηκε για υποκίνηση σε πράξεις βίας μέσω του διαδικτύου, και καταδικάστηκε όπως και η κόρη της σε 8 μήνες φυλάκιση. Η ξαδέρφη της, Νουρ, καταδικάστηκε για τη συμμετοχή της σε ποινή φυλάκισης ίση με το χρόνο της προφυλάκισής της, δηλαδή τρεις μήνες. Η Αχέντ είχε μείνει προφυλακισμένη τρεις μήνες, ενώ επανειλημμένα οι στρατοδικές αρνήθηκαν να την αποφυλακίσουν με εγγύηση, γιατί έκριναν ότι ήταν επικίνδυνη για τη δημόσια ασφάλεια...



Οι πληροφορίες του άρθρου αλιεύθηκαν από διάφορες καθεστωτικές διαδικτυακές πηγές

Σε αυτή τη χώρα

του Παλαιστίνιου Μαχμούτ Νταρβίς (Αλ Μπιρουνά Γαλιλαίας, 1942 - Χιούστον, 2008)

Σε αυτή τη χώρα
υπάρχουν πράγματα
που κάνουν τη ζωή ακόμα
όμορφη:
Οι αμφιβολίες του Απρίλη,
η μυρωδιά απ'το ψωμί
που το φουρνίζουν την αυγή,
το θάρρος μιας γυναίκας
μπρος στα πολυβόλα.
Οι απαρχές μιας αγάπης.
Το άγριο χορτάρι μες τις πέτρες.
Η φωνή μιας μάνας, φωνή
κρεμασμένη στον ήχο μιας φλογέ-
ρας.
Ο φόβος του εισβολέα μπροστά
στην άσβηστη μνήμη μας...

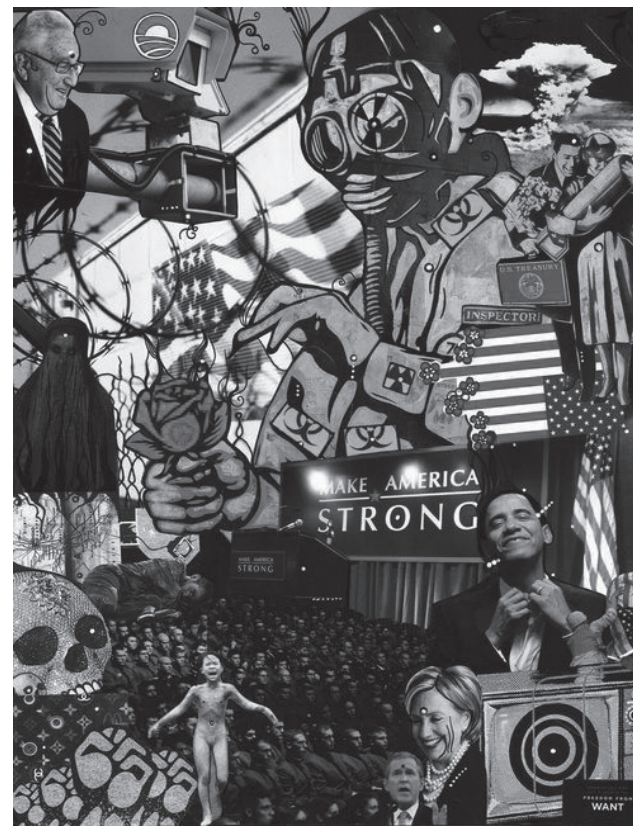
Σε αυτή τη χώρα
υπάρχουν πολλά
που κάνουν τη ζωή να αξίζει:
Το τέλος του Σεπτεμβρίου,
μια γυναίκα που μπαίνει στα σαρά-
ντα της
όμορφη σαν ανθισμένη βερικοκιά.
Η ώρα του ήλιου στη φυλακή.
Η ομίχλη με σχήμα ενός σμήνους
από περιστέρια.
Οι κραυγές οργής και οδύνης του
λαού,
γι'αυτούς που χαμογελούν
ανεβαίνοντας στο ικρίωμα -
και που ξέρουν να πεθαίνουνε
χαμογελώντας.
Ο φόβος του τυράννου

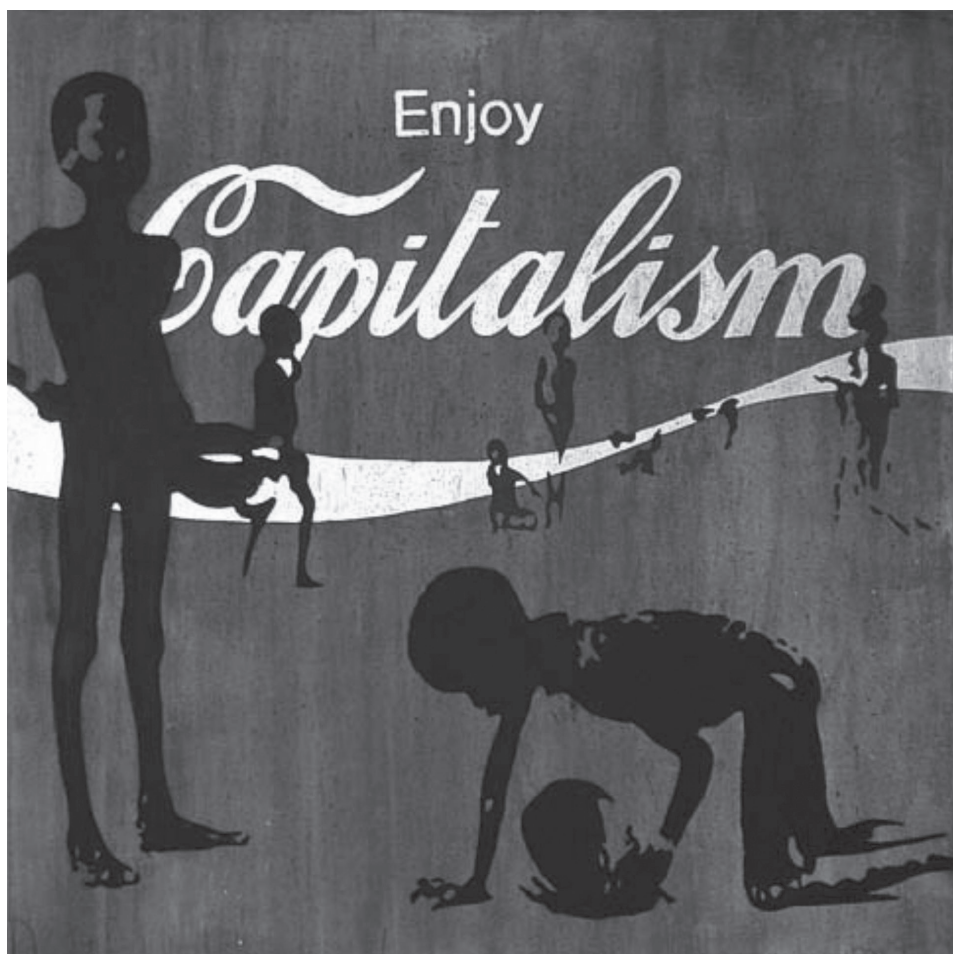
για τα τραγούδια μας...

Σε αυτή τη χώρα υπάρχουν πράγ-
ματα
που κάνουν τη ζωή να αξίζει:

Σε αυτή τη χώρα ζει
η Κυρά η Αρχόντισσα,
μήτρα της Αρχής
το όνομά της είναι Παλαιστίνη....

Κυρά μου Αρχόντισσα,
αξιζω
επειδή εσύ 'σαι η Αρχόντισσά μου.
Αξιζει να υπάρχει κανείς,
αξιζει να ζει κανείς
και για σένα να πεθαίνει...





Το παρόν κείμενο αποτελεί μετάφραση ενός κειμένου του Leroy Maisiri από το αφρικάνικο site zabalaza.net σχετικά με την κατάσταση στη Ζιμπάμπουε μετά την αλλαγή στην κορυφή του καθεστώτος. Η Ζιμπάμπουε αποτελεί μια από τις φτωχότερες χώρες του πλανήτη –με 580 δολάρια μέσο ετήσιο εισόδημα και προσδόκιμο ζωής τα 58 χρόνια– ενώ ταυτόχρονα είναι πλούσια σε πλουτοπαραγωγικές πηγές. Είναι σημαντικό να έχουμε μια εικόνα για το τι συμβαίνει στις περιοχές που λειτουργούν σαν αφανείς ατμομηχανές του καπιταλισμού.

Πρόλογος, μετάφραση, επιμέλεια και υποσημειώσεις: Άπατρις

Έχουν περάσει περίπου 100 ημέρες [1] από αυτό που αποκαλείται γέννηση της «νέας» Ζιμπάμπουε –από το τέλος της 37χρονης εξουσιαστικής κυριαρχίας του Robert Mugabe– αρχηγού του κράτους από το 1980. Η Ζιμπάμπουε πλέον έχει έναν νέο πρόεδρο, τον Emmerson Mnangagwa, ο οποίος κέρδισε την εξουσία μέσω ενός «βελούδινου» στρατιωτικού πραξικοπήματος κατά του Mugabe και της επιλεγμένης διαδόχου του Grace Mugabe [2]. Και πρόσφατα, η Ζιμπάμπουε θρήνησε τον θάνατο του πρώην πρωθυπουργού, Morgan Tsvangirai – ηγέτη της αντιπολίτευσης, προερχόμενου από τα συνδικάτα, ο οποίος πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του αγωνιζόμενος ενάντια στο καθεστώς.

Αλλά τι έχει αλλάξει στην πραγματικότητα και τι μπορούμε να περιμένουμε; Αυτό το κείμενο υποστηρίζει ότι όντως συ-

ντελούνται σημαντικές αλλαγές. Ή, έστω και αναιμική, απελευθέρωση της πολιτικής ζωής (που φαίνεται, για παράδειγμα, από το γεγονός ότι ο Mnangagwa απέτισε φόρο τιμής στον Tsvangirai) και κάποιες υποσχέσεις οικονομικής μεταρρύθμισης (θετικής αλλά και αρνητικής) έχουν σημασία. Αλλά οι αλλαγές στο κέντρο του Λευκού Οίκου της Ζιμπάμπουε και η απομάκρυνση ενός προβληματικού διευθυντή του καπιταλιστικού κράτους –για να ανοίξει τον δρόμο για τον νέο διευθυντή– δεν θα φέρει την απελευθέρωση για τις λαϊκές μάζες.

Αυτή η αντικατάσταση δεν αποτελεί λύση για τα κεντρικά προβλήματα: την αδιάστακτη κυρίαρχη τάξη, το ληστικό κράτος και φυσικά την καπιταλιστική κρίση και την μπότα του ιμπεριαλισμού. Το ζήτημα δεν αφορά τα πρόσωπα: το σύστημα είναι το πρόβλημα. Αυτό το κείμενο είναι εναντίον του Mugabe και εναντίον του Mnangagwa, αλλά είναι επίσης και ενάντια στο κράτος ως μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Όλα τα κράτη καταπιέζουν την εργατική τάξη, την αγροτιά και τους φτωχούς, και το κράτος στη Ζιμπάμπουε είναι απλώς ένα ακραίο παράδειγμα. Το παρόν κείμενο θεωρεί το κράτος της Ζιμπάμπουε ένοχο για τον υψηλότερο βαθμό περιορισμού της ατομικής ελευθερίας και των οικονομικών επιλογών, την απαγόρευση της αξιοπρεπούς διαβίωσης για τους απλούς πολίτες και την προώθηση των συμφερόντων των οικονομικών και πολιτικών ελίτ εις βάρος των μαζών. Απορρίπτει την ιδέα ότι ο Mugabe ήταν ο άνθρωπος των φτωχών και των άστεγων και ο ισχυρισμός ότι η πτώση του ήταν μια ήττα για προοδευτικές δυνάμεις –από την άλλη δεν έχει ψευδαισθήσεις σχετικά με τον Mnangagwa.

Η επόμενη μέρα

Μια αναρχοσυνδικαλιστική προοπτική

Γιατί βοηθάει μια αναρχική προοπτική;

Η αναρχική θεωρία μας βοηθά να καταλάβουμε τι συμβαίνει. Παρέχει μια ολιστική ανάλυση του κράτους και της τάξης του. Η αναρχική προσέγγιση εξηγεί πώς το ίδιο το κράτος δεν είναι όργανο της δημοκρατίας, αλλά ένας πυλώνας του ταξικού συστήματος: συγκεντρώνει τη δύναμη και τον πλούτο, δημιουργεί και δίνει χώρο στην εξουσία της μειοψηφίας και συνεργάζεται με φιλικά προσκείμενους ιδιώτες καπιταλιστές. Οι αλλαγές στο προσωπικό μπορεί να επηρεάσουν την πολιτική και το στυλ της εξουσίας, αλλά όχι το ίδιο το σύστημα.

Αυτό είναι ακριβώς αυτό που συνέβη στη Ζιμπάμπουε: η δυναστεία των Mugabe απορρίφθηκε, αλλά η άρχουσα τάξη δεν εξαλείφθηκε. Στην πραγματικότητα, δεν υπήρξε καν αλλαγή στο πολιτικό κόμμα που ασκεί τα εξουσιαστικά/κυβερνητικά καθήκοντα. Ο Mnangagwa και ο Mugabe προέρχονται από το ίδιο κόμμα, την Αφρικανική Εθνική Ένωση Ζιμπάμπουε -Πατριωτικό Μέτωπο (ZANU-PF), η οποία κυβερνάει τη χώρα από το 1980. Η αλλαγή ήταν το αποτέλεσμα διαφοροποιήσεων στην κυβερνητική ομάδα του ZANU-PF, μια αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων. Σαν τέτοια δεν έγινε από κάτω, αλλά αποτέλεσε μια ενδοεξουσιαστική διαμάχη ανάμεσα στη δύναμη του στρατού (που βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Mnangagwa) και τη δύναμη του Mugabe που κατείχε τον έλεγχο στην γραφειοκρατία και την αστυνομία.

Η αυτοκαταστροφική πολιτική κουλτούρα

Ο Robert Mugabe ανέλαβε την εξουσία το 1980, όταν η Αφρικανική Εθνική Ένωση της Ζιμπάμπουε (ZANU) κέρδισε τις πρώτες ανοικτές εκλογές. Ο Mugabe είχε αναλάβει την ηγεσία του κόμματος λίγα χρόνια πριν, και το κόμμα διατηρεί από τότε τη διακυβέρνηση της χώρας. Η δεκαετία του 1980 βρήκε τα συνδικάτα να καταπιέζονται και τα αντίπαλα κόμματα να αλληλοσυγκρούονται: οι σφαγές του στρατού –που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο του ZANU– στο Matabeleland, το χρονικό διάστημα 1983-1987 με 20.000 νεκρούς, βοήθησαν στη συντριβή της αντίπαλης Ένωσης του Αφρικανικού Λαϊκού Κόμματος (ZAPU). Η ZAPU αναγκάστηκε να συγχωνευθεί με το ZANU, που μετονομάστηκε τώρα σε ZANU-PF. Στις αρχές της δεκαετίας του 1990, το ZANU-PF δημιούργησε μια επιχειρηματική αυτοκρατορία, επέβαλε νεοφιλελεύθερες πολιτικές και επιδόθηκε σε εκτεταμένες πράξεις διαφθοράς.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1990, στη

Ζιμπάμπουε έλαβε χώρα μια μαζική πολιτική αναταραχή προερχόμενη κυρίως από τα συνδικάτα, τις αντιπολιτευόμενες ομάδες και τους φοιτητές που πολεμούσαν την καταστολή του ZANU-PF και τον νεοφιλελευθερισμό. Ταυτόχρονα πρώην στρατιώτες, απογοητευμένοι από τη διαφθορά στο συνταξιοδοτικό σύστημα και την αργή αγροτική μεταρρύθμιση, πήραν τη μεριά του κινήματος. Τότε ο Tsvangirai ίδρυσε το αντιπολιτευόμενο Κίνημα για Δημοκρατική Αλλαγή (MDC).

Ωστόσο, ο συνδυασμός συστηματικής καταπίεσης, αδυναμίας αντίστασης (η MDC εξαφανίστηκε σταθερά από τη ZANU-PF), κρατικής προπαγάνδας, νοθευμένων εκλογών, πατροναρίσματος και του αμφιλεγόμενου προγράμματος αγροτικής μεταρρύθμισης, επέτρεψαν στην εξουσιαστική εθνικιστική κυβέρνηση του ZANU-PF να διατηρήσει την εξουσία. Στα πλαίσια των μεταρρυθμίσεων, το ZANU επιτέθηκε στις καταλήψεις γης [3] των λευκών διανέμοντας την καλύτερη γη στην ηγεσία και τους συμμάχους του και τοποθετώντας τα υπόλοιπα κομμάτια υπό κρατικό έλεγχο, προκειμένου να παγιδεύσει τους αγρότες σε σχέσεις αιχμαλωσίας διαμεσολαβημένες από το κόμμα. Η αγροτική μεταρρύθμιση κατέστρεψε έτσι το τμήμα της άρχουσας τάξης που αντιτίθετο περισσότερο στη ZANU-PF, τους λευκούς καπιταλιστές αγρότες, οι οποίοι είχαν αντικαταστήσει την προηγούμενη στήριξή τους προς τον Mugabe με την υποστήριξη τους προς τον Tsvangirai.

Η Ζιμπάμπουε πέρασε μια διαδικασία επανεγγραφής της ιστορίας της, καθώς όλη η ιστορία της χώρας συγχωνεύτηκε με την πατριωτική ιστορία του Robert Mugabe, υπό προσωπολατρικό πρίσμα, στην οποία όλοι όσοι ήταν εναντίον του καθεστώτος –εργαζόμενοι, φοιτητές, αγρότες, φτωχοί άνθρωποι, το MDC– στηλιτεύονταν ως προδότες και ιμπεριαλιστές. Δεδομένου ότι η χρηματοδότηση από τους προηγούμενους συμμάχους του Mugabe –η βρετανική ιμπεριαλιστική κυβέρνηση– στέρεψε κατά τη διάρκεια των αγροτικών μεταρρυθμίσεων, ο Mugabe βρήκε νέους συμμάχους, πρόθυμους να βάλουν χέρι στους αφρικανικούς πόρους – την κινεζική κυβέρνηση, που τώρα ξεκινάει μια μεγάλη ιμπεριαλιστική προώθηση στην Αφρική. Κάτι τέτοιο απαιτούσε παραχωρήσεις απέναντι στην Κίνα και το άνοιγμα των συνόρων για τις φτηνές κινεζικές εισαγωγές.

Σε αυτήν την κατάσταση, σημειώθηκε σημαντική οικονομική ύφεση, με τη γεωργία να μειώνεται και να κλείνει η τοπική βιομηχανία. Αντί να τελειώσει η εξάρτηση από τον ιμπεριαλισμό, το ZANU-PF απλά

στη Ζιμπάμπουε τώρα που κατακάθισε η σκόνη...

πραγματοποιούσε συναλλαγές με τους ιμπεριαλιστές. Πολύ θετικές μεταρρυθμίσεις στον τομέα της κοινωνικής πρόνοιας και της παιδείας στη δεκαετία του '80 εξανεμίστηκαν από τον νεοφιλελευθερισμό, που τον ακολούθησε η διαφθορά και η οικονομική κρίση, ενώ η μαζική ανεργία -πάνω από το 80%- είδε μεγάλα τμήματα της εργατικής τάξης να καταφεύγουν στην άτυπη [4] οικονομία. Η μεγαλύτερη συνδικαλιστική ένωση κατά τη δεκαετία του 1990, η ένωση γεωργών, σήμερα δεν υπάρχει πια, και η μεγαλύτερη ένωση είναι αυτή των εμπόρων του δρόμου.

Το ληστρικό κράτος και τα προβλήματα του

Η Ζιμπάμπουε είχε εξελιχθεί σε ένα κλασικό παράδειγμα ολοκληρωτικού κράτους, που ο έλεγχος του κρατικού μηχανισμού από μια μικρή ελίτ είναι κεντρικής σημασίας για τη συσσώρευση πλούτου από την ελίτ αυτή, που αυτή η συσσώρευση βασίζεται στην άντληση πόρων από την κοινωνία μέσω φόρων, εθνικοποιήσεων και δωροδοκιών. Ταυτόχρονα, ένας ιδιώτης καπιταλιστής μπορεί να κάνει επιχειρήσεις μόνο αν πληρώσει κρατικές εισφορές. Ο υπερμεγέθης στρατός διαδραματίζει βασικό ρόλο σε αυτό το σύστημα, επιτρέποντας έτσι τη διεύρυνση αυτής της διαδικασίας σε κοντινές χώρες, όπως η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, όπου η Ζιμπάμπουε συμμετείχε στον εκεί πόλεμο.

Η επιβίωση της, δομικά συνδεδεμένης με το κράτος, κυρίαρχης τάξης συνδέεται άμεσα με την μαζική εκμετάλλευση και καταπίεση της εργατικής τάξης, των αγροτών και των φτωχών, και αυτών των άνισων κοινωνικών σχέσεων που έχουν σφυρηλατηθεί τις τελευταίες δεκαετίες, καλλιεργημένες με συνέπεια, οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά.

Αυτό σημαίνει ότι το κράτος είναι βασικός χώρος κεφαλαιακής συσσώρευσης και αυτό σημαίνει επίσης ότι οι συγκρούσεις για τις κεντρικές θέσεις και τα τμήματα του κράτους είναι σοβαρή υπόθεση. Στη Ζιμπάμπουε, η άρχουσα τάξη αποτελείται πλέον από μια μαύρη κρατική ελίτ, η οποία με την πάροδο του χρόνου έχει καταλήξει

να βασίζεται κυρίως στη συσσώρευση κεφαλαίων μέσω της κρατικής εξουσίας. Η απώλεια κάποιας θέσης σημαίνει απώλεια πρόσβασης στον πλούτο και την εξουσία.

Το πραξικόπημα, όντας αναίμακτο, πανηγυρίστηκε από τον πληθυσμό, και χαιρέτηθηκε από τις μάζες, που βγήκαν στον δρόμο μαζικά. Αλλά η αιτία δεν ήταν οι μάζες, αλλά μια μάχη μεταξύ δύο φατριών του ZANU-PF. Οι δυνάμεις που χρησιμοποιήθηκαν στο πραξικόπημα δεν ήταν η εξουσία των ανθρώπων, αλλά τα κρατικά μέσα καταστολής -πιο συγκεκριμένα, μια ισχυρή ομάδα στο ZANU-P, οι στρατηγοί γύρω από το Mnangagwa. Από την στιγμή που ο στρατός έθεσε τον Mugabe υπό κατ'οίκον περιορισμό, ήταν οι πρώτοι που κατέλαβαν τους δρόμους, ανέλαβαν όλες τις εθνικές (κρατικές), εκπομπές [5] και ο επικεφαλής τους (Mnangagwa) εξέδωσε το νέο όραμα της Ζιμπάμπουε. Και με τα ίδια κατασταλτικά μέτρα, οι απλοί πολίτες αποστερούνται μιας πιθανότητας να ανοικοδομήσουν μια Ζιμπάμπουε που να αντανakλά τον αγώνα τους. Μόλις ο στρατός χρησιμοποιήθηκε για να διευθετηθεί το ζήτημα του ποιος θα διαδεχτεί τον Μουγκάμπε, οι απλοί πολίτες εκτοπίστηκαν για άλλη μια φορά -τους είπαν να επιστρέψουν στα σπίτια τους και να περιμένουν, το μέλλον τους ήταν και πάλι στα χέρια της κρατικής ελίτ. Και η νέα ηγεσία του ZANU-PF δεν ήταν τόσο νέα: ο Mnangagwa ήταν ένας από τους παλιότερους ηγέτες του ZANU-PF, ενώ διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο στις σφαγές της Matabeleland.

Το ZANU-PF, από την αρχή, είχε χρησιμοποιήσει τον έλεγχο των κατασταλτικών μέσων -του στρατού και της αστυνομίας- για να εδραιώσει τη δύναμη των ηγετών του, οι οποίοι ελέγχουν ολοκληρωτικά το σώμα του κόμματος. Προκειμένου να κρατήσει την κρατική εξουσία, εργαλειοποίησε τα μέσα δημόσιας διοίκησης: την κρατική γραφειοκρατία, συμπεριλαμβανομένου του ελέγχου της γης, τις αδειοδοτήσεις, την εκπαίδευση και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης -τελικός σκοπός να ανακατασκευάσει τη Ζιμπάμπουε σαν ιδιωτική περιουσία του ZANU-PF. Αυτή δεν είναι εικόνα από τη μετά-Mugabe εποχή και επίσης δεν εί-



ναι απλό θέμα: υπήρξαν σκληροί αγώνες για να αποτραπεί ο απόλυτος έλεγχος του ZANU-PF στη δημόσια ζωή και πολλά από τα μέτρα αυτά υποβοηθούν την κρατική ελίτ, που έχει σαν πυρήνα της το ZANU-PF, στη συσσώρευση του κοινωνικού πλούτου.

Αυτός είναι ο κύκλος ζωής της επίσημης πολιτικής: η κατοχή του κράτους και οι μετασχηματισμοί της εξουσίας, προκειμένου να μην περάσει η δύναμη και ο πλούτος στα χέρια των μαζών, στον λαό.

Η κυρίαρχη ελίτ στην παλιά Ροδεσία [6] -σήμερα Ζιμπάμπουε- ήταν πάντα ανίκανη να ανταποκριθεί στις λαϊκές ανάγκες. Όλες οι κεντρικές πολιτικές βασίστηκαν στον προσπορισμό κέρδους για την άρχουσα τάξη. Ο συνδυασμός μιας αυταρχικής βασιλείας, πρώτα υπό τον Ιάν Σμιθ [7], στη συνέχεια υπό τον Ρόμπερτ Μουγκάμπε, με τη δύναμη της άρχουσας τάξης, την αδόκιμη ταξική ανάλυση από την αριστερά στη Ζιμπάμπουε (η οποία θεωρούσε το κράτος ως εργαλείο για επαναστατική αλλαγή) και τις αδυναμίες των συνδικάτων επέτρεψαν στη Ζιμπάμπουε να είναι το σκαμνί για τα πόδια του ZANU-PF.

Η αληθινή ελευθερία δεν θα έρθει ποτέ μέσω του κοινοβουλίου, δεν θα έρθει μέσω στρατιωτικών κινήσεων, ούτε θα έρθει από έναν ηλικιωμένο άνδρα που αναμασά εκ νέου τη νεοφιλελεύθερη και υπερεθνικιστική ρητορική, ενώ τα χέρια του καλύπτονται με αίμα. Η αληθινή ελευθερία για τη Ζιμπάμπουε έγκειται στη μαζική δράση, η οποία είναι ο μετασχηματιστής για την οικοδόμηση ενός πραγματικού δημοκρατικού ακρατικού σοσιαλισμού βασισμένου στην αυτοδιαχείριση, την ελευθερία την πολιτική ανεκτικότητα και την κοινή ιδι-

οκτησία (αναρχισμός). Όσο υπάρχει ένας άνθρωπος στη Ζιμπάμπουε χωρίς φαγητό, κάποιος που δεν έχει πρόσβαση στην εκπαίδευση, τη στέγαση ή την απασχόληση, ο αγώνας για αξιοπρέπεια δεν έχει τελειώσει. Αυτό που χρειάζεται είναι να ξεφύγουμε από τις ψευδαισθήσεις, σχετικά με τον νέο πρόεδρο και να ξεκινήσουμε να οργανωνόμαστε στις λαϊκές μάζες, για ελευθερία και δικαιοσύνη, να κατανοήσουμε ξεκάθαρα ότι το κράτος είναι μια ιεραρχική, γραφειοκρατική δομή που βοηθά στη δημιουργία μιας μικρής κυρίαρχης τάξης που μας καταπιέζει όλους -μια ανθεκτική δομή που δεν μπορεί όμως να χρησιμοποιηθεί.

Υποσημειώσεις:

1. ο Mugabe έπεσε από την εξουσία στις 15 Νοέμβρη 2017.
2. γυναίκα του Mugabe, γνωστή όπως άλλωστε και όλα τα μέλη της οικογένειας για την ακραία προκλητική ζωή της, σε μια από τις φτωχότερες χώρες του πλανήτη.
3. εδώ αναφέρεται στην κατοχή γης από λευκούς γαιοκτήμονες και όχι σε καταλήψεις ακτημόνων ή κάτι παρεμφερές.
4. άτυπη πιθανότητα με μια έννοια που συγχωνεύει τόσο την εργασία του «δρόμου» όσο και τη δουλειά στο μαύρο κεφάλαιο.
5. αν και δεν είναι ξεκάθαρο προφανώς αναφέρεται σε τηλεοπτικές ή/και ραδιοφωνικές εκπομπές.
6. ονομασία της Ζιμπάμπουε από την εποχή της αποικιοκρατίας.
7. λευκός αρχηγός του αποικιοκρατικού καθεστώτος που ανατράπηκε από τον Mugabe.

Η ΑΝΤΙΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

«Ο Χρήστος Μπαϊραμίδης, ένα από τα ιδρυτικά μέλη του omniatv, βρισκόταν στο Μοναστηράκι προκειμένου να καλύψει την διαδήλωση. Μόλις αντιλήφθηκε ότι υπάρχει κάποια ένταση, πλησίασε το σημείο της συμπλοκής και τράβηξε βίντεο από το γεγονός, το οποίο και δημοσίευσε. Το είκοσι δευτερολέπτων βίντεο έπαιξε σε όλα τα δελτία ειδήσεων των τηλεοπτικών καναλιών ως αυτό που ήταν, δηλαδή δημοσιογραφικό υλικό.

ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

[...]

»Η δίωξη ενός ανθρώπου με μόνο ενοχοποιητικό στοιχείο το γεγονός ότι τράβηξε ένα βίντεο την ώρα που κάλυπτε δημοσιογραφικά μια συγκέντρωση...»

περισσότερα εδώ: <https://omniatev.com/853441700>

Η «αντιτρομοκρατική» νομοθεσία και η πρόσφατη καταδικαστική απόφαση περί «ατομικής τρομοκρατίας»*

Συνέντευξη με τον Νίκο Ρωμανό

Ποια είναι η σημασία της συγκεκριμένης καταδικαστικής απόφασης πάνω σε εσάς, όσον αφορά τα χρόνια κάθειρξης; Πως αξιολογείται αυτή η κίνηση του καθεστώτος εναντίον σας;

Η συγκεκριμένη καταδικαστική απόφαση έχει καθοριστική επιρροή πάνω μας, καθώς σημαίνει την παράταση της αιχμαλωσίας μας από δύο έως και τρία χρόνια για κάποιους από εμάς. Δεδομένου του γεγονότος ότι βρισκόμαστε ήδη περισσότερα από πέντε χρόνια στη φυλακή μεταφράζεται σε ένα δι-αρκές καθεστώς αιχμαλωσίας που βασίζεται στον αντιτρομοκρατικό νόμο (187Α) και την εφαρμογή που αυτός έχει πάνω στον «εσωτερικό εχθρό».

Εξοντωτικές ποινές, καινούριες κατασταλτικές ερμηνείες του 187Α, νομικές ακροβασίες, ποινικοποίηση της αναρχικής πολιτικής ταυτότητας, συνθέτουν ένα πλέγμα ποινικής καταστολής που τυλίγεται μεθοδικά και με σχέδιο γύρω από το αναρχικό κίνημα και τους φυλακισμένους αγωνιστές του. Η συγκεκριμένη καταδικαστική απόφαση λοιπόν, δεν πρέπει να αναλυθεί μέσα από ένα προσωπικό πρίσμα, αλλά να ερμηνευτεί και να αξιολογηθεί ως συνέχεια της ντόπιας έκφρασης της αντιτρομοκρατικής πολιτικής, που επιδιώκει να σφίξει τη θηλιά γύρω από τον λαϊκό του αναρχικού κινήματος. Εκμεταλλευόμενοι τον κατακερματισμό, την πολυδιάσπαση και την απουσία ριζοσπαστικοποίησης τόσο στο κινηματικό, όσο και στα ευρύτερα πεδία του κοινωνικού πολέμου, το κράτος και οι μηχανισμοί του οξύνουν την κατασταλτική επίθεση με αιχμή του δόρατος τη δικαστική εξουσία και τη διαρκώς αυξανόμενη ένταση της ποινικής καταστολής εναντίον των αναρχικών με εργαλείο τον 187Α.

Είναι μια απόφαση πρωτόγνωρη. Ο χώρος που εντέχνως αφήνει ο τρομονόμος (187Α) για διάφορες αναγνώσεις από τον κάθε δικαστικό, δημιουργεί ακριβώς αυτή τη συνθήκη η οποία φέρνει νέες προσθήκες στη φαρέτρα της καταστολής. Ποιες θα πρέπει να είναι οι απαντήσεις μας πάνω σε αυτό, αλλά και σε άλλα παρόμοια καινούρια δικαστικά δεδικασμένα;

Εγώ θα ήθελα να προσθέσω πάνω σε αυτό που λέτε ότι είναι η ίδια η πολιτική φύση του 187Α τέτοια, που οποιαδήποτε ερμηνεία γίνει από τη σκοπιά της θωράκισης και της υπεράσπισης του καθεστώτος είναι νομιμοποιημένη και θεμιτή. Στην ουσία του, μιλάμε για έναν νόμο που αποτελεί την πρακτική εφαρμογή του αμερικανικού δόγματος για τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία». Έναν νόμο, που η ύπαρξή του βρίσκει νόημα στο ανελέητο κυνήγι εναντίον του εσωτερικού εχθρού και εναντίον όσων απειλούν τα κρατικά και καπιταλιστικά συμφέροντα.

Όσον αφορά τις απαντήσεις μας πάνω σε αυτή τη συνθήκη για μένα ξεκινάνε από την γενική αποδοχή ότι απαιτείται η οργάνωση ενός ανατρεπτικού κινήματος που θα λειτουργεί αποσταθεροποιητικά και υπονομιευτικά απέναντι στους κρατικούς και καπι-

ταλιστικούς σχεδιασμούς των αφεντικών και του πολιτικού τους προσωπικού, στη δική μας επικράτεια. Εξειδικεύοντας τον παραπάνω συλλογισμό, πρέπει να μπούμε σε μια διαδικασία αυτοκριτικής για τα λάθη, τις ελλείψεις μας, τις οργανωτικές μας αδυναμίες, μια αυτοκριτική που δεν πρέπει να χαϊδέψει αυτή, αλλά ούτε και να είναι ισοπεδωτική. Απεναντίας, πρέπει να έχει ως κεντρικό στόχο την όξυνση του ανατρεπτικού αγώνα σε όλες του τις μορφές, τη μετατροπή του σε έναν υπαρκτό κίνδυνο για τους σχεδιασμούς των κυρίαρχων. Κομμάτι αυτής της διαδικασίας λοιπόν δεν θα μπορούσε να είναι άλλο από την ανασυγκρότηση της ιστορικής μνήμης η οποία θα αποτελέσει την πυξίδα για τις

Η ύπαρξη του αντιτρομοκρατικού νόμου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ελληνικού κράτους.

στρατηγικές αγώνα που θα ακολουθήσουμε. Θα πρέπει λοιπόν, να μιλήσουμε ξανά για την οργάνωση της επαναστατικής βίας σε όλες τις μορφές της, για τις πρακτικές του επαναστατικού ιλλεγκαλισμού και την ανάγκη διάχυσής τους μέσα στο κίνημα, για την αποβολή της «πολιτικής» με τη βρώμικη και αστική έννοια που έχει μολύνει τους κύκλους μας. Μια συζήτηση που θα ήταν κενή και άνευ περιεχομένου αν δεν συνοδευόταν από πολιτικές πρωτοβουλίες συντρόφων να καλύψουν τα πολιτικά κενά καθώς και να ενισχύσουν τις προοπτικές που σχηματίζονται μέσα από τα εξαγόμενα συμπεράσματα. Εν κατακλείδι, θεωρώ ότι η καλύτερη απάντηση στα δικαστικά πραξικοπήματα δεν είναι άλλη από τη δημιουργία ενός ισχυρού πολιτικού κόστους που μετατοπίζεται σε όλη την εξουσιαστική πυραμίδα καταμερίζοντας ευθύνες από τους πολιτικούς εμπνευστές των δικαστικών πραξικοπημάτων μέχρι των αχυράνθρωπων που τα υλοποιούν. Μια απάντηση που εντάσσεται στο ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο της εποχής και την πολιτική μας πρόταση που δεν είναι άλλη από τον απελευθερωτικό πόλεμο στις καπιταλιστικές μητροπόλεις ως απάντηση στους διακρατικούς πολέμους και τον πόλεμο όλων εναντίον όλων που προωθεί ο καπιταλισμός.

Κατά πόσο αυτή η απόφαση επηρεάζει το σύνολο των αγωνιστών/στριών εκτός των τειχών οι οποίοι/ες σκέφτονται να δράσουν πάνω σε αυτή την κατεύθυνση των επιλογών του αγώνα που εκτείνονται από τους εμπρησμούς, μέχρι τις απαλλοτριώσεις τραπεζών κ.τ.λ.;

Θεωρώ ότι η συγκεκριμένη απόφαση δημιουργεί μια ιδιαίτερα αρνητική παρακαταθήκη, που θα επηρεάσει και την ποινική καταστολή εναντίον όσων αναρχικών σκεφτούν να δράσουν με παρόμοιο τρόπο και έχουν την ατυχία να συλληφθούν και να βρεθούν αιχμάλωτοι στις σωφρονιστικές αποικίες του ελληνικού κράτους. Με τη συγκεκριμένη δικαστική απόφαση, ουσιαστικά, αυτό που ποινικοποιείται δεν είναι άλλο από την αναρχική

πολιτική ταυτότητα. Ή αλλιώς με τα λόγια της εισαγγελέως του εφετείου μας «τι άλλο θα μπορούσε να είναι οι συγκεκριμένες πράξεις εκτός από τρομοκρατικές αφού είναι αναρχικοί». Με την καινούρια ερμηνεία περί «ατομικής τρομοκρατίας» δεν είναι απαραίτητο οι δικαστικοί μηχανισμοί να προσπαθήσουν να συνδέσουν τον εκάστοτε κατηγορούμενο με τη δράση κάποιας επαναστατικής οργάνωσης όπως γινόταν στο παρελθόν. Αρκεί η πολιτική του ταυτότητα και η ενεργή υπεράσπιση της, μέσα στις δικαστικές αίθουσες για να καταδικαστεί ως «ατομικός τρομοκράτης» αφού όπως είπαμε και πριν όποιος ξεφεύγει από ακίνδυνες ρητορείες και επιλέξει να αγωνιστεί μέσα από τις γραμμές της αναρχίας, μπορεί να καταδικαστεί σαν τρομοκράτης όταν οι επιλογές του ξεφεύγουν από τα πλαίσια που καθορίζει η αστική νομιμότητα.

Φυσικά αυτό το γεγονός δεν πρέπει να σπείρει την ηττοπάθεια, αλλά αντίθετα να αποτελέσει μια ακόμα αφορμή να οξύνουμε τον αγώνα μας εναντίον της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Εξάλλου, όποιος οπλίζει τη συνειδηση του για να ανατρέψει τον βάρβαρο κύκλο καταπίεσης και εκμετάλλευσης, είναι

δεδομένο ότι θα αντιμετωπίσει όλη την εκδικητικότητα και την αυταρχική αντιμετώπιση του καθεστώτος. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι θα παραιτηθούμε από το να δώσουμε και μάχες επί των σημείων, όπως είναι αυτές που δίνονται μέσα σε δικαστικές αίθουσες, ούτε όμως ότι θα συνθηκολογήσουμε σε περίπτωση που βρεθούμε αντιμέτωποι με την εκδικητικότητα των κατασταλτικών μηχανισμών.

Το γεγονός ότι η αναρχία ακόμα και σε περιόδους οπισθοχώρησης συγκεντρώνει όλο τον κρατικό ρεβανσισμό, αποτελεί τίτλο τιμής για το αναρχικό κίνημα και απόδειξη ότι ο αγώνας για την αναρχία και την ελευθερία είναι ο μόνος αξιοπρεπής δρόμος για να βαδίσουμε ενάντια στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό της εποχής μας.

Με βάση τις ευρωπαϊκές οδηγίες και το διεθνές «κυνήγι της τρομοκρατίας», ειδικά μετά την 11η Σεπτεμβρίου, οι τρομονόμοι είναι η αιχμή του δόρατος (και) για τον εσωτερικό εχθρό στο ελληνικό κράτος. Με βάση αυτό, αλλά και τις απόπειρες για διεύρυνση της εφαρμογής του νόμου και τα νέα δικαστικά δεδικασμένα που γεννιούνται, ποιες πρέπει να είναι οι κινήσεις του ανταγωνιστικού κινήματος ενάντια στον πυρήνα της καταστολής, δηλαδή τον «αντιτρομοκρατικό» νόμο (187Α);

Η απάντηση αυτής της ερώτησης αποτελεί τη συνέχεια όσων λέγαμε και προηγουμένως. Για μένα, είναι επιτακτική ανάγκη να σχηματιστούν πολιτικές πρωτοβουλίες ενάντια στον αντιτρομοκρατικό νόμο που αποτελεί την αιχμή της ποινικής καταστολής εναντίον μας. Αυτό που πρέπει να γίνει σαφές προς όλες τις κατευθύνσεις, είναι πως οποιοσδήποτε με τη δράση του, σταθεί εμπόδιο στα καπιταλιστικά συμφέροντα θα καταλήξει να διωχθεί με τον αντιτρομοκρατικό νόμο, βλέπε το παράδειγμα των κατοίκων των Σκουριών, που η εναντίωσή τους στα σχέδια της καπιταλιστικής ανάπτυξης και τη λεηλασία της φύσης, τους έφερε αντιμέτωπους με τον αντιτρομοκρατικό νόμο. Το συγκεκριμένο πολιτικό

συμπέρασμα, φυσικά, χρειάζεται προσεκτική πολιτική ανάλυση, γιατί ελλοχεύει ο κίνδυνος να σχηματιστούν κατηγορίες δύο ταχυτήτων όσων διώκονται με τον 187Α που από τη μια οι διωκόμενοι για ενέργειες αντάρτικου πόλης θα αποτελούν νομιμοποιημένες περιπτώσεις εφαρμογής του 187Α, ενώ η διαμαρτυρία μας θα περιορίζεται όταν αυτός διευρύνεται και σε άλλα κοινωνικά κομμάτια.

Για μένα το ζήτημα του 187Α πρέπει να τεθεί συνολικά, ως ένας νόμος που αποτελεί την αιχμή της αντιτρομοκρατικής πολιτικής και κατ' επέκταση το βασικό εργαλείο ποινικής καταστολής στα χέρια του κράτους και του κεφαλαίου.

Η δημιουργία ενός μετώπου αγώνα ενάντια στον 187Α δεν σημαίνει ότι τρέφουμε αυταπάτες γύρω από την κατάργησή του. Η Ελλάδα ως ένα κράτος μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με συγκεκριμένο ρόλο μέσα στην καπιταλιστική περιφέρεια, με την απαρέγκλιτη εφαρμογή όλων των ευρωπαϊκών κοινοτικών οδηγιών σε ζητήματα ασφαλείας, μετανάστευσης κ.λπ., δεν θα μπορούσε ποτέ να καταργήσει τον αντιτρομοκρατικό της νόμο, όποιος και αν βρισκόταν στην χάρση της κυβερνητικής πολιτικής. Η ύπαρξη του αντιτρομοκρατικού νόμου είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την εξυπηρέτηση των συμφερόντων του ελληνικού κράτους. Αυτήν ακριβώς τη σύνδεση είναι απαραίτητο να αναδείξει ένα μέτωπο αγώνα που θα στρέφεται ενάντια στον 187Α. Χτυπώντας τόσο τη ντόπια συνέχιση του αμερικανικού δόγματος του πολέμου ενάντια στην τρομοκρατία όσο και τα ψεύτικα αφηγήματα της αριστερής σοσιαλδημοκρατίας του ΣΥΡΙΖΑ με την υποκριτική υπεράσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, καθώς είναι σαφές ότι τα δικαιώματα μέσα στα πλαίσια του αντιτρομοκρατικού νόμου εξαφανίζονται ως διά μαγείας μπροστά στα θιγμένα συμφέροντα του κράτους και του κεφαλαίου.

Ένα μέτωπο αγώνα ενάντια στον 187Α λοιπόν θα όξυνε τις ενδοσυστημικές αντιθέσεις, θα έκανε ευρέως γνωστό τον κομβικό ρόλο των αντιτρομοκρατικών νόμων στην λειτουργία των ευρωπαϊκών κρατών, θα έστελνε ισχυρά μηνύματα αλληλεγγύης σε όσους βρίσκονται στην ουσία αιχμάλωτοι του συγκεκριμένου νόμου, θα έβαζε αναχώματα στην ασυδοσία ως προς την εφαρμογή του, θα δημιουργούσε πολιτικά ζητήματα γύρω από την επέλαση της αντιτρομοκρατικής σταυροφορίας των ημερών μας. Θα προσπαθούσε εν τέλει να δημιουργήσει ένα διαρκές πολιτικό κόστος σε κράτος και κεφάλαιο για την εγκληματική ύπαρξη του 187Α. Για την εγκληματική ύπαρξη του ίδιου του κράτους και του κεφαλαίου που μολύνουν και καταστρέφουν τις μοναδικές ζωές μας.

Η προσπάθεια για την δημιουργία ενός τέτοιου μετώπου μπορεί να αποτελέσει πεδίο ζύμωσης μεταξύ συντρόφων και αφετηρία της γενικευμένης αντεπίθεσης μας ενάντια στο καπιταλιστικό σύμπλεγμα και τα δολοφονικά του πλοκάμια. Για αυτό και θεωρώ μια τέτοια πρωτοβουλία, προωθητική για την εξέλιξη του ίδιου του ανατρεπτικού αγώνα στην εποχή μας.

* Πληροφορίες για τη συγκεκριμένη υπόθεση: Κείμενο της Συνέλευσης αλληλεγγύης στους αναρχικούς συντρόφους που καταδικάστηκαν ως «ατομικοί τρομοκράτες»: athens.indymedia.org/post/1587201/ Κείμενο του συντρόφου Ν. Ρωμανού: athens.indymedia.org/post/1586005/

Ο Κόκκινος Θερισμός -σημειώσεις για τον θάνατο του ποδοσφαίρου-

I

Κάθε κοινωνικό σύστημα, όσο άδικο, παράλογο, αναχρονιστικό, δυσλειτουργικό και εάν είναι, εάν δεν εκραγεί εν τέλει ισορροπεί

Πρώτος Νόμος της Κοινωνικής Ισορροπίας

Η σχέση κεφαλαίου-εξουσίας δεν είναι ούτε μονοσήμαντη, ούτε γραμμική με την έννοια ότι από την κατοχή του ενός προκύπτει και η κατοχή του άλλου. Αντιθέτως, ζούμε σε μια εποχή που η ρευστοποίηση του κοινωνικού συμβολαίου δημιουργεί για τους κεφαλαιούχους την αναγκαιότητα απόκτησης και κατοχής πραγματικής εξουσίας, η οποία και μεταφράζεται στα εξής: έδαφος, στρατός, στελεχικό δυναμικό. Οι περιπτώσεις μαρινάκη/πειραιά, μελισσανίδη/νέας φιλαδέλφειας, σαββίδη/θεσσαλονίκης δείχνουν αυτήν ακριβώς την ανάγκη για εδαφικοποίηση της εξουσίας αυτών των κεφαλαίων προκειμένου να συγκρουστεί με ευνοϊκούς όρους τόσο στο εσωτερικό της αστικής τάξης, όσο και πολύ περισσότερο με τις επικίνδυνες τάξεις που θα πρέπει να υποταχθούν στη νέα κατάσταση.

Με το κοινωνικό σύστημα στην Ελλάδα να παραμένει σε κρίση, και τους δεσμούς μεταξύ κοινωνικών τάξεων να παραμένουν επισφαλείς, η δημιουργία κοινών διαταξικών ταυτοτήτων αποτελεί μια κάποια λύση για την διατήρηση της, ακόμα λανθάνουσας, κοινωνικής ισορροπίας. Ελλείψει μάλιστα της ηττηθείσας κοινωνικής εξέγερσης (αντιμνημονιακά 2009-12) και συνολικά οποιουδήποτε συλλογικού φαντασιακού για το ξεπέρασμα του καπιταλισμού, τον κενό χώρο έρχονται να καλύψουν ομάδες συμφερόντων που έχουν πλέον την δυνατότητα μαζικής στρατολόγησης από το πλεονάζον ανθρώπινο δυναμικό. Ο ολυμπιακός, ο πάοκ και οι υπόλοιπες ομάδες-επιχειρήσεις εμφανίζονται σαν συνεκτικά κοινωνικά σύνολα, τα οποία καταφέρνουν να διατηρούν ισχυρούς δεσμούς στο εσωτερικό τους παρά τον προφανή αντικατοπτρισμό των κοινωνικών τάξεων και στο εσωτερικό της εκάστοτε εξέδρας. Η λατρεία στην ιδέα (της ομάδας), η πιθανή επαγγελματική αποκατάσταση, η ιεραρχία της εξέδρας, η αίσθηση της συλλογικής ταυτότητας και η επιδίωξη της ανωτερότητας, μέσω της κατωτερότητας του αντιπάλου, είναι στοιχεία που θυμίζουν έντονα την κατασκευή των εθνών ακριβώς γιατί τόσο ο ολυμπιακός, όσο και η Ελλάδα είναι ιδεολογίες και τίποτα περισσότερο.

Η επιχειρηματική φύση του ποδοσφαίρου δεν έρχεται να καταστρέψει την -δομικά χρήσιμη για την εξουσία- θεαματική εικόνα του, αλλά να την εμπλουτίσει. Η εικόνα του σαββίδη να κυνηγάει κρατώντας ένα όπλο στο χέρι τον διαιτητή είναι, όπως έδειξε και η ποινή που του επιβλήθηκε [1], άλλη μια εντυπωσιακή φάση του αγώνα ενός αθλήματος που πλέον λειτουργεί και σαν μηχανισμός παραγωγής εξουσίας.

II

Ένα αποτελεσματικό αστυνομικό κράτος δεν χρειάζεται αστυνομία

Το παράδοξο του Μπάροουζ

Η αστυνομία δεν είναι τίποτα περισσότερο από προστάτης του εμπορεύματος και της ομαλής ροής του, και συνεπώς εάν αυτή τη λειτουργία μπορεί να τη φέρει εις πέρας ένας ιδιωτικός στρατός τότε η παρουσία των μπάτσων είναι περιττή. Οι αετζήδες στη νέα φιλαδέλφεια και οι γαύροι στον πειραιά μπορούν να εγγυηθούν την τάξη στην περιοχή, για να ανθίσει η επιχειρηματική δραστηριότητα γύρω από το γήπεδο, που φυσικά και δεν εξαντλείται εντός του. Σουβλατζήδικα, καφετέριες, μπουτίκ αλλά και, νόμιμες ή παράνομες, εταιρίες παροχής ασφάλειας, δίκτυα διανομής ναρκωτικών, στοιχηματζήδικα αποτελούν μια διαδικασία αναπαραγωγής του κεφαλαίου η οποία μπορεί πλέον να αυτοπροστατευτεί. Η δημιουργία ιδιωτικών στρατών δεν έρχεται φυσικά να αμφισβητήσει τον ρόλο του κράτους [2] σαν ρυθμιστή των κοινωνικών συγκρούσεων, αλλά να τον επιβεβαιώσει.

Η οικονομική φύση του γηπέδου συμπληρώνει την ιδεολογική χρήση του σαν μηχανισμό εκτόνωσης της κοινωνικής οργής. Η εικόνα των χιλιάδων κραυγάζοντων οπαδών να ξοδεύουν την συμπεσμένη κοινωνική ενέργεια εντός ενός περικλειστού χώρου, ειδικά διαμορφωμένου για να απορροφά αυτή την έκρηξη είναι η αντιστροφή μιας ιδανικής, αλλά και λογικής, πραγματικότητας, όπου αυτό το πλήθος θα εκτόνωνε την οργή του στα σύμβολα της καπιταλιστικής κοινωνίας, θα έκλεβε τα εμπορεύματα που του στερούν και θα συγκρούονταν με τους μπάτσους - είναι η προσομοίωση της κοινωνικής σύγκρουσης φυλακισμένης σε άλλο χώρο, χρόνο και με άλλα περιεχόμενα. Κυρίως όμως είναι ο χουλιγκανισμός σαν μισθοφορική έκφραση της κοινωνικής οργής που αποτελεί το κυρίως πρόβλημα, μολύνοντας τις κατώτερες τάξεις με μια αντίληψη - κράμα ιδιοτέλειας, θρησκευτικής προσήλωσης και τυφλής βίας.

Επιπροσθέτως, και με τη σύμφωνη γνώμη των μεγάλων κοινωνικών κομματιών που



αδυνατούν να δουν την πραγματική χρήση του γηπέδου, η πανοπτική φύση της εξέδρας και οι κάθε είδους αθλητικοί νόμοι αποτελούσαν πάντα πρόδρομο μέτρων επιτήρησης που αργά ή γρήγορα θα ισχύσουν και για την υπόλοιπη κοινωνία.

III

Η πολιτική είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα

Το Αντίστροφο του Αξιώματος του Κλαούζεβιτς

Σε μια κοινωνία όπου οι εργασιακές και οι κοινωνικές σχέσεις βιώνονται όλο και περισσότερο με χαρακτηριστικά ισχύος και επιβολής είναι λογικό τα πρωταθλήματα να κρίνονται όλο και λιγότερο στο γήπεδο. Ειδικά όταν οι πρόεδροι των μεγαλύτερων ομάδων είναι εφοπλιστές, μεγαλέμποροι ναρκωτικών ή λαθρέμποροι πετρελαίου και ταυτόχρονα αποτελούν και τους μεγαλύτερους οικονομικούς παράγοντες της χώρας είναι λογικό η πολεμική φύση του ποδοσφαίρου να επικρατεί της αθλητικής. Ταυτόχρονα, η ποδοσφαιρική σύγκρουση είναι απλά το ένα επίπεδο μιας αναμέτρησης με στόχο την κεντρική εξουσία - ο σαββίδης έχει τους παπάδες, τον φραγκούλη, τον συριζα και την υποστήριξη της ρωσίας, ο μαρινάκης τους εφοπλιστές, τους φασίστες, μεγάλο κομμάτι του μαύρου κεφαλαίου και των μπάτσων και τεράστιο κομμάτι του τύπου. Το ελληνικό κράτος δεν αποτελεί έναν ενιαίο μηχανισμό - χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν λειτουργεί έτσι όταν αμφισβητείται από τα κάτω - αλλά ένα πλέγμα σχέσεων εξουσίας ανάμεσα σε πόλους που ενίοτε συμμαχούν και ενίοτε αλληλοσφάζονται. Με απλά λόγια, εντός του αστικού κράτους υπάρχει ήδη σε εξέλιξη ένας πόλεμος με οικονομικό, πολιτικό, ακόμα και γεωστρατηγικό ενδιαφέρον που σταδιακά διαχέεται στην κοινωνία.

Παράλληλα, οι κινήσεις στην κορυφή της καπιταλιστικής πυραμίδας δημιουργούν τις αντίστοιχες κινήσεις και στη βάση της, μια βάση σταθερά διαπαιδαγωγημένη με της αξίες του κοινωνικού κανιβαλισμού, του κτηνώδους ατομικισμού και της ανέλιξης επί πτωμάτων. Οι οπαδικές συγκρούσεις αντικαθιστούν την ταξική σύγκρουση διαστρεβλώνοντας όλα τα περιεχόμενα της - είναι η ανάγκη του ανθρώπου για επιβίωση που τον κάνει ντελιβερά στα σουβλατζήδικα της αεκ και είναι η επιθυμία του για επιβολή που τον κάνει μπράβο του μαρινάκη. Η οριζόντια κοινωνική σύγκρουση είναι παρούσα ακριβώς μέσω της απουσίας της - όταν όλη η κοινωνία αλληλοσφάζεται κανείς δεν μπορεί να δει ψηλά. Ακόμα και όταν ο ορίζοντας είναι πεντακάθαρος [3].

IV

Ένα κοινωνικό σύστημα είναι δυνατό να ισορροπεί ικανοποιώντας ένα πολύ μικρό μέρος του κοινωνικού συνόλου, μια μικρή αλλά αποφασισμένη, οπλισμένη και ενωμένη συντεχνία.

Δεύτερος Νόμος της Κοινωνικής Ισορροπίας

Στις 28 Μαρτίου, καμιά διακοσαριά οπαδοί του ολυμπιακού/μπράβοι του μαρινάκη συγκρούστηκαν με τους μπάτσους έξω από κτήριο όπου θα μιλούσε ο υπουργός οικονομικών, έχοντας σαν σύνθημα «το κράτος είναι ο ολυμπιακός». Μπορεί ακόμα αυτό το σύνθημα να μην ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα αλλά φανερώνει τις μύχιες προθέσεις του προέδρου της συγκεκριμένης ομάδας, καθώς μια ματιά στην εξουσία που έχει συγκεντρώσει το συγκεκριμένο υποκείμενο είναι χαρακτηριστική για το πού πάει το πράγμα. Πέρα από εφημερίδες, εταιρίες real estate, καράβια, εταιρίες ενέργειας κτλ, ο μαρινάκης είναι αυτή τη στιγμή σκιώδης δήμαρχος του πειραιά - ενός λιμανιού κομβικής θέσης για τις εμπορευματικές ροές από αφρική και ασία - και ταυτόχρονα μεγαλέμπορος ηρώνης. Δι-αθέτει δηλαδή και το παράνομο εμπόρευμα και την -έστω διαμοιρασμένη με την cosco-

► περιοχή για να το αποθηκεύσει, νοθεύσει και μεταπωλήσει. Σε αυτή την περίπτωση είναι το κράτος που υποτάσσεται στην εξουσία του μαύρου κεφαλαίου, και η κραυγή «το κράτος είναι ο ολυμπιακός» αποκτά την έννοια «όλο το κράτος είναι ο ολυμπιακός», αποκτώντας έτσι ιμπεριαλιστικά (!) χαρακτηριστικά, αφού προσδοκεί να επεκτείνει την εξουσία του και εκτός πειραιά αμφισβητώντας την κεντρική εξουσία.

Η ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής ζωής έρχεται να ολοκληρώσει την αποϊδεολογικοποίηση της κεντρικής πολιτικής σύγκρουσης όπως την ξεκίνησε ο σύριζα εξευτελίζοντας την έννοια της αριστεράς. Με τα πολιτικά κόμματα να μάχονται για την εξουσία και τη δεδομένη φύση της, χωρίς πλέον να διαφοροποιούνται ούτε στη χρήση ή όχι του μνημονίου, αλλά μόνο στη διαχείρισή του, επανερχόμαστε σε μια πολιτική σύγκρουση με όρους προ-ιδεολογικούς, φατριαστικούς. Είναι το τέλος της -πάντα ψευδούς- ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ των τάξεων και της σοσιαλδημοκρατίας σαν πολιτικής έκφρασής της, που κάνει την κατάσταση πιο κυνική, απογυμνωμένη από ψευδαισθήσεις. Έτσι και αλλιώς ήταν η ύπαρξη της παγκόσμιας αριστεράς που όριζε την ιδεολογική σύγκρουση - τα πολιτικά κόμματα προϋπήρχαν των ιδεολογιών ακόμα και στην Ελλάδα: στα μέσα του 19ου αιώνα ήταν το γαλλικό, το αγγλικό και το ρώσικο κόμμα και οι οπαδοί τους που συγκρούονταν για τη εξουσία και την ιδιοτελή χρήση της, ενώ την μίζερη δεκαετία του '90 η σύγκρουση μεταξύ πασοκ και ν.δ είχε σαφή αποϊδεολογικοποιημένα χαρακτηριστικά και αποτελούσε διαμάχη μεταξύ ομάδων συμφερόντων για την κατανομή και τη χρήση των ευρωπαϊκών κεφαλαίων.

Το χέρι του σαββίδη να πιάνει το όπλο του συμβολίζει και αυτό με τη σειρά του το

τέλος του κοινωνικού συμβολαίου, την ισχύ μια ομάδας συμφερόντων επί του κοινωνικού συνόλου. Η εξουσία δεν είναι θέμα αριθμών ή ποσότητας και σίγουρα όχι δικαίου ή αδικού - κυρίως έχει να κάνει με την ισορροπία των όπλων και αυτή η αστική τάξη δείχνει τα (ολοκαινούργια) δόντια της προς κάθε κατεύθυνση και σίγουρα προς τις υποτελείς τάξεις. Αν χρειαστεί στον επόμενο διαιτητή θα του δέσουν τα μάτια και θα τον εκτελέσουν στη μέση του γηπέδου προς παραδειγματισμό.

Υποσημειώσεις:

1. Εάν εισέβαλε ο πρόεδρος μια ομάδας με όπλο στον αγωνιστικό χώρο σε κάποια χώρα με διαφορετικούς συσχετισμούς εξουσίας η λογική ποινή θα ήταν (τουλάχιστον) ο υποβιβασμός. Ο πάοκ, μέσω της ξεκάθαρης διαπλοκής σαββίδη-σύριζα τιμωρήθηκε με τρεις βαθμούς μείον και τρεις αγωνιστικές κεκλεισμένων των θυρών.

2. χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν μπορεί να γίνει στο μέλλον

3. τόσο καθαρός που πρέπει κάποιος να είναι τυφλός για να μην βλέπει ότι ο μαρινάκης είναι υπεράνω νόμων

Ο Κόκκινος Θερισμός είναι νουάρ μυθιστόρημα του Ντάσιελ Χάμμετ που δείχνει την κατάσταση σε μια πόλη όπου επικρατεί η κανιβαλιστική συμμορίτικη φύση του κεφαλαίου μετά την ήττα μιας δυναμικής εργατικής εξέγερσης.

■/ Βαγιάν

Περί ανάπτυξης και λοιπών δεινών

Η κατάσταση στον πλανήτη γη τις τελευταίες δεκαετίες προσομοιάζει μία παρατεταμένη συνθήκη πανικού. Ο μισός κόσμος πεθαίνει από τις πλημμύρες κι ο άλλος μισός από τη δίψα. Στη Μάνδρα Αττικής, τέλος του περασμένου Νοέμβρη, οι νεκροί από τις πλημμύρες έφτασαν τους 23, ενώ η «σεζόν των τυφώνων» για το 2017, από την αρχή του καλοκαιριού έως το τέλος του Νοεμβρίου στην Καραϊβική και τις ΗΠΑ, ήταν εντονότατη. Σημειώθηκαν τρεις καταστροφικοί τυφώνες (Χάρβεϊ, Ίρμα και Μαρία), με δύο από αυτούς να είναι έντασης 5, της υψηλότερης δηλαδή που υπάρχει. Έχει παρατηρηθεί ότι οι φτωχότερες χώρες βιώνουν την καταστροφή πολύ πιο έντονα, και επανέρχονται με πολύ πιο βραδύ ρυθμό. Και η κλιματική αλλαγή, αντίθετα με όσα ισχυρίζονται οι αρνητές της, εγγυάται ότι αυτή η καταστροφή δεν θα σταματήσει σύντομα. Σε τέτοιες στιγμές απόγνωσης, media και πολιτικοί υποκριτικά κόπτονται για το τις πταίει, και επιδίδονται σε ένα θέατρο εντυπώσεων με αποδιοπομπαίους τράγους, από μηχανής θεούς και πόντιους Πιλάτους, προσπαθώντας να αντλήσουν πολιτική υπεραξία από τον θάνατο, και να στρέψουν την κατακραυγή σε ανώδυνες οδούς.

Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο υπάρχουν λέξεις που συγκροτούν πόλους και βοηθούν χαρακτηριστικά στην ερμηνεία της πραγματικότητας. Μια τέτοια είναι η λέξη «ανάπτυξη». Είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις λέξεις αύξηση, εξέλιξη, μεγέθυνση, ωρίμανση. Υποδηλώνει πάντοτε μία ευνοϊκή αλλαγή, ένα άλμα από το κατώτερο προς το ανώτερο, από το απλό στο σύνθετο/πολύπλοκο. Εδώ και παραπάνω από μια πεντηκονταετία, η ιδεολογία της ανάπτυξης έχει ενσωματωθεί στο φαντασιακό των πληθυσμών ως ο μόνος δρόμος για την ευτυχία και την ατομική ευημερία.

Ωστόσο, η έννοια της ανάπτυξης αποτελεί μια ιδεολογική επιινόηση. Και ως τέτοια ορίζει, στον αντίποδα, αυτόν που δεν μπορεί να ακολουθήσει, τον υπανάπτυκτο, τον φτωχό. Η έννοια της υπό-ανάπτυξης καθορίζεται μονάχα από τη στιγμή που τίθεται ο όρος ανάπτυξη. Οπότε με απλούς συνειρμούς οδηγούμαστε στο απόφθεγμα ότι η φτώχεια (υπανάπτυξη) άνησε στη σκιά του πλούτου, και σε καμία περίπτωση σε κάτι αντίστροφο. Δηλαδή σε μία θεώρηση, που φαίνεται να έχει υποστηρικτές στις μέρες μας, ότι οι κοινωνίες που βλέπουμε σήμερα ως εξελι-

μένες και λιμοκτονούσες ήταν έτσι ανέκαθεν. Εντούτοις, μας επιβάλλεται να βλέπουμε όσους αδυνατούν να ακολουθήσουν ως στατικούς και ομοιόμορφους. Από τις φαβέλες του Ρίο ντε Τζανέιρο στη Βραζιλία, δημιουργήματα της έντονης και απότομης αστικοποίησης και προόδου με κύριο άξονα τις μεγαλουπόλεις, στα μέσα του περασμένου αιώνα, μέχρι τις λιμοκτονούσες μάζες της Βομβάης, η εξαθλίωση αποτελεί ξεκάθαρα την άλλη όψη του νομίσματος της προόδου.

Κάθε φορά που η αναπτυξιακή ιδεολογία υφίσταται έντονη κριτική με βάση τα αρνητικά της αποτελέσματα,

Σε αυτό ακριβώς το πλαίσιο υπάρχουν λέξεις που συγκροτούν πόλους και βοηθούν χαρακτηριστικά στην ερμηνεία της πραγματικότητας. Μια τέτοια είναι η λέξη «ανάπτυξη». Η ιδεολογία της ανάπτυξης έχει ενσωματωθεί στο φαντασιακό των πληθυσμών ως ο μόνος δρόμος για την ευτυχία και την ατομική ευημερία.

το περίγραμμά της διαστέλλεται ώστε να συμπεριλάβει άγνωστες μέχρι εκείνη τη στιγμή ποιότητες. Έτσι της έχουν προσδοθεί κατά καιρούς διάφορα κοσμητικά επίθετα όπως «εναλλακτική», «δικαιη», «ήπια», «βιώσιμη- αειφόρος». Με τους όρους αυτούς επιχειρήθηκε να γίνει «συμβατή με την περιβαλλοντική προστασία», να πάψει να αναλώνει τους φυσικούς πόρους, να γίνει διαρκής, βιώσιμη και αειφόρος, ανεξάρτητα από γεωγραφικούς, κοινωνικούς, κλιματικούς και άλλους περιορισμούς. Στην πραγματικότητα, η ανάπτυξη είναι και σήμερα αυτό που ήταν πάντοτε: Συσσώρευση και αύξηση του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος. Βέβαια, λαμβάνεται πλέον υπ' όψιν και η οικολογι-

κή διάσταση η οποία μεταφράζεται με τις εξής λέξεις: «Δεν υπάρχει ανάπτυξη χωρίς βιωσιμότητα, και δεν υπάρχει βιωσιμότητα χωρίς ανάπτυξη». Η βιώσιμη ανάπτυξη είναι λοιπόν μια ιδιοφυής έννοια. Καταφέρνει να υποσχεθεί καταστροφή του περιβάλλοντος, και ταυτόχρονα θεραπεία των κακών της παραδοσιακής ανάπτυξης. Η βελτιστοποίηση της καταστροφής αποτελεί τον μοναδικό τρόπο να γίνει η ανάπτυξη βιώσιμη. Όλοι επιχειρούν να βρουν αυτό το βέλτιστο σημείο μέχρι το οποίο η καταστροφή της φύσης είναι επιτρεπτή.

Σήμερα, ο όρος βιώσιμη ανάπτυξη δεν διακυβεύει την ουσία της αναπτυξιακής λογικής, απλώς την εμπλουτίζει. Ο πράσινος καπιταλισμός, συνδυάζοντας καινοτομία και αφομοίωση των οικολογικών αιτημάτων, και προσθέτοντας στην ανάπτυξη κοσμητικά επίθετα, μοιάζει ο αδιαμφισβήτητος νικητής. Κυβερνήσεις, συνδικάτα, επιστημονικό και βιομηχανικό λόμπι υιοθετούν το οικολογικό λεξιλόγιο, και ενώ η βιομηχανία έβλεπε μέχρι τώρα το περιβάλλον ως ένα ενοχλητικό εμπόδιο για την πραγμάτωση κερδών, σήμερα αντιλαμβάνεται ότι μπορεί να αποτελέσει τον κινητήριο μοχλό μιας νέας τεχνολογικής επανάστασης. Υβριδικά πράσινα αυτοκίνητα, ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, πράσινη τεχνολογία, έξυπνες οικολογικές συσκευές, και η οικολογική βιομηχανία στην Ε.Ε. αυξάνεται με ραγδαίους ρυθμούς. Ταυτόχρονα, η αφομοίωση των οικολογικών αιτημάτων προχωράει με πλέον μοντέρνες εκδοχές. Οι μεγαλύτερες εταιρείες «πρασινίζουν» την επικοινωνιακή τους πολιτική, οι πωλήσεις βιολογικών προϊόντων γνωρίζουν αλματώδη αύξηση και ο οικοτουρισμός γίνεται η νέα βαριά, αλλά και έξυπνη βιομηχανία των δυτικών μεσογειακών χωρών.

Ας μεταφερθούμε όμως στις εγχώριες αναπτυξιακές λογικές. Στην διχασμένη μετεμφυλιακή Ελλάδα, με σκοπό να εξασφαλιστεί η κοινωνική συνοχή, επινοείται το σχέδιο της αντιπαροχής για τον καπιταλιστικό δρόμο ανάπτυξης της χώρας: Η ιδεολογία της ανάπτυξης, η ενίσχυση της μικρο-ιδιοκτησίας και η εμφάνιση των πρώτων καταναλωτικών αγαθών προσέδωσαν ένα όραμα στον πληθυσμό. Αποτέλεσαν το εργαλείο του κράτους ώστε να διαχειριστεί την οργή, τις φοβίες και τις ανασφάλειες ενός λαού με ανοιχτές τις πληγές του εμφυλίου, ενός λαού με αντιφρονούντες ακόμα αιχμαλώτους σε ξερωνήσια. Η επιλογή

της άναρχης αυθαίρετης ανάπτυξης των μετεμφυλιακών πόλεων ήταν σαφώς το πιο πετυχημένο κρατικό μέσο διαχείρισης των κοινωνικών συγκρούσεων-ταραχών. Η βαθιά δυσπιστία απέναντι στο κράτος, και η κοινωνική αποδοχή της παραβατικότητας ενίσχυσε την ατομική πρωτοβουλία, και ο κατασκευαστικός τομέας μέσω της ανοχής της παρανομίας έγινε η κινητήριος δύναμη του ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι λοιπόν φτάνει το 1969 η Ελλάδα να κατέχει μία από τις πρώτες θέσεις στην κατασκευή σπιτιών στον «καπιταλιστικό κόσμο», χωρίς φυσικά να υπάρχει καμία περιβαλλοντική πολιτική. Βιάζοντας το αστικό τοπίο αυξάνονται οι συντελεστές δόμησης, οι καλύψεις των οικοπέδων, τα ύψη των κτιρίων, χωρίς να υπάρχει καμία μέριμνα για κοινόχρηστους χώρους: χτίζονται τα ρέματα, καταπατούνται οι παραλίες, μολύνεται και υποβαθμίζεται το χερσαίο και θαλάσσιο περιβάλλον της χώρας.

Εδώ και μία εικοσαετία περίπου καταστρώνεται το νομικό οπλοστάσιο της λεγόμενης αιφόρου ανάπτυξης, που θεσμοποιεί μια άνευ προηγουμένου καταστροφή και λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος, στο όνομα της βιωσιμότητας των φυσικών πόρων για τις μελλοντικές γενεές. Συγχρόνως, εδώ και δεκαετίες μεγάλα έργα τρυπάνε βουνά, μετακινούνε ποτάμια, και χτίζουν τσιμεντένια τείχη εντός και εκτός πόλεων. Η «δημιουργική» καταστροφή του περιβάλλοντος συνεχίζεται με τον «πράσινο πυρετό» να αναζωογονεί τον καπιταλισμό.

Δεν αρκεί καμία αιφόρος ανάπτυξη ώστε να διασωθεί το φυσικό περιβάλλον, όσο ο καπιταλιστικός τρόπος ζωής είναι εγκαθιδρυμένος στις ζωές και τις συνειδήσεις των κατοίκων. Οι κοινωνίες, χωρίς σχέσεις αλληλεγγύης, αμοιβαιότητας και μοιράσματος, αυτοκαταστρέφονται συλλογικά, μολυσμένες και τυφλωμένες από το φαντασιακό της ανάπτυξης.

Και για να κλείσουμε όπως αρχίσαμε, υπάρχουν λέξεις που συγκροτούν πόλους αμφιλεγόμενης ιδεολογικής κατεύθυνσης, λέξεις-χρήσιμα εργαλεία στα χέρια κρατούντων και υποτελών, μία τέτοια είναι και η λέξη ανάπτυξη. Το δίλημμα άγρια ανάπτυξη ή αιφόρος-βιώσιμη ανάπτυξη δεν υπάρχει. Είτε το θέλουμε είτε όχι, δεν μπορούμε να κάνουμε την ανάπτυξη κάτι διαφορετικό από αυτό που υπήρξε πάντα: Η βιοπολιτική διαχείριση του γυνού πλανήτη. Το δίκαιο της αιφόρου ανάπτυξης κρατικοποιεί τη φύση, και εγκολπώνει εντός του όλους τους έμβιους οργανισμούς, καθιστώντας αιφόρα μονάχα την κυρίαρχη εξουσία.

Mall στην Ακαδημία Πλάτωνος

Η περιοχή

Υπεγράφη τον Ιανουάριο συμφωνία για την ανέγερση του mall στην Ακαδημία Πλάτωνος. Η συγκεκριμένη περιοχή, εκτός από τους διάφορους επίσημους χαρακτηρισμούς ανά εποχές (ενδεικτικά, μέχρι πριν τις υπογραφές η περιοχή κηρύσσεται αρχαιολογικός χώρος το 1965, και άσος λίγα χρόνια μετά) είναι από τις λίγες που μπορεί να χαρακτηριστεί ως γειτονιά, και μάλιστα ζωντανή σε μια Αθήνα πυκνή. Το άσος διαδέχονται κτίρια λίγων ορόφων, και η παρουσία του πάρκου έχει μεγάλη σημασία ως ένας μεγάλος ανοιχτός πράσινος χώρος, γεγονός σπάνιο για τη σημερινή Αθήνα. Ενώ έχει προσελκύσει το ενδιαφέρον λόγω της ιδιαίτερης αρχαιολογικής του σημασίας, πολλά από τα αρχαία διατηρούνται σε αποθήκες ή περικλειστα, για τα μάτια μονάχα επιστημόνων.

Σύριζα και λοιποί επέμεναν για τις καταστροφικές συνέπειες που θα είχε η ανέγερση ενός πολυκαταστήματος στην περιοχή, αλλά όλα αυτά έως την ανάληψη εξουσίας. Η συζήτηση που ηγέρθη το 2010, μετά από αποτροπή ανέγερσης 5όροφου κτιρίου γραφείων σε οικόπεδο γύρω από το πάρκο, είχε να κάνει με ανάδειξη των αρχαιολογικών ευρημάτων, δημιουργία Μουσείου Πόλεως Αθηνών σε ολό-

κληρη την περιοχή κλπ. Μειώθηκε ο συντελεστής δόμησης και επαναοριοθετήθηκαν τα σύνορα του άσους. Ωστόσο, ξεχνώντας τα περί πολιτισμικής αξίας, αποφασίζεται η ανέγερση πολυκαταστήματος μαζικής «ψυχαγωγίας» 55.000 τ.μ. (!) σε οικόπεδο κοντά στα σύνορα. Αδιαφορώντας λοιπόν για κατοίκους, πολεοδομικούς κανονισμούς, ουσιαστική αναγκαιότητα, οι κραταίοι και οι κεφαλαιοκράτες βρήκαν άλλον ένα τρόπο κερδοφορίας. Εργασίες επί εργασιών, τόνοι τσιμέντου, κυκλοφοριακές ρυθμίσεις σε έναν πολυσύχναστο κόμβο θα συνθέσουν το μωσαϊκό για τον πλουτισμό -για άλλη μια φορά- μίας μεγάλης κατασκευαστικής εταιρείας.

Το έργο

Η ανέγερση σχεδιάζεται να γίνει στο παλιό εργοστάσιο Μουζάκη, στην συμβολή των οδών Λένορμαν και Κηφισού. Το συγκεκριμένο κτίριο θεωρούνταν βιομηχανικό μνημείο, αλλά χωρίς να έχει χαρακτηριστεί επίσημα ως τέτοιο δεν αποτέλεσε εμπόδιο. Νωρίτερα, το οικόπεδο εντασσόταν στην περιοχή που ήταν χαρακτηρισμένη ως ΒΙΟΠΑ (Βιομηχανικό Πάρκο) [1]. Εν μέσω μίας νυκτός, το οικόπεδο άλλαξε χαρακτηρισμό χρήσης γης μέσα στο πολεοδομικό σχέδιο, και συνέχισε η κατεδάφιση του εργοστασίου, που είχε σταματήσει χρόνια νωρίτερα μετά από παρέμβαση της Εφορείας Νεωτέρων Μνημείων Αττικής.

Το σχεδιαζόμενο κτίριο είναι ένα μεγαθήριο. Ένα σχέδιο που αντιμετωπίζει τον αρχαιολογικό χώρο ως την πίσω αυλή του πολυκαταστήματος, κρίνοντας μεταξύ άλλων και από τον τίτλο του έργου: “Academy Gardens” (=κήποι της Ακαδημίας), μη διστάζοντας να εμπορευματοποιήσει το όνομα της περιοχής. Από τα βασικά επιχειρήματα ενάντια στην ανέγερση είναι ότι θα αλλοιωθεί ο χαρακτήρας της κατοικίας που έχει η περιοχή, μέσω των κυκλοφοριακών ρυθμίσεων, της προσέλευσης δραστηριοτήτων μαζικής ψυχαγωγίας και εμπορίου και εκτός του πολυκαταστήματος, και φυσικά από την ανέγερση του μεγαθηρίου. Παράλληλα, δεν ανταποκρίνεται με τίποτα στις πραγματικές ανάγκες των κατοίκων. Θα δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, αλλά τι εργασίας; Χαμηλοί μισθοί, ελαστική εργασία, δουλειά τις Κυριακές, είναι λίγα από όσα θα δούμε στα εργασιακά του πολυκαταστήματος, ενώ οι ντόπιοι δεν θα μπορούν καν να πλησιάσουν τα πολυτελή μαγαζιά του.

Η εταιρεία

Ποιος πλουτίζει όμως από το έργο; Θα εκπονηθεί από την εταιρία Artume, που συντάχθηκε για το συγκεκριμένο έργο. Ακόμα, για να απολαμβάνει ιδιαίτερης φορολογικής μεταχείρισης, όντας θυγατρική της Macquaire Global Property Advisors (η οποία στη συνέχεια εξαγοράστηκε από τη BlackRock, έναν από τους μεγαλύτερους επενδυτικούς ομίλους στον κόσμο[2]) είχε εμπλακεί στο σκάνδαλο φοροδιαφυγής Luxleaks [3]. Αποτέλεσμα η Artume να μην πληρώνει φόρο ακίνητης περιουσίας στην Ελλάδα για την έκταση που έχει αγοράσει από το 2008, και να χρωστάει ακόμα φόρους εκατομμυρίων.

Εύλογα λοιπόν γεννιέται το ερώτημα: Ποια η αναγκαιότητα για ένα πολυκατάστημα στην περιοχή; Το σίγουρο είναι πως ευνοεί το χρήμα, ευνοεί την πολυσυζητημένη ανάπτυξη και μάλιστα με τις πλάτες των μέχρι χθες υποτιθέμενων πολέμιών της.



Τσιμέντο στο Ελληνικό

«τη μάχη για να μετατραπεί το Ελληνικό σε Μητροπολιτικό Πάρκο, ανοιχτό σε όλους και όλες τους πολίτες του ευρύτερου πολεοδομικού συγκροτήματος, δεν πρόκειται να την εγκαταλείψουμε».

~Α. Τσίπρας, 28/2/2014
(<https://www.youtube.com/watch?v=N39Mcu98Rvo>)

Το έργο

Παρά τις διαβεβαιώσεις του κυβερνώντος κόμματος μέχρι πριν την ανάληψη εξουσίας, τον Ιούνιο του 2016 υπεγράφη σύμβαση παραχώρησης του Ελληνικού με την Lambda Developments (συμφερόντων Λιάτση). Με ευνοϊκές διατάξεις για την εταιρεία, οι Σύριζαίοι εν μία νυκτί, για άλλη μια φορά, σταμάτησαν να αντιμετωπίζουν το συγκεκριμένο έργο ως ξεπούλημα, βλέποντάς το πλέον ως επένδυση.

Το κατατεθειμένο σχέδιο γενικής διάταξης (masterplan) αφορά την πλήρη ανάπλαση του παραλιακού μετώπου. Ωστόσο, οι ρητορικές περί ανάπτυξης χτυπάνε την πόρτα για άλλη μια φορά. Η λεγόμενη ανάπλαση, ανάπτυξη, αναβάθμιση περιλαμβάνει ξενοδοχειακές μονάδες 7 αστέρων για πρώτη φορά στον ελλαδικό χώρο (και αναρωτιόμασταν τι έλειπε), άλλα 4 πολυτελή ξενοδοχεία, ουρανοξύστη για λουξ κατοικίες, εκατοντάδες άλλες κατοικίες, επιχειρηματικό πάρκο, συνεδριακό κέντρο, γήπεδο γκολφ και καζίνο. Πρακτικά, θα δημιουργηθεί μία μικρή πόλη μέσα στην πόλη. Επιπροσθέτως, ο βασικός προβληματισμός έγκειται στην ιδιωτικοποίηση του χώρου, ο οποίος θα υπάρχει για τις επιθυμίες της εταιρείας, και στην περίπτωση που περιφραχθεί, ουσιαστικά θα αποκοπεί πλήρως η επαφή με τη θάλασσα των υπόλοιπων γειτονιών. Εκτός από την προσπελασιμότητα του παράκτιου μετώπου, η θέα πια προς τη θάλασσα από τους γύρω χώρους θα είναι διακοπτόμενη αφού θα υψωθούν (και) ουρανοξύστες!

Τα βασικά αντεπιχειρήματα προέρχονται από κατοίκους και ακαδημαϊκούς, οι οποίοι έχουν καταθέσει πρόταση Μητροπολιτικού Πάρκου χωρίς να ιδιωτικοποιηθεί κανένα κομμάτι της έκτασης. Μετά από παρεμβάσεις διαφόρων θεσμών αυξήθηκαν οι χώροι πρασίνου, αλλά παραμένουν τα σχέδια για τα υπόλοιπα. Όλα αυτά μετά από πολλά πάρε-δώσε συμφωνιών και υποτιθέμενων διαφωνιών.

Σύντομα θα δούμε να πέφτουν τα τσιμέντα χωρίς να έχει «υψωθεί» κανένα τείχος. Ίσως τότε θα είναι αναπόφευκτη η συνειδητοποίηση ότι η μόνη πιθανότητα παύσεως του έργου είναι η πλήρης ρήξη με το υπάρχον σχέδιο και ένα σύγχρονο και δυναμικό...reclaim the street [4].

Βελζεβούλ και Βηλφεγώρ

Υποσημειώσεις:

- <https://akadimia-platonos.com/2016/12/22/το-ιστορικό-της-υπόθεσης-μουζάκη/>
- Παρόλο που το άρθρο είναι παλιό, και όσα αναφέρει για την ανέγερση δεν ισχύουν πια, παρατίθεται η πηγή για τις εταιρίες: <http://www.insider.gr/epiheiriseis/real-estate/64076/blackrock-stamata-ependysi-300-ekatstin-athina-alla-psifizei-ellada>
- <http://www.tanea.gr/news/economy/article/5178140/luxleaks-to-sxedio-gia-to-emporiko-kentro-sthn-akadhmia-platwnos/>
- κίνημα στο Λονδίνο του '90 ενάντια στην κατασκευή δρόμων με σύνθημα: «Οι δρόμοι μας είναι τόσο γεμάτοι από καπιταλισμό όσο και από αμάξια, και μάλιστα η μόλυνση που προέρχεται από τον καπιταλισμό είναι πολύ πιο ύπουλη».

Πηγές:

- Sarajevo, περιοδική ανασκόπηση της καπιταλιστικής κρίσης σαν αυτό που είναι: μηχανή καταστροφής.
- Black Out στο κοινωνικό εργοστάσιο, αντιεξουσιαστική επιθεώρηση.
- Ευτοπία, περιοδική έκδοση για τον ελευθεριακό κοινοτισμό.
- Κοινός Τόπος, ελευθεριακό δίκτυο αντίστασης στη βιοτεχνολογία και την τεχνοεπιστήμη της κυριαρχίας.

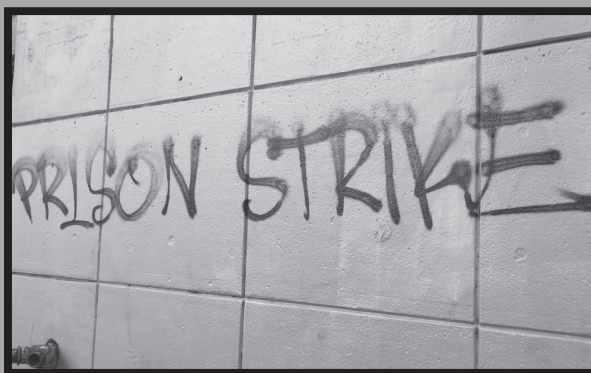
Σώζος Μαλτέζος: κρατούμενος στις φυλακές της Λάρισας, βρίσκεται νεκρός στις αρχές Φεβρουαρίου. Ένας πονόδοντος μετατρέπεται σε αιτία θανάτου, καθώς οι σωφρονιστικές υπηρεσίες αρνούνται να παράσχουν ιατρική και φαρμακευτική περίθαλψη. Η επιτροπή αγώνα φυλακών μιλά για μια ακόμα κρατική δολοφονία και μια άτυπη επαναφορά της θανατικής ποινής στο πλαίσιο του εγκλεισμού, όπου τα αίτια θανάτου βαφτίζονται παθολογικά.

Φυλακή Χανίων 16/2: Πέμπτος κρατούμενος νεκρός στα χέρια του κράτους μέσα σε 15 μέρες. Αυτοκτόνησε σε κρατητήριο, στο Αστυνομικό Τμήμα Κισσάμου Χανίων, όπου απαγχονίστηκε με ένα κομμάτι κουβέρτας την οποία είχε δέσει στα κάγκελα του κρατητηρίου

Απεργία πείνας ξεκινάει ο Β. Δημάκης στις 14 Μαρτίου, με στόχο να του χορηγηθούν οι εκπαιδευτικές άδειες που δικαιούται. Τις επόμενες μέρες, κλιμακώνει τη δράση του σε απεργία δίψας με αποτέλεσμα να του δοθεί διαβεβαίωση από τον διευθυντή του υπουργείου δικαιοσύνης και τον συντονιστή φυλακών, Π. Δουλάμη, πως θα φοιτήσει στο πανεπιστήμιο.

(για περισσότερα: <https://omniatv.com/853441524>)

Νέος σωφρονιστικός κώδικας: Οι κινητοποιήσεις κατά του νέου σωφρονιστικού κώδικα συνεχίζονται με τις φυλακές της Κω να συμμετέχουν από κοινού. Η επιτροπή



Ιστορίες εγκλεισμού

«η φυλακή είναι ο καθρέφτης της κοινωνίας»

αγώνα κρατουμένων, με πανελλαδική μορφή, και έχοντας μπει πλέον στο δεύτερο μέρος των κινητοποιήσεων, διεκδικεί την απόσυρση των νέων διαταγμάτων του σωφρονιστικού κώδικα, την ύπαρξη δηλαδή της στοιχειώδους αξιοπρέπειας.

Οι κρατούμενοι στις ΗΠΑ καλούν σε δράσεις επί όλων των φυλακών -ομοσπονδιακών και κρατικών- με επίκεντρο την περίοδο του Αυγούστου μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2018, ως ένδειξη αλληλεγγύης στην εξέγερση των φυλακισμένων στο Lee Correctional Institution (μια φυ-

λακή υψίστης ασφαλείας στη Νότια Καρολίνα), κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν 7 κρατούμενοι και τραυματίστηκαν 17, αλλά και ως ένδειξη αλληλεγγύης προς την εξέγερση του 2016 στην Αλαμπάμα με τον τραυματισμό του Warden Davenport. Τα αιτήματα αφορούν συνολικά καλύτερες συνθήκες διαβίωσης, την επί πληρωμή εργασία, άρση των ρατσιστικών διακρίσεων, ευκαιρίες για ελαφρύτερες ποινές και τερματισμό της θανατικής ποινής, νομική κάλυψη των φυλακισμένων στις περιπτώσεις καταπάτησης των δικαιωμάτων τους, συμμετοχή όλων των κρατουμένων ανεξαρτέτως σε προγράμματα αναμόρφωσης και επανένταξης.

το κείμενο του καλέσματος στα αγγλικά: <https://unheardvoicesotcj.wordpress.com/2018/04/24/the-announcement-of-a-national-prison-strike-to-take-place-across-the-nation/>

«Κατηγορείται επειδή χτυπούσε το κεφάλι του στον τοίχο»: Με αυτό τον τρόπο δικαιολογούν στις δικαστικές αίθουσες τον ξυλοδαρμό και βασανισμό του κρατουμένου Παναγιώτη Ασπιώτη από μέλη της αντιτρομοκρατικής, επειδή αρνήθηκε να δώσει γενετικό υλικό. Ενώ ο ίδιος είχε υποβάλει μήνυση ενάντια στους βασανιστές του, καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 12 μήνες φυλάκιση για αντίσταση κατά της αρχής, για να αθωωθεί σε δεύτερο βαθμό στις 02/05/2018.

Γδύσου κι άνοιξε τα πόδια σου μωρή (άρθρο 21, παράγραφος 7, Σ.Κ)

Δεν πάνε παρά λίγοι μήνες που κοινοποιήθηκε ο νέος σωφρονιστικός κώδικας, ο οποίος συμπεριλαμβάνει την επαναφορά των φυλακών τύπου Γ', την τροποποίηση για τις άδειες των κρατουμένων, με βραχιόλι γεωεντοπισμού κατά τις άδειες, και την επαναφορά του κολλικού ελέγχου. Δεν πάνε παρά εννιά χρόνια από τη δολοφονία της Κ. Γκουλιώνη, και μόλις έξι από τη διαπόμπευση των οροθετικών. Δεν πάει παρά ελάχιστος καιρός από την κρατική δολοφονία του Σ. Μαλτέζου, τις απεργίες πείνας του Β. Δημάκη και του Κ. Γιαγτζόγλου, την επανεξέταση της αθώωσης του Τ. Θεοφίλου και τα εφετεία των κατηγορουμένων για συμμετοχή στη ΣΠΦ, σύμφωνα με το παραθυράκι περί «ατομικού τρομοκράτη».

Οι πρακτικές μεθοδευμένης καταστολής που ορίζει η κυριαρχία δεν είναι κάτι το μεταφυσικό ή προϊόν του φαντασιακού μας. Μπορούμε να τις δούμε, να τις αναγνώσουμε και να τις καταδείξουμε. Πολλές από αυτές τις έχουμε ξανακούσει, ξαναδεί, ξαναζήσει. Ο επαναφερόμενος κολλικός έλεγχος είναι μια από αυτές τις εξουσιαστικές τακτικές.

Οι γυναίκες (κατά τον έμφυλο διαχωρισμό των ατόμων με βάση τα χαρακτηριστικά της ανατομίας τους), και ιδιαίτερα οι χρήστριες τοξικών ουσιών, κατά τη μεταγωγή και μεταφορά τους από και προς τις φυλακές, ή την επιστροφή από άδεια, πρέπει να βιώσουν την άκρως εξευτελιστική διαδικασία του «γδύσου- γύρνα- σκύψε- βήξε» και του «γδύσου και άνοιξε τα πόδια». Η υποβίβαση της ανθρώπινης ύπαρξης σε κάτι το άψυχο και συναισθηματικά απαλλαγμένο, η αντικειμενοποίηση των σωμάτων στα πλαίσια ενός διεκπεραιωτικού, τυπικού κατ' αυτούς, ελέγχου, είναι ταυτόσημα ενός πατριαρχικού εξουσιαστικού μηχανισμού που νομιμοποιεί την παραβίαση της αυτοδιάθεσης των υποκειμένων, στα οποία προσδίδεται μια υποδεέστερη θέση ως εξουσιαζόμενα εντός και εκτός των τοίχων.

Ο κολλικός έλεγχος είναι, κατά αναφορές, μια επίπονη διαδικασία που συμβαίνει υπό την απειλή της απομόνωσης, και συνοδεύεται από αισχρούς, σεξιστικούς και ταπεινωτικούς χαρακτηρισμούς. Όσες έχουν μιλήσει γι' αυτόν, τον αναφέρουν ως βασανιστήριο αλλά και ως ψυχολογικό και σωματικό βιασμό, αφού χωρίς συναίνεση και υπό απειλές, ανθρωποφύλακες (κατά κύριο λόγο) δεισδύουν τα δυο δάκτυλά τους στον κόλπο των



κρατουμένων, πιέζοντας σε σημεία που ενοχλούν και πονάνε. Έχουν την εξουσία πάνω στα σώματα των κρατουμένων, και τον πλήρη έλεγχο των ζώων τους μέσα στις φυλακές. Έχουν τη νομιμοποίηση της μεταχείρισης των εγκλειστών ως «σκουπίδια», όπως αναφέρουν τα ίδια τα υποκείμενα. Στο σημείο αυτό είναι που νομιμοποιείται καθαυτή η πράξη του βιασμού, καταργείται η αυτοδιάθεση των σωμάτων, μένει η παραβίαση αυτών και η ισοπέδωση της αξιοπρέπειας. Εκφράζεται έτσι η εκδικητική πολιτική των δικαστών και του κράτους και η ηθική ικανοποίηση που αντλείται από μια τέτοια συνθήκη. Ανάλογη είναι και η ανάλυση για τον πρωκτικό έλεγχο που υφίστανται οι εγκλειστοί στις ανδρικές πτέρυγες. Και στις δύο περιπτώσεις επεμβαίνουν εκδικητικά και χυδαία στα σώματά τους, παραβιάζοντας την ελευθερία, την προσωπικότητα και την αξιοπρέπεια των κρατουμένων. Το λένε προσβολή γενετήσιας αξιοπρέπειας, και είναι δικαίωμα θεσμικά κατοχυρωμένο, άρα γίνεται άρση αυτού ούτως ή άλλως.

Η διαδικασία προβλέπει ότι τα άτομα με κόλπο γδύνονται ενώπιον δύο ανθρωποφυλάκων του ίδιου φύλου, εάν έχουν βάρδια, και μία/ένα ειδικό ή γυναικολόγο (σπάνια) εάν υπάρχει η διαθεσιμότητα, αλλά άτυπα συνήθως γίνεται από έναν τρίτο ανθρωποφύλακα. Τις αναγκάζουν να εξεταστούν σε μη αποστειρωμένους χώρους εξέτασης, σε καρέκλες που προηγουμένως έχουν χρησιμοποιηθεί από άλλες εγκλειστες και δεν έχουν απολυμανθεί. Χρησιμοποιούνται σκουριασμένοι διαστολείς κόλπου που ενίοτε «καθαρίζονται» με μπενταντίν. Μετά την ενδοκολπική έρευνα τις αναγκάζουν να ουρήσουν μπροστά τους. Είτε αρνηθούν τον κολλικό έλεγχο και ζητήσουν οποιονδήποτε άλλο τρόπο ελέγχου (ναρκωτέστ, μηχανήμα ανίχνευσης ναρκωτικών ουσιών, υπέρηχος, ακτινογραφία), είτε υποβληθούν τελικά σε κολλικό που συνοδεύεται με απαξιωτικά αστεία και απειλές για την επιβίωσή τους εντός, οδηγούνται στην απομόνωση. Εκεί παραμένουν για όσες μέρες χρειαστεί, ώστε να προβούν σε οκτώ κενώσεις, τις περισσότερες φορές με χορήγηση καθαρτικού. Συνέπεια αυτού καθώς και της χρήσης μη καθαρής τουαλέτας είναι παθολογικές επιπτώσεις στην υγεία των κρατουμένων. Οι τουαλέτες παρακολουθούνται ηλεκτρονικά από ανθρωποφύλακες που καθορίζουν το πότε και εάν θα τραβηχτεί το καζανάκι. Μετά τη βασανιστική -ποιος ξέρει πόσες ημέρες- παραμονή τους σε άθλιες συνθήκες απομόνωσης

υποβάλλονται εκ νέου σε έρευνα.

Η Κατερίνα Γκουλιώνη πέθανε τον Μάρτη του 2009 κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες, δεμένη πισθάγκωνα, κατά τη μεταγωγή της από τις γυναικείες φυλακές Θήβας στην Κρήτη. Ήταν εκείνη η κρατούμενη που κατήγγειλε ανοιχτά με διαμαρτυρίες και επιστολές, αλλά και απεργία πείνας, την εφαρμογή του κολπικού ελέγχου, και υπερασπίστηκε τα δικαιώματα των χρηστριών.

Ακολούθησαν διαμαρτυρίες και κινητοποιήσεις στις φυλακές, επιμέρους καταγγελίες, και ένας αγώνας υπεράσπισης της αξιοπρέπειας και κατάρνησης της σχετικής με τον κολπικό έλεγχο νομοθεσίας. Μετά τον θάνατό της, φαίνεται να αποσύρεται το άρθρο και να παύει η εφαρμογή του, αλλά πλέον το ενδεχόμενο επαναφοράς του είναι ανοιχτό. Παρακάτω παρατίθεται κομμάτι από την επιστολή της Κ. Γκουλιώνη στον συνήγορο του πολίτη:

«[...] Σφίγγοντας τα δόντια σιγοψιθυρίζω «και για το πείσμα σας, γουρούνια, θα αντέχω» ελπίζοντας να έρθει κάποια μέρα που θα σταματήσουν να απλώνουν τα βρώμικα, διεστραμμένα χέρια τους επάνω σε αδύναμους ανθρώπους. Το ξέρω πως ο κόσμος δεν αλλάζει, ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ, όμως φτάνει, να μην αδιαφορούμε. Ποτέ δεν πρόκειται να ξεπεράσω τα όσα υπέστην και υπόκειμαι μέσα στη φυλακή... Υπάρχει κάτι που δε θα μπορέσετε ποτέ να μου πάρετε, γιατί όλα τ' άλλα μου τα πήρατε: Το ότι δε σας μοιάζω» .

Ο αγώνας της Γκουλιώνη, των κρατουμένων, είναι συνεχής και σημαίνει το τέλος της κρατικής και δικαστικής εξουσίας, της παραβίασης των σωμάτων και κατ' επέκταση των ζώων τους, τη διασφάλιση του ελάχιστου από τα αυτονόητα, μέχρι το γκρέμισμα κάθε φυλακής.

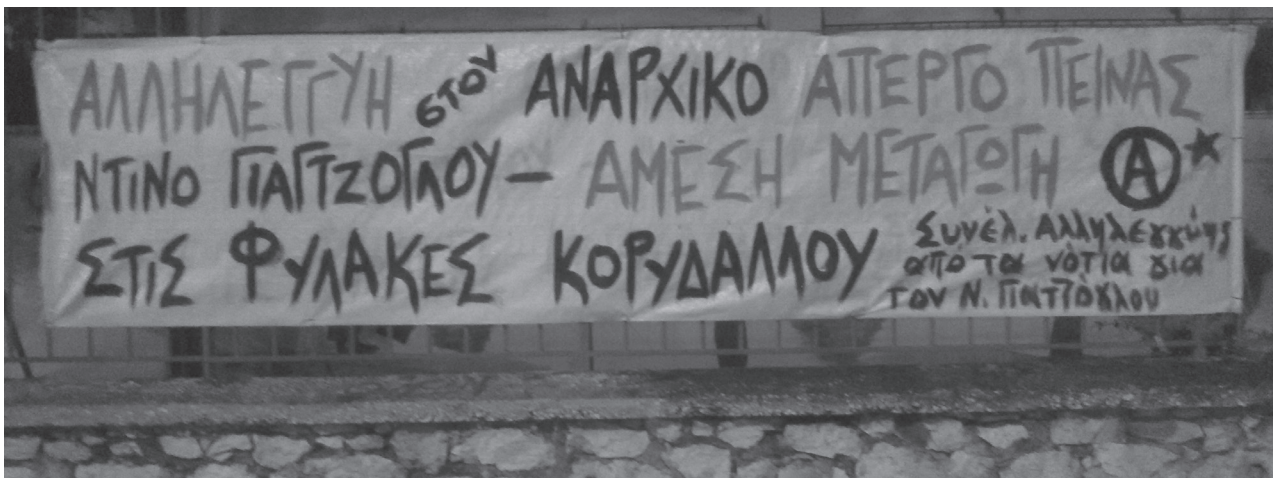
■/ matsdotter

Ντίνος Γιαγτζόγλου: Το χρονικό ενός αγώνα

Ο Κωνσταντίνος Γιαγτζόγλου κατηγορείται από την αστική «δικαιοσύνη» για συγκρότηση-ένταξη σε τρομοκρατική οργάνωση σύμφωνα με τον νόμο 187/Α, και βρίσκεται προφυλακισμένος από το τέλος του Οκτώβρη 2017 για την υπόθεση αποστολής δεμάτων με εκρηκτικά σε αξιωματούχους.

Στις 21/2 αρχίζει απεργία πείνας με μόνο του αίτημα τη μεταφορά του από τις φυλακές Λάρισας στον Κορυδαλλό, καθώς ως κάτοικος Αθήνας στη Λάρισα δεν μπορούσε να έχει επαφή με το συνήγορο και την οικογένειά του. Στις 24/2, διανύοντας την τρίτη ημέρα απεργίας, η αντιτρομοκρατική εισβάλλει στο κελί του και τον απαγάγει προς άγνωστη κατεύθυνση χωρίς καν να προλάβει να πάρει τα προσωπικά του αντικείμενα. Ο Ντίνος προσπαθεί να αντισταθεί και παρά την ευπαθή κατάσταση που βρίσκεται, ξυλοκοπείται άγρια.

Μόλις το γεγονός γίνεται αντιληπτό στην πτέρυγα Α (όπου ο ίδιος βρίσκεται), οι κρατούμενοι φωνάζουν και βρίζουν τους μπάτσους. Συγκεντρώνονται και ενημερώνοντας τις υπόλοιπες πτέρυγες βραχυκυκλώνουν τη φυλακή και απελευθερώνουν το εσωτερικό της. Βρίσκονται στο προαύλιο, αποδεικνύοντας ότι η αλληλεγγύη δεν γνωρίζει σύνορα και φράκτες ούτε ξεχωρίζει ποινικούς από πολιτικούς. Άραβες, ρώσοι, έλληνες, αλβανοί υψώνουν τη γροθιά και τη φωνή τους απέναντι στους ανθρωποφύλακες, στο σύστημα της φυλακής και στο κράτος. Ήταν εκείνες οι μέρες που τα μέσα μαζικής εξημέρωσης έπαιζαν στα δελτία τους τον τίτλο «εξέγερση στις φυλακές». Δράσεις αλληλεγγύης στον Ντίνο πραγματοποιούνται και στις γυναικείες φυλακές, όπου οι κρατούμενες αρνούνται να επιστρέψουν στα κελιά τους και κρατούν το προαύλιο ανοιχτό για αρκετές ώρες. Τα αιτήματα αφορούν την άμεση επιστροφή του Γιαγτζόγλου στον Κορυδαλλό και την παύση των απαγωγών φυλακισμένων. Σε επίσκεψη του γενικού διευθυντή συντονισμού σωφρονιστικών καταστημάτων, η επιτροπή των κρατουμένων απαιτεί να αποσυρθεί ο εκβιασμός των πειθαρχικών και ποινικών διώξεων εις βάρος όσων συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις. Ύστερα από προφορική δέσμευση για τη θετική επίλυση των αιτημάτων -και παρά το κλίμα δυσπιστίας- η κινητοποίηση αναστέλλεται προσωρινά. Ο Γιαγτζόγλου ενημερώνεται για την κατάσταση που



επικρατεί στις φυλακές και για τη σύγκλιση έκτακτου συμβουλίου και κλιμακώνει με απεργία δίψας στις 25/02. Πραγματοποιούνται κινήσεις αλληλεγγύης και έξω από τις φυλακές. Γίνεται συγκέντρωση στο υπουργείο δικαιοσύνης, η οποία δέχεται, για ακόμη μια φορά, καταστολή με αποτέλεσμα τέσσερις συλλήψεις. Στην Αθήνα, καταλαμβάνονται τα γραφεία της εφημερίδας «ΑΥΓΗ» και η πρωτανεία. Στη Λάρισα γίνονται παρεμβάσεις έξω από τις φυλακές και το νοσοκομείο που νοσηλεύεται. Στη Θεσ/νίκη καταλαμβάνεται η σχολή θεάτρου ΑΠΘ, ενώ στο Βόλο ο θόλος του ΠΘ. Παρά τις κατασταλτικές προσπάθειες, εμφανίζεται ένα μεγάλο κύμα αλληλεγγύης και αντίστασης με κινήσεις και δράσεις πανελλαδικά. Η πίεση που ασκείται στο κράτος αποδίδει καρπούς, καθώς στις 02/03 ανακοινώνεται η επικείμενη μεταγωγή του στον Κορυδαλλό. Με τη γνωστοποίηση της απόφασης εκείνος παύει τη «λευκή απεργία». Σε έναν ελιγμό από μεριάς του κράτους, η μεταγωγή του Ντίνου συντελείται στο πλαίσιο αναδιοργάνωσης των φυλακών Κορυδαλλού σε φυλακές υπόδικων.

Στο προσκήνιο των κατηγοριών του Γιαγτζόγλου φαίνεται ότι πρωταγωνιστικό ρόλο έπαιξε για ακόμη μια φορά ο 187/Α. Πρόκειται για έναν νόμο που κατασκευάζει κατηγορίες και οδηγεί αγωνιστές στη φυλακή λόγω της αναρχικής και αντιεξουσιαστικής ιδεολογίας τους, χαρακτηρίζοντας ως «τρομοκρατικές ενέργειες» ακόμα και πλημμελήματα, όπως η διακεκριμένη φθορά δημόσιας περιουσίας, κατηγορίες που χρησιμοποιούνται συχνά εναντίον διαδηλωτών και αγωνιστών. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένας μπάτσος, ένας δικαστής και οι κατηγορίες ότι οι ενέργειες είναι δυνατό να βλάψουν τη χώρα, ένα διεθνή οργανισμό ή ότι έχουν σκοπό να εκφοβίσουν έναν πληθυσμό, ενώ αυτές στοιχειοθετούνται χωρίς το ανάλογο αποδεικτικό υλικό. Όπως είναι ορατό, υπάρχουν μεγάλα περιθώρια αυθαιρεσίας στην κρίση του κατά πόσο μια ενέργεια είναι τρομοκρατική, δηλαδή έχει σκοπό να βλάψει μια χώρα ή να εκφοβίσει έναν πληθυσμό. Ακόμα και μια διαδήλωση που έχει μεγάλη απήχηση σε κόσμο μπορεί να θεωρηθεί εξαναγκασμός μια δημόσιας αρχής ή κυβέρνησης. Με λίγα λόγια μπορεί λόγω οποιασδήποτε δράσης να ασκηθεί δίωξη για παραβίαση

του 187/Α, και να στηθούν κατηγορίες.

Ας ανατρέξουμε λίγο στο παρελθόν και ας δούμε πολύ συνοπτικά μερικές από τις υποθέσεις ανθρώπων που ήρθαν αντιμέτωποι με τον 187/Α:

α) Ηριάννα: Η συνταγή απλή και δοκιμασμένη. Το μόνο που χρειαζόταν για τη συγκεκριμένη υπόθεση ήταν λίγο δείγμα DNA και το σενάριο της αντιτρομοκρατικής για τη συμμετοχή της σε τρομοκρατική οργάνωση και παραβίαση του 187/Α. Χωρίς κανένα αποδεικτικό στοιχείο καταδικάστηκε σε 13 χρόνια κάθειρξη.

β) Τάσος Θεοφίλου: Η αντιτρομοκρατική παίζει πολύ καλά τον ρόλο της, καθώς ο Θεοφίλου κατηγορήθηκε για συμμετοχή σε ληστεία, και εξαιτίας της αναρχικής ιδεολογίας του συνδέθηκε από τους μπάτσους και τους δικαστές ως μέλος της Ε.Ο «Συνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς». Δικάστηκε με βάση τον νόμο 187/Α και καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 25 χρόνια κάθειρξη, για να αθωωθεί από όλες τις κατηγορίες στο εφετείο, έχοντας περάσει 5 χρόνια στη φυλακή. Σήμερα η αντιτρομοκρατική και οι χειραγωγούμενοι από αυτή δικαστικοί κύκλοι ζητούν αναίρεση της αθώωσης και εκ νέου παραπομπή σε δίκη. Θύμα της αντιτρομοκρατικής και του τρομονόμου μπορεί να πέσει οποιοσδήποτε αγωνιστής ή τυχαίος πολίτης που το κράτος, οι μπάτσοι, οι δικαστές και οι δημοσιογράφοι θα προσπαθήσουν να παρουσιάσουν ως τέρας, επικίνδυνο για την «τέλεια» δομημένη καπιταλιστική κοινωνία, προκειμένου να κερδίσουν την εύνοια της συντηρητικής μερίδας του κοινωνικού συνόλου. Ας μην ξεχνάμε ότι για να πραγματοποιηθεί το αίτημα του, ο Γιαγτζόγλου έπρεπε κυριολεκτικά να φτάσει λίγο πριν το θάνατο. Ας μην γελιόμαστε, στη θέση του θα υπάρξουν και άλλοι αγωνιστές και αγωνίστριες. Όσο ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός προχωρά, όσο υπάρχει ο θεσμός του κράτους και των φυλακών, τόσο θα έχουμε περισσότερους 187/Α και περισσότερη καταστολή. Όμως μέχρι το γκρέμισμα κάθε φυλακής, θα υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται, θα υπάρχει η αλληλεγγύη, μέσα κι έξω από τα κελιά.

■/ incomidita

■ Μια ακόμα δίκη ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα

Παραθέτουμε αποσπάσματα από του κείμενο του Νίκου Μαζιώτη -μέλος του Επαναστατικού Αγώνα- για τη δίκη που ξεκινάει στις 25 Μάη και όπου εκδικάζονται ληστείες τραπεζών, κάποιες από τις οποίες αποδίδονται στον Ε.Α. Ολόκληρη η τοποθέτησή του αναρτήθηκε στις 6/5/2018 στο site αντιπληροφόρησης Μπαλοθιά: <https://mpalothia.net>

Η δίκη αυτή στην οποία ο Επαναστατικός Αγώνας παρουσιάζεται ως οργάνωση – «ομπρέλα» για σειρά ληστειών σε τράπεζες ανά την επικράτεια, είναι η αποκρυστάλλωση μιας προσπάθειας του κράτους που είχε ξεκινήσει από το 2012, όταν η συντρόφισσα Ρούπα κι εγώ περάσαμε στην «παρανομία» για να συνεχίσουμε τη δράση μας, να ανάγει τον Επαναστατικό Αγώνα ως το κέντρο κάθε ένοπλης δραστηριότητας: Ένοπλες επιθέσεις παρουσιάζονταν ως ενέργειες του Ε.Α. παρ' όλο που αναλαμβάνονταν από άλλες οργανώσεις, ληστείες τραπεζών που γίνονταν σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας αποδίδονται συλλήβδην επίσης σε εμάς, ενώ τα πρόσωπά μας και τα ονόματά μας προβάλλονταν στα ΜΜΕ πάντα όποτε γινόταν αναφορά για κάποια από αυτές τις ενέργειες.

Δεδομένης και της επικήρυξής μας με 1 εκατομμύριο ευρώ τον καθένα, ήταν φανερό ότι το κράτος μας είχε θέσει στο επίκεντρο ενός μεγάλου κατασταλτικού σχεδιασμού, επιστρατεύοντας επικοινωνιακά, αστυνομικά και δικονομικά όπλα, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο τις προτεραιότητές του στο ζήτημα της καταστολής εναντίον του ένοπλου, και εναντίον του αγώνα συνολικότερα.

Η προσπάθεια σύνδεσής μας με άλλες ένοπλες δραστηριότητες δεν σταμάτησε με τη σύλληψή μου, αλλά συνεχίστηκε θέτοντας την Πόλα Ρούπα στο επίκεντρο, ιδίως μετά την σύλληψή της τον Ιανουάριο του 2017.

Η δίκη αυτή που θα ξεκινήσει στις 25 Μαΐου, είναι αποτέλεσμα του προαναφερόμενου ευρύτερου κατασταλτικού σχεδίου, που επί της ουσίας ευελπιστεί να μετατοπίσει το κέντρο βάρους του Επαναστατικού Αγώνα από ένοπλη επαναστατική οργάνωση, σε οργάνωση που κατά το επίμαχο διάστημα, έκανε ως επί το πλείστον ληστείες τραπεζών.

Όπως έλεγε με περισσή ωμότητα η εισαγγελέας του β' δικαστηρίου ενάντια στον Ε.Α., όπου κεντρική ενέργεια ήταν η επίθεση εναντίον της Τράπεζας της Ελλάδας και του Δ.Ν.Τ., και στο οποίο εγώ καταδικάστηκα γι' αυτή την επίθεση σε ισόβια κάθειρξη, «τελικά, δεν πρόκειται για πολιτική οργάνωση, αλλά για ληστές με πολιτικό προκάλυμμα».

Αν υπάρχει ένα σοβαρό πολιτικό στοι-

χημα με σοβαρές πολιτικές προεκτάσεις σε όλο τον αγώνα για την ανατροπή του καθεστώτος και την Κοινωνική Επανάσταση σε αυτή τη νέα δίωξη, είναι να καταστήσει τον ένοπλο αγώνα για την Κοινωνική Επανάσταση στις συνειδήσεις πολλών ανθρώπων ως μια επιλογή που με το «ιδεολογικό και πολιτικό ψέμα της προάσπισης του κοινωνικού συμφέροντος», στοχεύει στην «κυνική ικανοποίηση προσωπικών φιλοδοξιών για πλουτισμό». Είναι ό, τι πιο χυδαίο θα μπορούσε να καταλογίσει το κράτος στον Επαναστατικό Αγώνα...

Οι προεκτάσεις αυτού του πολιτικού στόχου που θέτει το κράτος για την απαξίωση του ένοπλου επαναστατικού αγώνα, επηρεάζουν την έκβαση των δικών που γίνονται ενάντια στον Επαναστατικό Αγώνα συνολικότερα, αλλά και το επίπεδο των ποινών.

Το 2014 όταν συνελήφθη μετά τη συμπλοκή στο Μοναστηράκι ανέλαβα προσωπικά την ευθύνη για την συμμετοχή μου στις απαλλοτριώσεις της Εθνικής Τράπεζας στα Μέθανα το 2013, και στην Κλειτορία Καλαβρύτων το 2014, ενώ η συντρόφισσα Ρούπα είχε αναλάβει την ευθύνη για την απαλλοτρίωση της τράπεζας Πειραιώς στο νοσοκομείο Σωτηρία το 2015. Επίσης η οργάνωση έχει αναλάβει την ευθύνη για την απαλλοτρίωση της Εθνικής Τράπεζας στη Μαλεσίνη το 2016. Αυτές και μόνο αυτές είναι οι απαλλοτριώσεις τραπεζών οι οποίες έχουν σχέση με τον Επαναστατικό Αγώνα.

Για εμάς η ανάληψη ευθύνης, είτε πρόκειται για αμιγώς πολιτικές ενέργειες -βομβιστικές ή ένοπλες επιθέσεις- είτε πρόκειται για απαλλοτριώσεις τραπεζών που γίνονται για την ενίσχυση της ένοπλης επαναστατικής δράσης, δεν είναι μια επιλογή που γινόταν βάσει των στοιχείων της δικογραφίας που υπήρχαν εναντίον μας -σε κάποιες περιπτώσεις δεν υπήρχαν καν στοιχεία όπως στην απαλλοτρίωση της τράπεζας Πειραιώς στο νοσοκομείο Σωτηρία από την συντρόφισσα Ρούπα- αλλά βάσει της πολιτικής μας θέσης ότι οι επαναστάτες και οι αγωνιστές αδιαφορούν για το κόστος, και οφείλουν να υπερασπίζονται τη δράση τους μπροστά στον εχθρό, γιατί έτσι μόνο δίδεται το πολιτικό νόημα των επιλογών μας, γιατί σε διαφορετική περίπτωση απαρνούμαστε την ίδια την ιστορία μας και τις επιλογές μας.

Άρα δεν θα είχαμε κανένα πρόβλημα να αναλάβουμε την ευθύνη για επιθέσεις ή για απαλλοτριώσεις τραπεζών, αρκεί όντως να έχουν γίνει στα πλαίσια δράσης του Επαναστατικού Αγώνα. Όμως καμία ληστεία τράπεζας στο διάστημα 2012-2015 ή η απόπειρα απαγωγής του εφοπλιστή Μαρτίνου, υποθέσεις που θα εκδικαστούν σε αυτή την δίκη, δεν έχουν καμία σχέση με τον Επαναστατικό Αγώνα, ούτε τα πρόσωπα που είναι συγκατηγορούμενοι μου είναι μέλη



της οργάνωσης.

Η ληστεία τράπεζας είναι μια πρακτική που δεν είναι αυτή καθ' εαυτή καταδικαστέα, αφού δεν στρέφεται κατά απλών πολιτών, ούτε μπορεί όμως να αναχθεί σε πολιτική και πολύ περισσότερο σε επαναστατική πράξη. Αυτό καθορίζεται όχι μόνο από τον κάτοχο του «κεφαλαίου» το οποίο αφαιρείται, ούτε και από το ίδιο το υποκείμενο που το κάνει. Καθορίζεται κυρίως από την διαδρομή που κάνει το «κεφάλαιο», πού καταλήγει. Γιατί αν καταλήξει στην κάλυψη προσωπικών χρηματικών και καταναλωτικών αναγκών, δεν αφορά πράξη με πολιτική στόχευση, συνεπώς δεν αφορά πολιτική πράξη.

Ο Επαναστατικός Αγώνας έκανε ό, τι έκαναν επαναστάτες σε άλλες εποχές, όπως οι αναρχικοί στην Ισπανία, Γαλλία, Αργεντινή στα χρόνια του μεσοπολέμου ή την εποχή της δικτατορίας του Φράνκο, όπου το αντάρτικο κατά της φρανκικής δικτατορίας χρηματοδοτούνταν από απαλλοτριώσεις τραπεζών σε Ισπανία και Γαλλία, ή όπως έκαναν οργανώσεις αντάρτικου όπως οι Τουπαμάρους, η RAF, οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ή η 2 Ιούνη, η Άμεση Δράση ή όπως ο Δ.Σ.Ε στον εμφύλιο.

Είναι διαφορετικό πράγμα π.χ. η απαγωγή του εφοπλιστή Κόστα από τις Ερυθρές Ταξιαρχίες, για την οποία ανέλαβαν επίσημα την ευθύνη, και όπου μέρος των χρημάτων χρησιμοποιήθηκαν για την οργάνωση της απαγωγής του προέδρου της Ιταλίας, Άλντο Μόρο, και διαφορετικό πράγμα μια οποιαδήποτε απαγωγή για άντληση ατομικού οφέλους.

Είναι διαφορετικό πράγμα οι ληστείες τραπεζών που είναι μια ατομικιστική επαγγελματική δραστηριότητα, και άλλο η απαλλοτρίωση της τράπεζας Πειραιώς στο νοσοκομείο Σωτηρία, όπου μέρος των χρημάτων χρησιμοποιήθηκε στην απόπειρα απόδρασης πολιτικών κρατουμένων με ελικόπτερο από τις φυλακές Κορυδαλλού, που επιχείρησε η Πόλα Ρούπα τον Φεβρουάριο του 2016.

Η δίκη που θα αρχίσει στις 25 Μαΐου δομήθηκε πάνω στο θεώρημα των δικαστικών αρχών περί 2 υποτιθέμενων διαφορετικών περιόδων του Επαναστατικού Αγώνα (2003 – 2010), (2012 – 2015) και όπου σύμφωνα με αυτό το θεώρημα είμαι «διευθυντής» της οργάνωσης, όπως και η συντρόφισσα Ρούπα παρά το γεγονός ότι

είχαμε απαλλαχθεί από την κατηγορία της «διεύθυνσης» στην α' δίκη εναντίον της οργάνωσης το 2013.

Εκεί ενσωματώθηκε μια ληστεία τράπεζας άσχετη με τον Επαναστατικό Αγώνα, αυτή της Eurobank της Ακράτας. Το γεγονός αυτό της ενσωμάτωσης της συγκεκριμένης ληστείας, η αυθαίρετη καταδίκη ενός προσώπου ως μέλος του Επαναστατικού Αγώνα, ο οποίος έχει αναλάβει την ευθύνη για τη ληστεία αυτή ως προσωπική του επιλογή, η αυθαίρετη καταδίκη του για τις απαλλοτριώσεις της οργάνωσης σε Μέθανα και Κλειτορία, σε συνδυασμό με το ότι κατά την διάρκεια της β' δίκης παρουσιάστηκε έγγραφο της αντιτρομοκρατικής που σύστηνε στις δικαστικές αρχές τον συσχετισμό ληστειών άσχετων με την οργάνωση, άνοιξε το δρόμο μετά από 2,5 χρόνια για τη δίκη που θα ξεκινήσει στις 25 Μαΐου, και αφού είχαν προηγηθεί οι συλλήψεις το 2013 και 2016 αυτών που είναι κατηγορούμενοι, και όπου ένα κοινό στοιχείο όλων είναι ότι άλλος λίγο, άλλος περισσότερο βρισκόταν στην παρανομία, γεγονός που ευνοούσε τις αρχές στην μεθόδευση αυτής της υπόθεσης.

Καμία δικαστική μεθόδευση και απόφαση, κανένα «θεώρημα» και καμία αλχημεία δεν πρόκειται να καταφέρουν την πολιτική αποδόμηση και απονοματοδότηση του Επαναστατικού Αγώνα.

Αυτοί είναι που με την πολιτική τους και τα μέτρα που πήραν, λήστεψαν την κοινωνική πλειοψηφία προς όφελος της ολιγαρχίας, αυτοί λήστεψαν μισθούς, συντάξεις, ασφαλιστικά ταμεία για να σώσουν τις τράπεζες. Αυτοί έδωσαν 211,5 δισεκατομμύρια ευρώ στους Έλληνες τραπεζίτες από τις τσέπες του ελληνικού λαού. Αυτοί είναι που στερούν το ψωμί, την υγεία, τη στέγη, την εργασία, την ίδια τη ζωή από χιλιάδες και εκατομμύρια ανθρώπους. Οι ίδιοι είναι που ξεπουλούν τη δημόσια περιουσία και που βγάζουν στο σφυρί τη λαϊκή κατοικία για τα ξένα κερδοσκοπικά κεφάλαια (hedge funds) και τα κοράκια του υπερεθνικού κεφαλαίου.

Αυτοί οι σύγχρονοι κούσιλινγκ και δοσίλογοι θα πρέπει να είναι κατηγορούμενοι ως εγκληματίες και τρομοκράτες, και αυτοί πρέπει να απολογηθούν για τα εγκλήματά τους.

■ Νίκος Μαζιώτης
Μέλος του Επαναστατικού Αγώνα

Το Σάββατο 17/2/2018 η ποδοσφαιρική ομάδα μας αγωνίστηκε στο γήπεδο της Σταυρούπολης. Αρκετά λεπτά μετά τη λήξη του αγώνα, ενώ πολλοί οπαδοί είχαν ήδη αποχωρήσει και οι παίκτες βρίσκονταν στα αποδυτήρια, ομάδα φασιστών οπλισμένοι με καδρόνια, λοστούς και κατσαβίδια, επιτέθηκε σε όσους και όσες είχαν μείνει στην κερκίδα. Μετά τον αρχικό αιφνιδιασμό, οι φασίστες απωθήθηκαν δυναμικά και κυνηγήθηκαν έξω από το γήπεδο. Αποτέλεσμα αυτής της επίθεσης ήταν να τραυματιστούν ελαφρά δύο άτομα της ομάδας μας. Το ίδιο κιόλας βράδυ, πραγματοποιήθηκε αυθόρμητη πορεία στις δυτικές συνοικίες της πόλης από συντρόφους και συντρόφισσες που έδειξαν άμεσα αντανakλαστικά.

λυψη που τους δίνει το εθνικιστικό παραλήρημα γύρω από αυτό, προσπαθούν να αποκτήσουν φυσική παρουσία στην πόλη. Ταυτόχρονα προσπαθούν να δράσουν πίσω από επιτροπές κατοίκων, συλλόγους γονέων και αθλητικές ομάδες. Είναι σαφές η προσπάθεια των συγκεκριμένων ατόμων με φασιστικές αντιλήψεις να προσηλυτίσουν νέους ανθρώπους μέσα από τα γήπεδα, ώστε να αυξηθούν ποσοτικά και να αποκτήσουν κάλυψη για τις δράσεις τους. Όσο και να προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από άλλες ταυτότητες, είναι σημαντικό να επικεντρωνόμαστε σε αυτό που πραγματικά είναι: ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ.

Το γεγονός ότι η επίθεση ήταν φασιστική, επιμελώς απέκρυψε η ΕΠΣΜ (Ένωση Ποδοσφαιρικών Σωματείων

μενο καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, που πάντα βρωμάει σκοπιμότητα, συμφέρον και δολοπλοκία. Βρισκόμαστε ενάντια στην αντίληψη ότι όσοι ασχολούνται με τον αθλητισμό και την κερκίδα είναι σιωπηλοί καταναλωτές, άοσμοι και άχρωμοι χειροκροτητές και προπαντός πολιτικά ουδέτεροι, χωρίς λόγο και έκφραση σε αυτούς τους χώρους, που συνεχώς γεμίζουν με αστυνομία, μπράβους, κάμερες και απαγορεύσεις κάθε είδους. Όσο και αν προωθείται η πολιτική ουδετερότητα στα γήπεδα, αυτά πάντα θα αποτελούν χώρο πολιτικής έκφρασης, ως σημαντικό κομμάτι της καθημερινότητας και της κοινωνικής μας ζωής. Ας μη ξεχνάμε άλλωστε ότι η λογική της πολιτικής ουδετερότητας (no politica), χρησιμοποιείται σχεδόν πάντα από αυτούς που στηρίζουν διάφορες εθνικιστικές εξάρσεις σε μια προσπάθεια φυσικοποίησης του εθνικιστικού λόγου.

Δεν πρόκειται να αποπολιτικοποιήσουμε μια επίθεση που ήταν ξεκάθαρα φασιστική και στόχευε σε όποιον και όποια επιλέγει να μην σφυρίζει αδιάφορα ενάντια στον εθνικισμό, σε όποιον και όποια συνεχίζει να αγωνίζεται, σε όποιον και όποια δεν αποδέχεται τη μίζερη πραγματικότητα υποτίμησης των ζώων μας. Για αυτούς, πολιτικό είναι μάλλον, μόνο ότι στρέφεται ενάντια στον εθνικισμό και τον φασισμό, ή ότι εν τέλει προτάσσει την αλληλεγγύη μεταξύ των εκμεταλλευόμενων ενάντια στον κοινωνικό κανιβαλισμό.

Δηλώνουμε ξεκάθαρα ότι θα υπερασπιστούμε το εγχείρημα μας, ότι δε θα πάψουμε να δρούμε με τον τρόπο που επιλέγουμε και με όπλο την αλληλεγγύη θα σταθούμε ενάντια σε κάθε φασιστική απειλή. Η Προοδευτική Έκρηξη Τούμπας θα συνεχίσει να προτάσσει την αυτοοργάνωση στον αθλητισμό, να πολεμάει τον φασισμό, τον ρατσισμό και τον σεξισμό, όπως έκανε στα 10 χρόνια της ύπαρξης της.

**Κρατάμε τα γήπεδα και τις κερκίδες μας καθαρές από εθνικιστικές, ρατσιστικές και ναζιστικές αντιλήψεις.
ΤΣΑΚΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ ΤΟΛΜΗΣΕΙ ΝΑ ΕΜΦΑΝΙΣΘΕΙ**

■/ Προοδευτική «Έκρηξη» Τούμπας

Υ.Γ.: Η έμπρακτη στήριξη και η αλληλεγγύη που δεχτήκαμε από τις αυτοοργανωμένες αθλητικές ομάδες, από συλλογικότητες και άτομα από όλη την Ελλάδα, μας δίνει δύναμη να συνεχίσουμε.

■ Σχετικά με τη φασιστική επίθεση της 17/2/2018 στο γήπεδο της Σταυρούπολης

Τον τελευταίο καιρό πήραμε ξεκάθαρη θέση ενάντια στην εθνικιστική έξαρση με αφορμή το «μακεδονικό» και πραγματοποιήσαμε παρεμβάσεις σε όλα τα γήπεδα που αγωνιστήκαμε. Η Προοδευτική Τούμπας ποτέ δεν έκρυψε την αντιεθνικιστική και αντιφασιστική ταυτότητά της και αυτή ήταν η αιτία της στοχοποίησής της. Αντιλαμβανόμαστε την επίθεση αυτή ως συνέχεια των δράσεων ενάντια σε αυτοοργανωμένους χώρους που, όπως κι εμείς, αποτελούν κομμάτι του ευρύτερου ανταγωνιστικού κινήματος της πόλης. Στις 21/1 κατά τη διάρκεια της εθνικιστικής φέστας σχετικά με το «μακεδονικό», φασιστική συμμορία υπό την κάλυψη της αστυνομίας, επιτέθηκε στον ΕΚΧ Σχολείο, ενώ αργότερα έκαψε την κατάληψη Libertatia. Ο φασισμός διαχρονικά προσπαθεί να επιτεθεί στον κόσμο και στους χώρους του αγώνα με σκοπό την κάμψη των κοινωνικών αντιστάσεων. Με αυτό τον τρόπο λειτουργεί ως το μακρύ χέρι του κράτους, κάνοντας στην ουσία τη βρώμικη δουλειά της εξουσίας και του κεφαλαίου.

Στη Θεσσαλονίκη το φασιστικό αυτό συνοθύλευμα ολιγομελών ομάδων αντιλαμβάνεται ότι πολιτικά δε μπορεί να σταθεί από μόνο του. Όλα αυτά τα χρόνια, όσες φορές τόλμησαν να προσπαθήσουν να παρέμβουν στον δρόμο, πήραν την απάντηση που τους άρμοζε και ξανακρύφτηκαν στις τρύπες τους. Το αντιφασιστικό κίνημα της πόλης ποτέ δεν άφησε κανένα περιθώριο να κερδίσουν χώρο στους δρόμους. Τώρα, με αφορμή το «μακεδονικό» και την κά-

Μακεδονίας) στην ανακοίνωσή της. Χωρίς να κρατήσει ούτε τα προσχήματα, δεν δίστασε να το πάει ένα βήμα παραπέρα και να υπονοήσει υπαιτιότητα της ομάδας μας για την επίθεση που δέχτηκε, καθώς όπως γράφει «αυτά τα γεγονότα ξεκινούν από πολιτικές αντιπαράθεσεις οι οποίες προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την "αθωότητα" του ερασιτεχνισμού». Αυτοί που κόπτονται για την εξουσία του ερασιτεχνικού αλλά και του επαγγελματικού ποδοσφαίρου (διοίκηση και αντιπολίτευση) έχουν το θράσος να μιλούν για «αθωότητα του ερασιτεχνισμού» και προσπαθούν να εκμεταλλευτούν το γεγονός.

Όσο και να προσπαθούν να κρυφτούν πίσω από άλλες ταυτότητες, είναι σημαντικό να επικεντρωνόμαστε σε αυτό που πραγματικά είναι: ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ.

Ανάμεσα στην Έκρηξη και όσους διοικούν το ποδόσφαιρο υπάρχει άβυσσος ως προς τις αντιλήψεις, τον τρόπο σκέψης και τη λειτουργία μας. Η ομάδα μας στέκεται ενάντια στην ιδεολογία τους σχετικά με το ποδόσφαιρο, καθώς για αυτούς αποτελεί προϊόν και ως εκ τούτου αντικεί-

Η ιστορία του Σεμπάστιαν Ροντρίγκες και των GRAPO

Ο Σεμπάστιαν Ροντρίγκες είναι Ισπανός κολυμβητής των Παραολυμπιακών Αγώνων, με 15 μετάλλια στη καριέρα του σε 4 Ολυμπιάδες έως τώρα. Αυτό που κάνει ιδιαίτερη τη συμμετοχή του είναι ο λόγος που έμεινε παράλυτος στα πόδια σε ηλικία 33 ετών.

Μέλος της οργάνωσης «Αντιφασιστικές Ομάδες Αντίστασης 1ης Οκτώβρη» (Grapo), ο Ροντρίγκες συλλαμβάνεται για την εκτέλεση του επιχειρηματία Παντούρα, και για άλλες επιθέσεις, και καταδικάζεται σε 84 χρόνια κάθειρξη το 1985. Το 1990 οι πολιτικοί κρατούμενοι των Grapo ξεκινούν απεργία πείνας διαρκείας με αίτημα το τέλος της απομόνωσης και τη μεταφορά όλων σε μια φυλακή. Η κυβέρνηση διατάζει την υποχρεωτική τους σίτιση, δένοντάς τους στα κρεβάτια, και τοποθετώντας καθετήρες στα μπράτσα και τη μύτη, βασανιστήριο το οποίο οδηγεί στη δολοφονία του

Μανουέλ Σεβιγιάνο, και σε ανεπανόρθωτες βλάβες στους υπόλοιπους. Ο Ροντρίγκες, μετά από 432 μέρες, μένει παράλυτος στα πόδια. Το 1994 αποφυλακίζεται.

Το 2000 έγινε γνωστός ο λόγος της παράλυσης και εξετάστηκε το ενδεχόμενο αφαίρεσης των μεταλλίων του. Η οργανωτική επιτροπή των Παραολυμπιακών αποφάσισε ότι οι διακρίσεις των αθλητών δεν αφαιρούνται, παρά μόνον αν ο αθλητής βρεθεί ντοπαρισμένος ή έχει πει ψέματα για τη σοβαρότητα της αναπηρίας του. Στην Αθήνα το 2004, όταν ρωτήθηκε για τη δράση του απάντησε «Ο καθένας μπορεί να με κρίνει όπως θέλει. Δεν έχει νόημα να χτυπάω το στήθος μου ή να λέω ότι θα αυτοκτονήσω. Το παρελθόν υπάρχει και δεν μπορεί να διαγραφεί».

Τι ήταν οι Grapo;
Οι Αντιφασιστικές Ομάδες Αντίστασης

1ης Οκτώβρη (GRAPO) σχηματίστηκαν το 1975. Την 1η Οκτωβρίου 1975, 5 μέλη εκτέλεσαν 4 αστυνομικούς στη Μαδρίτη. Στις 8 Ιουλίου 1976, στην εξηκοστή επέτειο από το πραξικόπημα του Φράνκο εξεργάγησαν 60 βόμβες σε φασιστικούς στόχους σε όλη τη χώρα. Έχουν πραγματοποιήσει πάνω από 85 εκτελέσεις, κυρίως αστυνομικών, δικαστικών και στρατιωτικών στόχων, τοποθέτησαν πάνω από 300 βόμβες και έκαναν περισσότερες από 545 ενέργειες με αποτέλεσμα 3000 συλλήψεις και 1400 καταδικές σε φυλάκιση. Τελευταία ενέργεια τους καταγράφηκε το 2006...

■/ kafka

Πηγές:
Wikipedia
Athens Indymedia
«Grapo - Αντιφασιστικές Ομάδες Αντίστασης 1ης

Οκτώβρη, 1975-2008, η μεγάλη απεργία πείνας», εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου»



Eduardo Colombo 1929-2018

Ένας μεγάλος αναρχικός αγωνιστής μας αφήνει

Σήμερα, Τρίτη 13 Μαρτίου, η θλιβερή είδηση για τον θάνατο του Eduardo Colombo μας χτυπά οδυνηρά. Με τον Eduardo δεν χάνεται μόνο ένας αγαπητός και αδελφικός σύντροφος, αλλά και ένας στοχαστής της πρώτης γραμμής και ένας αναρχικός μαχητής ακλόνητων πεποιθήσεων.

Ήταν τη δεκαετία του σαράντα, όταν ο νεαρός φοιτητής Eduardo Colombo συμμετέχει ενεργά στο αναρχικό κίνημα στην πατρίδα του, την Αργεντινή λαμβάνοντας μέρος στους αναρχοσυνδικαλιστικούς αγώνες της FORA (Ομοσπονδία Εργαζομένων της Αργεντινικής Περιφέρειας), που συνεργάζεται και αναλαμβάνει τη διαχείριση της εφημερίδας "La Protesta". Έκτοτε έχει παρέλθει μια εκτεταμένη περίοδος άνω των εβδομήντα ετών κατά την οποία ο Eduardo Colombo δεν εγκατέλειψε ούτε για ένα λεπτό την πρότερη και φλογερή δέσμευσή του για την «ιδέα» και το πρόταγμα της ποθητής Κοινωνικής Επανάστασης, για την οποία αγωνίστηκε όλη του τη ζωή με ανεξάντλητη θέρμη.

Γιατρός και ψυχαναλυτής, ήταν επίσης καθηγητής κοινωνικής ψυχολογίας στο Πανεπιστήμιο του Μπουένος Άιρες μέχρι που το στρατιωτικό πραξικόπημα του 1966 τον εκδίωξε από τα εκπαιδευτικά του καθήκοντα και λίγα χρόνια αργότερα τον ανάγκασε να αναζητήσει άσυλο στο Παρίσι, όπου έφτασε με τη σύντροφό του Heloisa Castellanos το 1970. Εκεί, παρά τις δυσκολίες στην προσαρμογή επαγγελματικά και κοινωνικά, δεν δίστασε να ενασχοληθεί άμεσα με τις δραστηριότητες του αναρχικού κινήματος στη Γαλλία, και ταυτόχρονα να ενισχύσει τους δεσμούς του με την αντι-φρανκική αντίσταση των ελευ-

θεριακών εξόριστων.

Η θέλησή του να συνδέσει μόνιμα τη σκέψη και τη δράση οδήγησε στην εδραίωσή του ως ένας από τους σημαντικότερους θεωρητικούς του σύγχρονου αναρχισμού, ενώ συμμετείχε σε δεκάδες εκδηλώσεις σε διεθνές επίπεδο. Ας αναφέρουμε ως απλά παραδείγματα της ακούραστης διεθνούς του δράσης, τη συμμετοχή του ως ομιλητής στις ελευθεριακές μέρες της Βαρκελώνης το 1977, τη συμβολή του στη διοργάνωση του σημαντικού διεθνούς αναρχικού συνεδρίου στη Βενετία το 1984, και τις παρεμβάσεις του στην αναρχική διεθνή του Saint Imier το 2012.

Τα πολυάριθμα βιβλία και άρθρα του συνέβαλαν στις συνεχείς προσκλήσεις του σε συνέδρια, κυρίως στην Ιταλία, την Ελλάδα, την Ισπανία, την Αργεντινή και αρκετές χώρες της Λατινικής Αμερικής. Ήταν επίσης ένας από τους ιδρυτές του αναρχικού περιοδικού στη γαλλική γλώσσα "Réfractations" το 1997 και ένας από τους κύριους διαχειριστές της για δύο δεκαετίες.

Θα υπάρξει χρόνος να περιγράψουμε λεπτομερώς και πιο προσεκτικά την αξέχαστη προσωπικότητά του και τις πολύτιμες θεωρητικές συνεισφορές του που υπερβαίνουν το αναρχικό πεδίο εφαρμογής και καλύπτουν επίσης τους τομείς της ψυχανάλυσης και της φιλοσοφίας, αλλά δεν μπορούμε να κλείσουμε αυτή τη σύντομη κι επείγουσα επισκόπηση, χωρίς να τονίσουμε και πάλι ότι εκείνος που σήμερα μας άφησε ήταν ένας αναρχικός αγωνιστής απaráμιλλης δυναμικής και αξίας, εκτός από το ότι ήταν ένας όμορφος και πολυαγαπημένος άνθρωπος.

✍️ Tomás Ibáñez

Βαρκελώνη, 13 Μαρτίου 2018

Νέες Εκδόσεις

«Μαρξισμός και αναρχισμός»,
Berti Giampietro,
εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

Στη μεταφυσική αντίληψη του μαρξισμού ο αναρχισμός αντιπαραθέτει την υλιστική αντίληψη του οργανικού αγώνα μέσα από τη συνάφεια μέσων-σκοπών. Συνεπώς, για το παγκόσμιο προλεταριάτο, η εναλλακτική απέναντι στη μαρξιστική ουτοπία είναι για μια ακόμη φορά η αναρχική επανάσταση.

«Αρχάγγελοι -Δώδεκα ιστορίες για αιρετικούς επαναστάτες του 20ού αιώνα»,
Raco Ignacio Taibo II, εκδ. Έρμα.

Δώδεκα ιστορίες που διατρέχουν τα μήκη και τα πλάτη της υψηλίου των αρχών του εικοστού αιώνα, εκεί που η επανάσταση έγραψε τη δική της ιστορία.

«Απελευθερώνοντας τη ζωή (Η γυναίκα επανάσταση)», Abdullah Öcalan,
εκδ. Στάσει Εκπλιπτοντες.

Καθώς ο αγώνας για την ελευθερία των γυναικών κατευθύνεται προς την πολιτική σφαίρα, πρέπει αυτές να γνωρίζουν ότι αυτή η πτυχή της πάλης είναι και η πιο δύσκολη. Επειδή η ιεραρχία και ο κρατισμός δεν συμβαδίζουν με τη γυναικεία φύση ένα κίνημα για την ελευθερία των γυναικών πρέπει να αγωνίζεται για αντι-ιεραρχικά και μη κρατικά πολιτικά σχήματα.

«Δημοκρατικός Συνομοσπονδισμός»,
Abdullah Öcalan,
εκδ. Στάσει Εκπλιπτοντες.

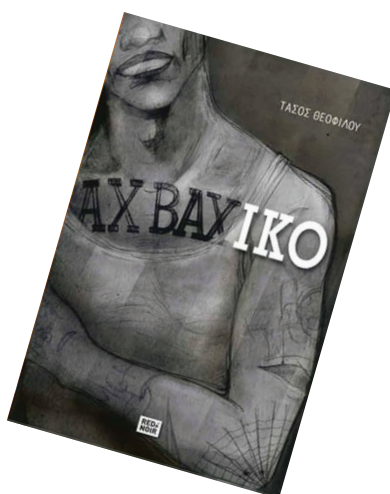
Ο δημοκρατικός συνομοσπονδισμός βασίζεται στην ιστορική εμπειρία της κοινωνίας και στη συλλογική της κληρονομιά. Δεν πρόκειται για ένα αυθαίρετο νεωτερικό πολιτικό σύστημα, αλλά συσσωρεύει ιστορία και εμπειρία. Η ετερογενής δομή της κοινωνίας αντιτίθεται σε κάθε μορφή συγκεντρωτισμού, που οδηγεί αναπόφευκτα σε

κοινωνικές εκρήξεις.

«Το Μπλόκο της Καλογρέζας»,
εκδ. Προλεταριακή Πρωτοβουλία.

Μια μικρή συμβολή για την υπεράσπιση της προλεταριακής μνήμης και της επαναστατικής ιστορίας του τόπου μας. Ένας ελάχιστος φόρος τιμής στους εκτελεσμένους κομμουνιστές της Καλογρέζας και σ' όλους εκείνους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες που έδωσαν τη ζωή τους παλεύοντας για λεύτερη πατρίδα και πανανθρώπινη λευτεριά, για έναν κόσμο στο μπόι των ονείρων και των ανθρώπων.

«Αχβαχικο», Τάσος Θεοφίλου,
εκδ. Red n' Noir.



Το τελευταίο βιβλίο του Τάσου Θεοφίλου, μικρές (συγκλονιστικές) ιστορίες μέσα από τη φυλακή.

«Το νήμα της στάθμης», Αργύρης Βεργόπουλος, εκδ. Red n' Noir.

Η Καλαμάτα και η μεσσηνιακή ύπαιθρος, κατά την περίοδο της Κατοχής, είχαν βαφτεί στο αίμα, γεγονός που οφειλόταν αφενός στη συμπεριφορά των στρατευμάτων Κατοχής και των Ταγμάτων Ασφαλείας και

αφετέρου στα γεγονότα που διαδραματίστηκαν μετά την επικράτηση του ΕΛΑΣ στην πόλη και σε όλη τη Μεσσηνία. Τα πνεύματα δεν ηρέμησαν ούτε μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, καθώς τότε συγγενείς θυμάτων αλλά και πρώην ταγματασφαλίτες βρήκαν την ευκαιρία που ζητούσαν για αντεκδίκηση.

«Μαχητικός αντιφασισμός στην Ευρώπη ως και τον Β.Π.Π.», εκδ. d* και αντιφασιστικό δίκτυο στα νότια.

Τιμούμε τις δράσεις και τα επιτεύγματα των μαχητών στην Ευρώπη από τα τέλη του 19ου αιώνα ως σήμερα και δεν απολογούμαστε για την προώθηση της χρήσης της φυσικής βίας ως κομμάτι μιας πολιτικής στρατηγικής. Ο αντιφασισμός μπορεί να είναι επιθετικός όσο και αμυντικός, και έχουμε, με σημαντική βοήθεια από τους μαχητές του παρελθόντος και του παρόντος, αναγνωρίσει τρία από τα επιτυχημένα στοιχεία σ' αυτόν τον αιώνα πάλης κατά του φασισμού: βίαιη αντίσταση, πολιτική οργάνωση, πληροφόρηση.

«Απέναντι στους Μπολσεβίκους δικαστές», Φίοντορ Μοχανόφσκυ, εκδ. Ουαπίτι.

Οι θιασώτες της δικτατορίας του προλεταριάτου δεν αντιλαμβάνονται τις λέξεις με τον ίδιο τρόπο, όπως μας έχουν αποδείξει στη Ρωσία. Προφανώς, το προλεταριάτο «βρίσκεται στην εξουσία» όπως ακριβώς και ο λαός «κυβερνά» σε ένα δημοκρατικό καθεστώς. Στην πραγματικότητα βλέπουμε τη δικτατορία ενός κόμματος ή ακόμα καλύτερα τη δικτατορία των ηγετών ενός κόμματος.

«Η επόμενη επανάσταση»,
Μ. Μπούκτσιν, εκδ. Ευτοπία.

Από την Αθήνα μέχρι τη Νέα Υόρκη, τα μαζικά κινήματα σε όλο τον κόσμο αμφισβή-

τησαν τη λιτότητα και τον αυταρχισμό, με εκδηλώσεις πραγματικής δημοκρατίας. Για περισσότερα από σαράντα χρόνια ο Μάρεϊ Μπούκτσιν ανέπτυξε αυτές τις δημοκρατικές ιδέες στο πλαίσιο της πολιτικής της νέας αριστεράς, οι οποίες στηρίζονταν στις λαϊκές συνελεύσεις, και επηρέασαν πολιτικά και κοινωνικά κινήματα.

«Ω γλυκύ μου έαρ», Κώστας Γουρνάς,
εκδ. Εκδόσεις των συναδέλφων.



Ένας διάλογος για την πολιτική, τη φιλία, τις σχέσεις γονιού και παιδιού, αλλά και για την αμφισημία της αρρώστιας που κουβαλά ο καθένας.

«Η επανάσταση δεν είναι ένα επίσημο γεύμα - Μια συζήτηση με το Μαουρίτσιο Φερράρι», εκδ. Μολότ.

Η ιστορία των Ερυθρών Ταξιαρχιών μέσα από τη γραφή του πρώτου πολιτικού κρατούμενου της οργάνωσης.

«Δηλώνω απερίφραστα αμετανόητος»,
Claudio Lavazza, Ταμείο Αλληλεγγύης.

Βιογραφία του Claudio Lavazza, φυλακισμένου στις ισπανικές φυλακές από το 1996.

■ Οδεύοντας προς την πόλη, οι συνειρμοί της ναυτίας

Συνδέοντας την απελευθέρωση των ζώων με την πτώση του καπιταλισμού

Το αυτοκίνητο τρέχει πολύ γρήγορα. Ένας χωματόδρομος που έχει γίνει ακόμα πιο ανώμαλος από ότι ήταν, λόγω των βροχών της υγρής περιόδου, κάνει τα 60 χιλιόμετρα την ώρα να φαντάζουν πάρα πολλά. Χτυπάμε συνέχεια σε πέτρες και λακκούβες και οι κραδασμοί κάθε άλλο παρά απορροφώνται από τα παλιωμένα αμορτισέρ. Οι θόρυβοι αυτοί σε συνδυασμό με την ταχύτητα αλλά και όσα αφήνουμε πίσω μας, ως εικόνες διαμέσου παραθύρων, μου φέρνουν κάτι σε ελεύθερη πτώση ή σε πιτ, πανκ συναυλίας. Η φασαρία αυτή αποκτά έναν ακανόνιστο ρυθμό που συνοδεύει την εντελώς άτακτη ονειροπόλησή μου.

Μετά από μέρες στον καταυλισμό, εκεί όπου η ζωή στη φύση μονοπωλεί το ενδιαφέρον, οδεύουμε προς την πόλη. Περνάμε κοντά από μία ομάδα μπαμπούνων που κάποιοι κυνηγιούνται και στριγγλίζουν, κάποιοι αλληλοφροντίζονται, κάποιοι αρπάζουν φρούτα από τα δέντρα, μητέρες με γαντζωμένα τα μωρά τους στο σώμα σκαρφαλώνουν στις ακακίες: ατέλειωτα στιγμιότυπα μιας κοινωνίας που βασίζεται σε πολύπλοκες σχέσεις. Παρακάτω, πριν μήνες, κατά την περίοδο της μακράς ξηρασίας, είχαμε καλή οπτική προς μία αχανή κοιλάδα της σαβάνας και είδα μια μεγάλη ομάδα ελεφάντων. Περίπου 20 άτομα, κυρίως θηλυκά, υπο-ενήλικα και μωρά, όλες κι όλοι μαζί όδευαν προς τα βορειοανατολικά της χώρας. Στο αυτοκίνητο που χτυπιόταν ανακαλούσα στη μνήμη μου μια έρευνα που έδειχνε ότι όταν οι συνθήκες γίνονται δυσμενείς, δηλαδή το χορτάρι, το νερό τα φύλλα των δέντρων εξαντλούνται, λόγω ξηρασίας, θηλυκοί ελέφαντες, μεγάλης ηλικίας, άνω των 40-50 ετών, έχοντας συσσωρεύσει γνώσεις και μνήμες δεκαετιών, οδηγούν την ομάδα τους σε περιοχές που ξέρουν ότι υπάρχει τροφή και νερό, ακόμα κι αν χρειαστεί να ταξιδέψουν εκατοντάδες χιλιόμετρα, όλες/όλοι μαζί.

Λίγο πιο πέρα βλέπω δύο ανθρώπους με πολύ βρώμικα και κατασπισμένα ρούχα να προχωρούν σε περιοχές που εμάς τους λευκούς επουδενί θα συνιστούσε κανείς να περπατήσουμε, γιατί κυκλοφορούν μεγάλοι θηρευτές (λιοντάρια, λεοπαρδάλεις κ.λπ.) αλλά και αφρικανικοί βούβαλοι. Αυτοί οι άντρες κρατούν στα χέρια τους από μία μεγάλη χατζάρα και ένα μικρόσωμο ξανθό σκυλάκι τους ακολουθεί ευλαβικά. Πού να πηγαίνουν οι τρεις τους; Παράλληλα σκέφτομαι τα νέα που διαβάζω στα ελληνικά διαιδικτυακά ειδησεογραφικά, καθεστωτικά και κινηματικά, τις αναλήψεις ευθύνης γεμάτες πάθος για αγώνα και ζωή, τα πρόσφατα κείμενα φυλακισμένων αναρχικών και την τρομοϋστερία στα δελτία των οκτώ. Όλα αυτά είναι τόσο μακριά γεωγραφικά, αλλά μοιάζουν τόσο συγγενικά με το κοινωνικοπολιτικό περιβάλλον και τις αντιθέσεις αυτής της αφρικανικής χώρας.

Αναπτύσσονται αυθόρμητοι συνειρμοί με αφορμή το βιβλίο «Οπλισμένες επιθυμίες» που διάβασα πρόσφατα, υπό τα καλέσματα των τροπικών πουλιών. Η Άμεση Δράση είχε τόσο δίκιο, αλλά τι κρίμα ρε γαμώτο αυτό που έγινε στη Litton¹. Να κάνει κανείς τόσο δυνατές επιλογές αγώνα, τόσο καθοριστικές για τη ζωή του και να συμβαίνει ένα τέτοιο ατύχημα. Αλλά τι είναι η πρόωρη έκρηξη μιας βόμβας που στοχεύει μια βιομηχανία η οποία αναπτύσσει συστήματα πλοήγησης για πυρηνικούς πυραύλους μπροστά στον πόνο της φύσης που λεηλατείται, μπροστά σε όλες αυτές τις τραγικές αντιθέσεις που περνούν ραγδαία από τα μάτια μου όσο τρέχει και τραντάζεται αυτό το αυτοκίνητο; Πόσο αίμα ζώων χύνεται άδικα; Επαναφέρω το μυαλό μου γρήγορα και λέω ότι ένα τέτοιο ατύχημα είναι ασήκωτο

για συντρόφισσες/ους που πολεμούν για την ελευθερία, στρέφει την κοινωνία εναντίον μας. Και ξανα-μετακυλώ και φέρνω στο μυαλό μου τα κοινωνικά σκουπίδια για τα οποία πετάμε τα δάκρυστά μας. Αυτό το μπαλαντζάρισμα μεταξύ οργής και αντιληψιακών μοτίβων που ορίζουν την πολιτική ορθότητα καθορίζει συχνά τις εναλλαγές της αυθόρμητης σκέψης.

Αν υπήρχε έγκλημα σκέψης και μπορούσε η κυριαρχία να διαβάσει τις τρελές μας φαντασιώσεις και να μας τιμωρήσει γι' αυτές θα είχαμε μαζέψει χιλιετίες φυλακής, με τόσους εξουσιαστές που ξυλοκοπούμε, ματώνουμε και



Αν όλες οι σφαίρες που ρίχνουμε στα όνειρά μας πέφταν στην πραγματικότητα θα τους είχαμε βγάλει όλους από τη μέση. Κάθε λακκούβα και μια ριπή κάθε κραδασμός και μία εκδίκηση, για όλα αυτά που δεν προλάβαμε ή δεν μπορέσαμε να απαντήσουμε, γιατί έλαβαν χώρα τα επόμενα...

εκτελούμε. Αν όλες οι σφαίρες που ρίχνουμε στα όνειρά μας πέφταν στην πραγματικότητα θα τους είχαμε βγάλει όλους από τη μέση. Κάθε λακκούβα και μια ριπή κάθε κραδασμός και μία εκδίκηση, για όλα αυτά που δεν προλάβαμε ή δεν μπορέσαμε να απαντήσουμε, γιατί έλαβαν χώρα τα επόμενα... Ταυτόχρονα οι άνθρωποι της αποστειρωμένης κοινωνίας αποκαλούν εξτρεμισμό (σ. σ. ακρότητα) όχι μόνο τον ένοπλο αγώνα αλλά και την πολιτική ανυπακοή. Θεωρούν ότι μόνο μέσω της διαμεσολάβησης από ειδικές επιτροπές οφείλουν να ορίζονται τα πολιτικά ζητήματα. Εσύ αρκεί να ψηφίζεις, να δουλεύεις και να αυτο-αναπαράγεται. Εξτρεμισμός όμως είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και οι συνεπαγωγές του, είναι οι φυλακές και τα σφαγεία, οι βιασμοί των ζώων στα εκτροφεία, η συμφωνία της «προοδευτικής» ευρωπαϊκής ένωσης με τη λιβύη για την επαναπρόωθηση μεταναστών και ο επακόλουθος βιασμός και η πώλησή τους στα σκλαβοπάζαρα. Εξτρίμ είναι ότι το 99% των θαλασσοπυλών έχουν στα στομάχια τους πλαστικό και ότι τεράστια υδροηλεκτρικά φράγματα στερεύουν τη λίμνη Τουρκάνα και τσακίζουν τον Αμαζόνιο.

Από τη μοιραία έλξη στη σκανδάλη, το άλμα του συνειρμού με προσγειώνει στη σοφία του πλήθους. Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή (wisdom of the crowds) αν ρωτήσουμε x αριθμό ανθρώπων, που δεν μπορούν να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, πόσες θερμίδες περιέχει ένα... χορτοφαγικό, ας πούμε, σουβλάκι θα δώσουν x αριθμό τιμών ως απαντήσεις. Ο μέσος όρος των τιμών αυτών είναι πιο κοντά στην αλήθεια από ό,τι η πλειονότητα τους. Αν τώρα δημιουργήσουμε αποκεντρωμένα κοινωνικά δίκτυα (δηλαδή όλα τα άτομα έχουν ισότιμη επιρροή) και επιτρέψουμε στους ανθρώπους αυτούς να επικοινωνούν με όσες ανήκουν στο κοινωνικό τους δίκτυο τότε η μέση τιμή των τιμών που θα δώσουν ως απάντηση θα είναι ακόμα πιο κοντά στην αλήθεια. Αν όμως δημιουργήσουμε κεντροποιημένα κοινωνικά δίκτυα που κάποια άτομα έχουν μεγαλύτερη επιρροή, ο μέσος όρος των απαντήσεων θα καθορίζεται κατά πολύ από τα άτομα μεγάλης επιρροής. Αν τα άτομα επιρροής είναι κοντά στην αλήθεια τότε βελτιώνουν τη συλλογική εκτίμηση των θερμίδων, αν όμως δεν είναι κοντά της, τότε απομακρύνουν και το πλήθος από αυτήν. Γι' αυτό τα αποκεντρωμένα κοινωνικά δίκτυα μπορούν να εγγυηθούν τη βελτίωση της συλλογικής εκτίμησης του πλήθους.

Τα μη ανθρώπινα ζώα, και όχι μόνο αυτά που είναι διάσημα για την κοινωνικότητα και την εξυπνάδα τους, όπως τα πρωτεύοντα, τα κητώδη κ.λπ., αλλά και άλλα υποτιμημένα είδη όπως μικρά ψαράκια που ζούνε σε μεγάλα κοπάδια, λαμβάνουν συλλογικές αποφάσεις με βάση τη σοφία του πλήθους. Αντίθετα, ο δεσποτισμός είναι σπάνιο φαινόμενο στη φύση και όχι ευνοϊκό, σύμφωνα με πλήθος μοντέλων και εμπειρικών μελετών. Οι ανθρώπινες κοινωνίες ανά τον κόσμο είναι υποδουλωμένες στα κράτη και τις ορέξεις του κεφαλαίου. Η αριστερά πιστεύει στη λογική της πρωτοπορίας, αγνοώντας τη σοφία του πλήθους και ότι μπορεί απλούστατα η ίδια να μην κατέχει την αλήθεια. Θα μπορούσαν τουλάχιστον οι αναρχικές και οι αντιεξουσιαστικές να προωθούν την πολυμορφία, να αντιμάχονται την καθοδήγηση, τον πατερναλισμό στο εσωτερικό τους, την ομοιογένεια; Και όλα αυτά όχι λόγω κάποιας ιδεοληψίας αλλά λόγω αυτών των απλών μαθηματικών... Και ο επόμενος γδούπος, χάρη σε αυτά τα αρχαία ελατήρια του αυτοκινήτου ξυπνά τις αναμνήσεις μου: τότε που αρσενικός σύντροφος σε συνέλευση χτυπιόταν για να περάσει τη λογική του, γιατί όλες εμείς οι υπόλοιπες θεωρούμασταν χαμένες στην άγνοια, τότε που εγώ μηχανοραφούσα για να περάσει το δικό μου, τότε που οι δικοί μου ήταν δικοί μου και ότι και να λέγαν ήταν άκριτα και δικό μου. Μπορεί τα επιστημονικά περιοδικά της κυριαρχίας να κρύβουν εργαλεία επικοινωνίας για τους επαναστατημένους αλλά και οι ψυχές μας κρύβουν πολύ εγωισμό.

Δεκάδες γραμμές ανάστατες σκέψεις, ναυτία και έρχεται η έκπληξη. Έχοντας διασχίσει δύο ώρες σαβάνας πλησιάζουμε στην πόλη. Και τότε μας προσπερνάει μια φανταχτερή μηχανή boga-boga που την καβαλούν δύο ρακένδυτοι, πάμφτωχοι άνθρωποι και της έχουν προσδέσει ένα καφάσι μέσα στο οποίο βρίσκεται ένα φρεσκοσφαγμένο πρόβατο, με το κεφάλι του να αιωρείται. Τα πόδια του είναι δεμένα μεταξύ τους με σχοινί και από το στόμα κυλάει το αίμα του που σηματοδοτεί την πορεία τους. Πριν χαθεί η μηχανή αυτή στον ορίζοντα, ένα πολεμικό αεροσκάφος τη βρετανικής αποικιοκρατικής βάσης περνάει ξυστά πάνω από το κεφάλι μας, του σκοτωμού, με τον εκκωφαντικό του θόρυβο να υπερκαλύπτει τα πάντα.

Μέσα σε δύο στιγμές αποτυπώθηκε η αιώνια ιστορία της κυριαρχίας. Καλωσήρθατε στην πόλη.

**Όνομα Επώνυμο:
Τσίσια Κατουράκη**

1 [Σ.τ.Ε.] Αναφέρεται στο πολύ καλό βιβλίο «Οπλισμένες Επιθυμίες -αναρχικοί αντάρτες πόλεις στον Καναδά των '80», της Άνν Χάνσεν, από τις εκδόσεις «Δαίμων του Τυπογραφείου»



ΑΠΑΤΡΙΣ



εφημερίδα δρόμου

► Οι φυλές του πάρκου
Γεωργιάδη
σελ. 5

► Λέσβος: στιγμιότυπο
ελληνικής φιλοξενίας
σελ. 9

► Sin Mujeres no hay Revolución
Ανταπόκριση από τη Διεθνή
Συνάντηση Γυναικών στην Τσιάπας
σελ. 20

► Κόκκινος θερισμός: σημειώσεις για
τον θάνατο του ποδοσφαίρου
σελ. 27

Ένθετο: για την κατάσταση στη Συρία

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Πόλεμο στους φασίστες



...είτε ντύνονται την προβιά του αγανακτισμένου
κατοίκου, του μαζαγάτορα στη Μυτιλήνη, του εμπό-
ρου που τον πλήττει το παραεμπόριο, του καθεσπρέ-
πει μικροαστού οικογενειάρχη

...είτε φοράνε στρατιωτικές στολές, ράσα
ή αστυνομικά πηλίκια

...είτε τέλος, φοράνε βουλευτικά, εφοπλιστικά
ή δημοσιογραφικά κουστούμια

...για να
νικήσει η ζωή
και όχι ο θάνατος



Τρία κείμενα για την κατάσταση στη Συρία

■ Αλληλεγγύη στις αγωνιζόμενες και τους αγωνιζόμενους στο Αφρίν Νίκη στην κοινωνική επανάσταση στη Ροζάβα

Στις 20 Ιανουαρίου του 2018 τουρκικά στρατεύματα, στο πλαίσιο της πολεμικής επιχείρησης «Κλάδος Ελαίας», επιτέθηκαν στο καντόνι του Αφρίν, που αποτελεί τμήμα της Δημοκρατικής Ομοσπονδίας της Βόρειας Συρίας ή αλλιώς Ροζάβα και το οποίο υπερασπιζόνταν οι SDF (Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις), στις οποίες συμμετέχουν οι YPG (Λαϊκές Μονάδες Προστασίας), οι YPJ (Γυναικείες Μονάδες Προστασίας), αλλά και Αραβες, Ασσύριοι και άλλες εθνοτικές μειονότητες της περιοχής. Η Τουρκία εισέβαλε, λοιπόν, στο συριακό έδαφος με διακηρυγμένο επίσημο σκοπό την δημιουργία μιας ζώνης ασφαλείας πλάτους 30χλμ στα σύνορα της με την Συρία και την απώθηση των κουρδικών δυνάμεων από τα σύνορα της. Στην πραγματικότητα αντικειμενικός σκοπός της είναι η συνολική εξόντωση του κουρδικού πληθυσμού και ο τερματισμός του πολυεθνικού πειράματος του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού που εδαφικοποιείται τα τελευταία χρόνια στη βόρεια Συρία, στην περιοχή της Ροζάβα. Η επιχείρηση «Κλάδος Ελαίας» των Τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων εντός του συριακού εδάφους, είναι συνέχεια της επιχείρησης «Ασπίδα του Ευφράτη», η οποία ολοκληρώθηκε τον Μάρτιο του 2017. Η συγκεκριμένη επιχείρηση στην ουσία δημιούργησε μια σφήνα μεταξύ των τριών κουρδικών καντονιών στα σύνορα της με την Συρία, ώστε να αποτρέψει ενδεχόμενη συνένωσή τους και να ελέγξει τα νερά του Ευφράτη ποταμού, ο οποίος τροφοδοτεί με πόσιμο και αρδευτικό νερό, καθώς και ηλεκτρική ενέργεια πολλές πόλεις της Συρίας. Από τότε οι τουρκικές δυνάμεις δεν εγκατέλειψαν το έδαφος της Συρίας.

Οι τουρκικοί βομβαρδισμοί έχουν πλήξει και μη στρατιωτικούς στόχους με τον αριθμό των τραυματιών και των νεκρών να παραμένει αδιευκρίνιστος. Ο τουρκικός στρατός περικύκλωσε το Αφρίν, όπου 800.000 άνθρωποι παρέμειναν για μεγάλο χρονικό διάστημα ελεύθεροι πολιορκημένοι χωρίς νερό, φαγητό και φάρμακα. Το τουρκικό καθεστώς διεκδικεί όλο και περισσότερα συριακά εδάφη και μετά το Αφρίν έχει επεκτατικές βλέψεις προς την περιοχή του Μανμπίτζ, το Κομπάνι και το Καμισλί. Τα τουρκικά στρατεύμα-

τα έχουν μαζί τους και τουλάχιστον 5.000 ένοπλους της Αλ Κάϊντα και της Αλ Νούσρα, οι οποίοι αποτελούν κομμάτι του Ελεύθερου Συριακού Στρατού (FSA) και από κοινού έχουν επιδοθεί σε λεηλασίες, καταστροφές, βασανιστήρια και εκτελέσεις στα εδάφη που καταλαμβάνουν.

Το μεγαλύτερο τμήμα του καντονιού του Αφρίν δε βρίσκεται πλέον υπό τον έλεγχο των SDF. Ο άμαχος πληθυσμός έχει αποχωρήσει από την πόλη, δεχόμενος ισχυρά βομβαρδιστικά χτυπήματα. Η πόλη του Αφρίν ελέγχεται από τις 18 Μαρτίου από τον τουρκικό στρατό και τον FSA, που προχώρησαν σε εκτελέσεις, καταστροφές και πλιάτσικο με το που κατέλαβαν το κέντρο της πόλης. Η αντίσταση στο Αφρίν έχει πάρει πλέον τη μορφή ανταρτοπολέμου, όπως ανακοίνωσε το YPG, προσπαθώντας να ανακτήσει τα χαμένα εδάφη, ώστε να επιστρέψουν στα σπίτια τους όλοι οι ξεσπιτωμένοι κάτοικοι του Αφρίν, καθώς και οι περίπου 100.000 εσωτερικοί μετανάστες που είχαν μεταβεί εκεί.

Σε τριμερή συμφωνία μεταξύ της Ρωσίας, του Ιράν και της Τουρκίας στην Αστάνα του Καζακστάν, αποφασίστηκε η δημιουργία ενός «τριμερούς μηχανισμού ο οποίος θα υποστηρίξει την κατάπαυση του πυρός στη Συρία, θα διασφαλίζει την απόλυτη συμμόρφωση των μερών με τους όρους της εκεχειρίας, αλλά και θα λειτουργήσει προληπτικά για την αποφυγή νέων συγκρούσεων» καθώς και τη δημιουργία τεσσάρων ζωνών «αποκλιμάκωσης των συγκρούσεων» σε περιοχές των επαρχιών Ιντλίμπ, Λαττάκεια, Χαλέπι και Χάμα. Στην ουσία οι τρεις δυνάμεις επιχειρούν να χωρίσουν τα εδάφη της Συρίας, αφήνοντας έξω από το παιχνίδι τις Η.Π.Α.. Έτσι λοιπόν διαμορφώνεται προς το παρόν μια κατάσταση στην οποία το καθεστώς Άσαντ πάντα με τη βοήθεια των σταθερών συμμάχων του στην περιοχή, της Ρωσίας και του Ιράν, θέλει να πάρει υπό τον έλεγχό του την περιοχή του Ιντλίμπ, βόρειο τμήμα του οποίου βρίσκεται υπό τουρκική κατοχή.

Οι περιοχές περιορισμού της εμπόλεμης έντασης που προαναφέρθηκαν, επρόκειτο βάσει της συμφωνίας της Αστάνα να αποδοθούν στο καθεστώς Άσαντ, όμως οι αντι-

κυβερνητικές ένοπλες οργανώσεις -σύμμαχοι της Τουρκίας- δεν έχουν αποχωρήσει ακόμα από την περιοχή του Ιντλίμπ, για αυτό το τελευταίο διάστημα ρωσικές και συριακές δυνάμεις πραγματοποιούν αεροπορικές επιδρομές (ακόμα και με τοξικά αέρια) στις πόλεις Καφρ Νουμπλ, Μασράν, Σαράκέμπ, Μααράτ αλ Νουμάν και Ιντλίμπ, αλλά και στην ανατολική Γούτα. Από την άλλη μεριά η Τουρκία διεκδικεί το καντόνι του Αφρίν. Το Αφρίν, λοιπόν, είναι περικυκλωμένο από τις τουρκικές στρατιωτικές δυνάμεις και τους συμμάχους τους. Οι στρατιωτικές μονάδες του Άσαντ αποσύρθηκαν από τα σύνορα με το Μανμπίτζ, ανοίγοντας πέρασμα για τον τουρκικό στρατό και τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA), ώστε να χτυπήσουν το Αφρίν στα νώτα του.

Την ίδια στιγμή οι Η.Π.Α., που μέχρι τώρα στήριζαν υλικότεχνικά και πάντα με φειδώ τους Κούρδους της Ροζάβα, με δήλωση του Πενταγώνου εξήγγειλαν πως μονάδες των SDF που δεν εστιάζουν αποκλειστικά και μόνο στην ένοπλη σύγκρουση με το ISIS, δε θα λαμβάνουν από εδώ και στο εξής τη στήριξη των Η.Π.Α.. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι δυνάμεις των SDF είναι αυτές οι οποίες σήκωσαν σε μεγάλο βαθμό τον πόλεμο ενάντια στο ISIS, το οποίο ενισχύθηκε κατά περιόδους από τις Η.Π.Α., την Ε.Ε., την Τουρκία και άλλα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη. Η τακτική των Η.Π.Α. δεν μας προκαλεί καμία έκπληξη καθώς αφού χρησιμοποίησαν τις δυνάμεις των SDF, για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους και τους σχεδιασμούς τους στην περιοχή, αλλά και ως αντίπαλο δέος κυρίως στις δυνάμεις του Άσαντ, τώρα που οι καταστάσεις αλλάζουν δεν έχουν κανένα πρόβλημα όχι απλώς να σταματήσουν οποιαδήποτε παροχή, αλλά ακόμα και να τις κτυπήσουν αν «χρειαστεί». Ταυτόχρονα, το ISIS έχει εξαπολύσει σφοδρή επίθεση εναντίον των SDF στην Ανατολική Συρία.

Οι δυνάμεις των επαναστατών της Ροζάβα βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε πολύ δύσκολη θέση καθώς έχουν δύο τεράστια ανοιχτά μέτωπα, στο Αφρίν και στην Ανατολική Συρία. Οι γεωπολιτικές πιέσεις σε συνάρτηση με την οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση των μονάδων των YPG και YPJ θα οδηγήσουν τις επαναστατικές δυνάμεις στη Βόρεια Συρία σε ακόμα πιο δύσκολη θέση τώρα που οι τελευταίες δυνάμεις του ISIS φαίνεται να ηττώνται και να παροπλίζονται και οι περιοχές της Ροζάβα θα βρεθούν στο επίκεντρο των ενδοεξουσιαστικών συγκρούσεων μεταξύ Η.Π.Α. και Ρωσίας, αλλά και των διαφόρων περιφερειακών δυνάμεων όπως το Ιράν και η Τουρκία. Οι κυρίαρχοι μπορεί να συγκρούονται μεταξύ τους για εξουσία, δύναμη, ►



► εδάφη, πλούτο, αλλά γνωρίζουν πολύ καλά ότι ο πραγματικός εχθρός και μοναδική απειλή για τους ίδιους και για τον καπιταλιστικό τους κόσμο αποτελεί κάθε κίνηση των από τα κάτω η οποία στοχεύει στην κοινωνική απελευθέρωση, ιδιαίτερα σε μια αποσταθεροποιημένη περιοχή, όπως αυτή της Συρίας. Για αυτό τον λόγο δεν θα επιδείξουν τον παραμικρό δισταγμό, αν κρίνουν ότι πρέπει, να αφήσουν στην άκρη τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς και να συμμαχήσουν για να χτυπήσουν από κοινού το πείραμα του δημοκρατικού συνομοσπονδισμού στη Ροζάβα.

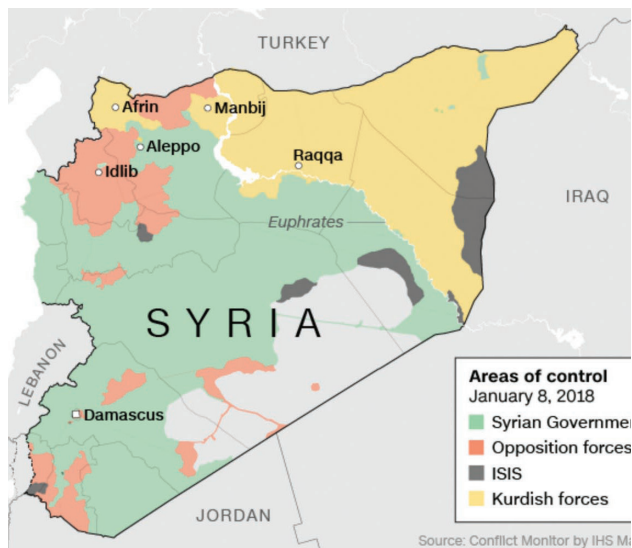
Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι διάφοροι είδους πρόσκαιρες και μερικές συνεργασίες των επαναστατικών κινήματων με κρατικούς σχηματισμούς, έχει αποδειχθεί ιστορικά, ότι όσο αναγκαίες και να φαντάζουν σε συγκριμένες χρονικά στιγμές, υποσκάπτουν τα ίδια τα θεμέλια κάθε απελευθερωτικής προοπτικής. Θα πρέπει όμως και να θυμόμαστε ότι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση δεν είναι μια σηματοδοτούμενη διαδρομή, αλλά ένα κακοτράχαλο μονοπάτι. Σε αυτό το μονοπάτι βαδίζουν οι αγωνιστές και οι αγωνίστριες στη Ροζάβα ενάντια στις επιταγές των κυρίαρχων, ενάντια στα δεσμά του κράτους, της φυλής, των εθνών και της γυναικείας καταπίεσης, παλεύοντας για την κοινωνική απελευθέρωση. Οι Κούρδοι της νότια ανατολικής Τουρκίας και της βόρειας Συρίας δεν στοχεύουν στη δημιουργία ενός ακόμα κράτους μέσα σε ένα εθνικιστικό πλαίσιο, αλλά για την αυτονομία των κοινοτήτων τους μαζί με άλλες ομάδες μειονοτήτων των περιοχών αυτών. Στις περιοχές αυτές βρίσκεται σε εξέλιξη το πείραμα της δημοκρατικής αυτονομίας.

Η διοίκηση των πόλεων και των περιοχών ανατέθηκε σε λαϊκές συνελεύσεις και ανακλητά συμβούλια, στα οποία συμμετέχουν εκπρόσωποι όλων των εθνικών και θρησκευτικών ομάδων. Σε μια περιοχή στην οποία οι θρησκευτικοί φανατισμοί χρησιμοποιούνται από τους κυρίαρχους με τον ίδιο τρόπο που χρησιμοποιούνται και οι εθνικισμοί στην Ευρώπη. Οι επαναστατικές διαδικασίες έχουν επηρεάσει κάθε πτυχή της καθημερινότητας από την υγειονομική περίθαλψη και την εκπαίδευση που αποτελούν κοινωνικά αγαθά στα οποία έχουν πλέον πρόσβαση όλοι, μέχρι την παραγωγή και τις συνθήκες εργασίας που επικρατούν στις περιοχές αυτές. Ενδεικτικό των κοινωνικών διεργασιών αποτελεί το ότι ένας από τους βασικούς στόχους της επανάστασης είναι η γυναικεία χειραφέτηση, καθώς στις χώρες της Μέσης Ανατολής η γυναικεία καταπίεση, η κακοποίηση και η υποτίμηση της γυναίκας είναι θεσμικά και κοινωνικά κατοχυρωμένη, με τις γυναίκες να βιώνουν μια καθημερινότητα στέρησης δικαιωμάτων, επιθέσεων, ενδοοικογενειακής βίας, εγκλεισμού. Έτσι στις κοινότητες της Ροζάβα έχουν σχηματισθεί συμβούλια γυναικών και νεολαίας, συνεταιρισμοί γυναικών καθώς και η γυναικεία πολιτοφυλακή YPJ, η οποία αποτελεί μέρος του YPG.

Μέσα στη φλεγόμενη Μέση Ανατολή οι αυτόνομες περιοχές της Ροζάβα δίνουν ένα από τα μεγαλύτερα και σημαντικότερα επαναστατικά παραδείγματα ελευθερίας, χειραφέτησης και αυτοδιεύθυνσης της κοινωνίας και αποτελούν τον φάρο για τους λαούς της Μεσογείου, αλλά και του κό-

σμου ολόκληρου. Αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες από όλον τον κόσμο εκφράζουν τη συμπαράστασή τους και τη διεθνιστική τους αλληλεγγύη με διάφορους τρόπους, αναγνωρίζοντας τον αγώνα στη Ροζάβα ως κομμάτι από τον δικό τους αγώνα.

Οι πολεμικές επιχειρήσεις στο συριακό έδαφος δεν αποτελούν μια μεμονωμένη σύγκρουση, έχουν τον ίδιο παρονομαστή με τα όσα συμβαίνουν στην Ουκρανία και αποτελούν την συμπύκνωση των ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών για τον παγκόσμιο έλεγχο και την ηγεμονία. Στη Σύρια εμπλέκονται οι δύο μεγάλες δυνάμεις Η.Π.Α., με τη σύμμαχο τους Ε.Ε. (μέλος της οποίας είναι και το ελληνικό κράτος) και η Ρωσία, καθώς και περιφερειακές δυνάμεις όπως η Τουρκία, το Ιράν, η Σαουδική Αραβία, οι οποίες επιθυμούν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη μερίδα από το διαφαινόμενο ξαναμοίρα-



σμα του κόσμου. Οι συγκρούσεις, οι συμμαχίες και οι συμφωνίες που συντελούνται με φόντο τον πόλεμο στη Συρία είναι τόσο ρευστές κάνοντας κατανοητό ότι τα κυρίαρχα στρατόπεδα δεν μπορούν ακόμα να οριοθετηθούν. Όμως η εμπλοκή όλων αυτών των φονικών πολεμικών μηχανών σε τόσο μικρή εδαφική έκταση δεν προμηνύει τίποτα καλό για τους από τα κάτω. Και αν οι Η.Π.Α. συνεχίζουν να διατηρούν την πρωτοκαθεδρία τόσο στο δυτικό μπλοκ εξουσίας (ΝΑΤΟ-Ε.Ε.) όσο και παγκόσμια, τα τελευταία χρόνια φαίνεται να συντελούνται κραδασμοί στην παντοδυναμία τους, κάτι που έχει κάνει τον βασικό τους αντίπαλο τη Ρωσία να πιστεύει ότι οι συσχετισμοί δύναμης μπορούν να αλλάξουν προς όφελός της.

Παράλληλα, η αλλαγή των γεωπολιτικών συσχετισμών ισχύος καθορίζει τις κινήσεις και τις συμμαχίες μιας σειράς κρατών, λιγότερο ή περισσότερο ισχυρών, με στόχο περισσότερη εξουσία και πλούτο. Αυτό μας δείχνουν και τα όσα συμβαίνουν στην νοτιοανατολική Μεσόγειο με φόντο τις Α.Ο.Ζ., που το ελληνικό κράτος έχει συνάψει συμφωνίες με το Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Κύπρο μεταξύ άλλων και για την εκμετάλλευση των ενεργειακών κοιτασμάτων στα

νότια της κυπριακής νήσου, ενώ ταυτόχρονα μέσω των συμμαχιών του επιδιώκει να ενισχύσει τη θέση του τόσο στην ευρύτερη περιοχή, όσο και απέναντι στο τουρκικό κράτος. Ταυτόχρονα ευελπιστεί να ενταθούν τα προβλήματα στο εσωτερικό της γείτονας χώρας και να προκύψουν και άλλες τριβές στις ήδη τεταμένες σχέσεις μεταξύ της Τουρκίας και των Η.Π.Α. προκειμένου να το εκμεταλλευτεί για να βρεθεί σε καλύτερη θέση σε αυτήν την ανέκαθεν «ανταγωνιστική γειτνίαση». Στην αντίπερα όχθη η Τουρκία ενισχύει την επιθετική της στάση αξιοποιώντας την στρατιωτική της μηχανή (τη 2^η μεγαλύτερη στο ΝΑΤΟ), ενώ ταυτόχρονα ακολουθώντας μια φαινομενικά αντιφατική εξωτερική πολιτική επιδιώκει να εκμεταλλευτεί τα κενά, που προκύπτουν στην παγκόσμια σκακιέρα, από τους ανταγωνισμούς μεταξύ Ρωσίας και Η.Π.Α., συνάπτοντας συμμαχίες με τη μια ή την άλλη υπερδύναμη. Ταυτόχρονα ακολουθεί την ίδια «αντιφατική» πολιτική και με την Ε.Ε., κινούμενη άλλοτε σε μια κατεύθυνση προσέγγισης και άλλοτε σύγκρουσης, προσπαθώντας να αναβαθμίσει τον ρόλο της στην παγκόσμια ιεραρχία.

Μέσα, λοιπόν, σε ένα παγκόσμιο τοπίο το οποίο συνθέτουν ο πόλεμος, οι οικονομικές και στρατιωτικές επεμβάσεις, η όξυνση των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών για τον παγκόσμιο έλεγχο και την ηγεμονία, η λεηλασία του φυσικού περιβάλλοντος και των ανθρώπινων κοινωνιών, γίνεται περισσότερο κατανοητό τώρα παρά ποτέ, ότι η εξαθλίωση, η πλήρης υποταγή και η εξόντωση μας αποτελούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις για την διαιώνιση του συστήματος και το μόνο μέλλον που έχουν να μας προσφέρουν ο καπιταλισμός και κάθε κρατική μορφή οργάνωσης είναι η καταστροφή και ο θάνατος. Τη στιγμή, λοιπόν, που ο καπιταλισμός κινείται συνεχώς προς ένα όλο και πιο ολοκληρωτικό μοντέλο τόσο σε πολιτικό όσο και σε οικονομικό επίπεδο, τη στιγμή που οι ισχυροί προετοιμάζονται, χτίζοντας τις συμμαχίες τους, για μια ακόμη παγκόσμια σύρραξη το μοναδικό δίλημμα για τους από τα κάτω αυτού του κόσμου είναι και πάλι το ίδιο... ελευθεριακός κομμουνισμός ή βαρβαρότητα.

Οι καταπιεζόμενοι δεν έχουμε να κερδίσουμε τίποτα από τη συμμετοχή μας στους ενδοεξουσιαστικούς πολέμους που επιχειρούν να μας σύρουν, ούτε έχουμε να χωρίσουμε κάτι μεταξύ μας οι από τα κάτω. Απέναντι στους γεωστρατηγικούς ανταγωνισμούς των κρατών, που έχουν μετατρέψει τον πλανήτη και κυρίως τη Μέση Ανατολή σε εμπόλεμη ζώνη, να προτάξουμε την αλληλεγγύη των λαών και να βροντοφωνάξουμε ότι δεν είμαστε και ούτε θα γίνουμε κρέας για τα κανόνια τους. Ο μοναδικός πόλεμος που έχει νόημα για εμάς και μπορεί να βάλει τέλος στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα και σε όλους τους πολέμους είναι ο πόλεμος ενάντια σε κάθε εξουσία, για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου.

✎ *αναρχική συλλογικότητα*
Vogliamo tutto e per tutti, Απρίλιος 2018
vogliamotutto.espivblogs.net

Ένας παράλληλος πόλεμος δι' αντιπροσώπων

Εφτά χρόνια μετά την έναρξη του Συριακού εμφυλίου, η αντιπαράθεση έχει εξελιχθεί σε μια ανηλεή μάχη με πολλούς πρωταγωνιστές. Αυτή τη στιγμή εξελίσσονται ταυτόχρονα πολλαπλοί πόλεμοι δι' αντιπροσώπων (proxy wars).

Τουρκία εναντίον Κούρδων

Η Τουρκία προσπαθεί να αποκόψει τη συνέχεια των ελεγχόμενων -από τους Κούρδους της Συρίας- εδαφών στα νότια σύνορά της. Η Επιχείρηση «κλάδος ελαίας» σταμάτησε προσωρινά μετά την κατάκτηση του Αφρίν, στρατηγική πόλη για την εδραίωση των τουρκικών δυνάμεων στην περιοχή. Παρότι η επιχείρηση έγινε με τις ευλογίες της Ρωσίας, και την ανοχή των δυτικών δυνάμεων και ειδικότερα των ΗΠΑ, η συνέχιση της προέλασης μπλοκαρίστηκε από όλες τις πλευρές, ακόμη και από την ίδια τη Ρωσία. Ο πλήρης τουρκικός έλεγχος των κουρδικών περιοχών της Συρίας βάζει σε κίνδυνο το καθεστώς Άσαντ, καθώς είναι γνωστή η υπόγεια υποστήριξη της Τουρκίας στις διάφορες τζιχαντιστικές αντάρτικες ομάδες. Η αναγνώριση της ανεξαρτησίας αυτών των περιοχών, με τα

ελευθεριακά ομοσπονδιακά χαρακτηριστικά που προκρίνουν οι Κούρδοι της Β. Συρίας, ανοίγουν το έδαφος για δυσμενείς εξελίξεις αναφορικά με τις στρατιωτικές ελεγχόμενες περιοχές του τουρκικού Κουρδιστάν, αλλά επίσης ανοίγουν έναν ανεξάρτητο και ισχυρό γεωπολιτικά δίαυλο μεταφοράς ενεργειακών πόρων από τα βάθη της Ασίας σε Ευρώπη και Μεσόγειο.

ΗΠΑ εναντίον Ρωσίας

Από την αρχή του πολέμου, η υποστήριξη της Ρωσίας στο καθεστώς Άσαντ ήταν ο πιο σημαντικός παράγοντας για την επιβίωσή του, αποφεύγοντας προς το παρόν την κοινή μοίρα με τον Σαντάμ Χουσεϊν. Οι Ρώσοι τον προμήθευσαν με εξοπλισμό, στρατιωτικές πληροφορίες αλλά και με την υποστήριξή τους σε διεθνές διπλωματικό επίπεδο. Μπλόκαρ αν επιτυχώς κινήσεις που θα ήταν κρίσιμες για την επιβίωσή του, και τον κράτησαν ενεργό παίχτη στον πόλεμο της Συρίας. Η Ρωσία φυσικά υποστηρίζει τα δικά της συμφέροντα στην περιοχή, καθώς η Συρία φιλοξενεί τη μοναδική ναυτική της βάση στην



Μεσόγειο, αλλά επίσης γεωπολιτικά επιδιώκει να έχει καθοριστικό ρόλο στη διαμόρφωση του μελλοντικού status quo της περιοχής. Η άμεση στρατιωτική αντιπαράθεσή της με τις ΗΠΑ έχει προς το παρόν αποφευχθεί, αλλά μαίνεται μεταξύ των υποστηριζόμενων από κάθε πλευρά.

Ισραήλ εναντίον Ιράν

Οι δυνάμεις της Hezbollah στις γειτονικές περιοχές κρατάν το Ισραήλ σε συνεχή επιφυλακή. Το Ισραήλ έχει κάθε συμφέρον να εμποδίσει τη δημιουργία ιρανικών βάσεων στη Συρία καθώς το ιρανικό καθεστώς είναι υποστηρικτικό του Άσαντ. Το Ισραήλ έχει επιτύχει δεκάδες μικρές επιδρομές εναντίον ιρανικών θέσεων στη Συρία, χωρίς όμως να επιδιώκει δημοσιότητα για τις κινήσεις αυτές. Το σημαντικότερο πρόσφατο συμβάν ήταν η κατάρριψη ιρανικού drone στον ισραηλινό εναέριο χώρο, και η επακόλουθη κατάρριψη ισραηλινού f-16 στο συριακό έδαφος σε επιχείρηση βομβαρδισμού αντιποίνων.

Υποστηρικτές του κοσμικού κράτους εναντίων των ισλαμιστών

Ο Μπασάρ αλ Άσαντ προέρχεται από μία θρησκευτική μειονότητα της Συρίας, τους Αλα-

ουΐτες, η οποία απέκτησε σταδιακά δύναμη με την άνοδο του κόμματος Μπααθ στην εξουσία, και τελικά κατάφερε να επιβληθεί. Παρά τον αυταρχικό τρόπο διακυβέρνησής του, οι θρησκευτικές μειονότητες της Συρίας τύγχαναν σεβασμού, και το συριακό κράτος είχε κοσμικά χαρακτηριστικά σε σχέση με άλλα γειτονικά του κράτη.

Ο πόλεμος που εξελίσσεται, παράλληλα με τους άλλους πολέμους δι αντιπροσώπων, είναι επίσης και ο πόλεμος μεταξύ των υποστηρικτών ενός κοσμικού κράτους ενάντια στους υποστηρικτές μιας ισλαμικής δημοκρατίας για το αύριο της Συρίας. Σε αυτό τον πόλεμο τα μέτωπα είναι διαφορετικά.

Ρωσία και ΗΠΑ μάλλον συγκλίνουν στην ιδέα θεμελίωσης ενός αυριανού κοσμικού κράτους στα ερείπια της Συρίας. Αντιθέτως, η Τουρκία αλλά και το Ιράν, καθώς και κράτη της αραβικής χερσονήσου, όπως το Κατάρ, είναι οι έμμεσοι και άμεσοι υποστηρικτές των διαφόρων ισλαμιστικών δυνάμεων που μάχονται για την εγκαθίδρυση ενός μελλοντικού θρησκευτικού κράτους. Η κάθε πλευρά έχει τη δική της ερμηνεία για τα χαρακτηριστικά αυτής της οντότητας, αλλά σίγουρα συμπλέουν σχετικά με το τι θα ήθελαν να αναδυθεί μετά από μία ενδεχόμενη πτώση του καθεστώτος Άσαντ.

Η αλληλεγγύη μας στη Συριακή επανάσταση είναι η συνέχιση της επανάστασης στα δικά μας εδάφη



Το προηγούμενο διάστημα, στο έδαφος του συριακού κράτους έλαβαν χώρα δύο επιχειρήσεις αιματηρής καταστολής, η μία από το ασαντικό καθεστώς εναντίον των εξεγερμένων της ανατολικής Γούτα, και η δεύτερη από το τούρκικο κράτος εναντίον του επαναστατημένου καντονιού της Αφρίν.

Παρά την εχθρότητα των πολιτοφυλακών του YPG, που υπερασπίζονται την Αφρίν, με αυτές της Jaysh Al Islam και της Tahrir Al Sham, που υπερασπίζονται την Ανατολική Γούτα, διακρίνουμε πολλά κοινά στοιχεία στις δύο αυτές επιχειρήσεις.

Το προφανές είναι η αθρόα σφαγή αμάχων και στις δύο περιπτώσεις από τις πολεμικές μηχανές της Νατοϊκής Τουρκίας από τη μία, και της συμμαχίας Συρίας-Ρωσίας-Ιράν από την άλλη.

Το πιο κομβικό κοινό σημείο όμως, είναι ότι πρόκειται για συμφωνημένες κρατικές επιχειρήσεις που στόχο έχουν την εκκαθάριση των δυνάμεων εκείνων που αντιτίθενται στο εκάστοτε καθεστώς. Δυνάμεων που συγκροτήθηκαν με το ξέσπασμα της συριακής επανάστασης και στη συνέχεια εξωθήθηκαν σε συμμαχία με τα ίδια κράτη που είναι υπεύθυνα για το αιματοκύλισμα της Συρίας. Οι αντάρτες που μάχονται εναντίον του φασιστικού συριακού καθεστώτος συμμαχησαν με το φασιστικό κράτος της Τουρκίας, (όπως και με τη σκοταδιστική Σαουδική Αραβία και το Κατάρ), ενώ η πολιτοφυλακή του YPG συμμαχησε περιστασιακά με το φασιστικό συριακό καθεστώς (όπως και με τους μεγαλύτερους δολοφόνους του πλανήτη, τις ΗΠΑ). Οι συμμαχίες αυτές επέτρεψαν την απονοματοδότηση και ποδηγέτηση των επαναστατών, και εν τέλει οδήγησαν σε μια έχθρα μεταξύ αυτών που ξεκίνησαν από κοινού μια επανάσταση ενάντια σε ένα αιμοσταγές ανελεύθερο καθεστώς και βρέθηκαν να αντιμετωπίζουν ανείπωτες συνθήκες ακραίου πολέμου. Από την άλλη, οι κρατικές μηχανές

που προσεταιρίστηκαν την κάθε πλευρά, κατέστησαν τους επαναστατημένους ελεγχόμενους, ακίνδυνους και χρήσιμους για την επίτευξη των στόχων τους. Και δυστυχώς η κατάληξη είναι η κάθε πλευρά να υιοθετεί την αντιτρομοκρατική εκστρατεία, συνεχίζοντας την εφαρμογή του ιδεολογήματος του Μπους, προβάλλοντας δηλαδή τον τρομοκράτη στον αντίπαλο.

Παρά τις υπαρκτές συνεργασίες με κράτη (κυρίως στο επίπεδο του εξοπλισμού), είναι πάντα ζητούμενο οι εξεγερμένοι να μένουν πιστοί στις επαναστατικές αξίες, και να μην γίνονται πιόνια στη σκακιά του εκάστοτε κρατικού μορφώματος.

Τα ίδια κράτη, που οι ηγέτες τους συνάπτουν συμφωνίες για τεράστιες αγοραπωλησίες οπλικών συστημάτων, παίζουν μια παρτίδα πόκερ στην εμπόλεμη συριακή ζώνη, χρησιμοποιώντας ως πιόνια τις προαναφερθείσες δυνάμεις. Καθώς τα «εχθρικά» μεταξύ τους κράτη Τουρκίας και Ρωσίας συνεννοούνται και ανταλλάσσουν στρατιωτικές πληροφορίες, έχουν ελάχιστες απώλειες στους τακτικούς τους στρατούς, και χρησιμοποιούν ως αναλώσιμους τους Σύριους. Όπως πάντα, ο άμαχος πληθυσμός πληρώνει με ποτάμια αίματος το βρώμικο αυτό παιχνίδι.

Οι πολλές φάσεις του συριακού εμφυλίου πολέμου μας κάνουν να αντλούμε συμπεράσματα χρήσιμα για τις ανα-

λύσεις μας, αλλά και για τους ξεσηκωμούς του μέλλοντος στα «δικά μας» γεωγραφικά εδάφη. Στο συριακό έδαφος, η επανάσταση και ο μετέπειτα εμφύλιος πόλεμος ανέδειξαν το σημείο στο οποίο μπορούμε να οδηγηθούμε, αν δεν αυτοοργανώσουμε με συνέπεια την αυτοάμυνά μας, και την αφήσουμε στα χέρια οποιασδήποτε ιεραρχικής/εξουσιαστικής οντότητας, είτε αυτή έχει θρησκευτικό, είτε κοσμικό υπόβαθρο. Οι Σύριοι, παρότι αυτοοργάνωσαν με αξιοθαύμαστο τρόπο όλες τις πτυχές της καθημερινής ζωής τους, δεν έκαναν το ίδιο με την αυτοάμυνά τους, με αποτέλεσμα ιεραρχικές ομάδες, καλύτερα εξοπλισμένες -είτε από κράτη, είτε από πλούσιους επιχειρηματίες- να εμφανιστούν και σιγά σιγά να απονοματοδοτήσουν την ίδια την επανάσταση, εξυπηρετώντας αλλότρια προς αυτή συμφέροντα (κυρίως κρατικά).

Κι εδώ έρχεται το δεύτερο βασικό συμπέρασμα. Παρά τις υπαρκτές συνεργασίες με κράτη (κυρίως στο επίπεδο του εξοπλισμού), είναι πάντα ζητούμενο οι εξεγερμένοι να μένουν πιστοί στις επαναστατικές αξίες, και να μην γίνονται πιόνια στη σκακιά του εκάστοτε κρατικού μορφώματος. Τα κράτη, ειδικά σε μια χώρα με τόσο σημαντική γεωπολιτική θέση (όπως η Συρία), έσπευσαν να εκμεταλλευτούν τις δυναμικές που ξέσπασαν το 2011, και μετά από 7 χρόνια έχουν μετατρέψει τη περιοχή σε ένα απέραντο σφαγείο, και την επανάσταση σε ένα όνειρο που άφησε πίσω του εκατόμβες νεκρών και προσφύγων.

Στις 14 Απριλίου 2018 οι στρατιωτικές μηχανές της Γαλλίας, της Αγγλίας και των Η.Π.Α. προέβησαν σε βομβαρδισμούς εργαστηρίων και στρατιωτικών βάσεων του καθεστώτος. Είχε προηγηθεί επίθεση του Ισραήλ σε βάση ιρανικών συμφερόντων μέσα στο συριακό έδαφος με 14 νεκρούς. Αφορμή για το συντονισμένο αυτό μπαράζ ήταν η (ανεπιβεβαίωτη προς το παρόν) επίθεση με χημικά του καθεστώτος Άσαντ στη Ντούμα, που είχε ως αποτέλεσμα



► την ολοκληρωτική συνθηκολόγηση των ανταρτών, και το πέραςμα της πόλης υπό τον έλεγχο ρωσικής στρατονομίας.

Το καθεστώς Άσαντ είναι αλήθεια πως καθημερινά τα τελευταία 7 χρόνια προβαίνει σε εγκλήματα πολέμου και βάρβαρες επιθέσεις στον σωρό, με τους συμμάχους του, Ρωσία/Ιράν, να συνεπικουρούν στη γενοκτονία του λαού της Συρίας. Από την άλλη πλευρά, οι (συνεννοημένοι) βομβαρδισμοί από κρατικές οντότητες, ιδιαίτερα από χώρες που λειτουργούν με τη λογική του παγκόσμιου χωροφύλακα και έχουν αιματοκυλίσει ουκ ολίγες φορές τον πλανήτη, είναι κάτι το οποίο σαν αναρχικούς μας βρίσκει



απέναντι. Αλλά και σύμφωνα με όσα αναφέραμε παραπάνω, θεωρούμε πως και για τους ίδιους τους Σύριους οι όποιες κρατικές παρεμβάσεις έχουν ως στόχο να υπηρετήσουν τα συμφέροντα αυτών που τις πράττουν, και σίγουρα όχι των από τα κάτω που καθημερινά δολοφονούνται από τις βόμβες του καθεστώτος και των συμμάχων του.

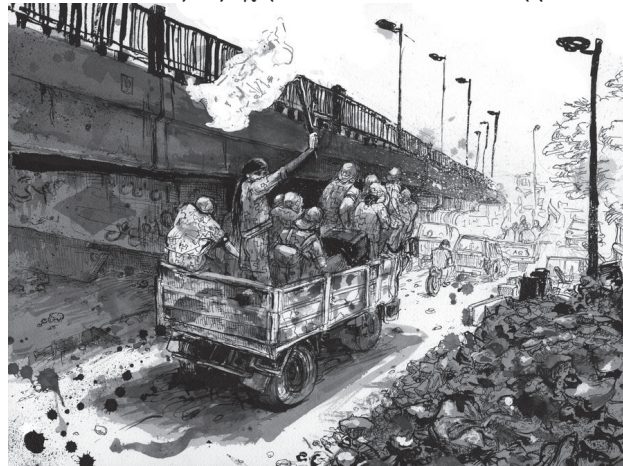
Με αφορμή τους παραπάνω βομβαρδισμούς ένα μεγάλο κομμάτι της αριστεράς και ένα πολύ μικρό του αναρχικού χώρου έσπευσε να καταγγείλει τη «νέα» ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Συρία, επισημαίνοντας παράλληλα τον κίνδυνο για γενικευμένο πόλεμο στο συριακό έδαφος. Θεωρούμε τουλάχιστον αντιθετικό με τα ελευθεριακά προτάγματα να παίρνεις μέρος στην πολεμική προπαγάνδα, και ουσιαστικά να ξαναγράφεις την ιστορία όπως σου επιτάσσει μια θολή, δήθεν αντιιμπεριαλιστική, ανάλυση για το συριακό, με καταστροφικά αποτελέσματα όσον αφορά τις αντιπολεμικές κινητοποιήσεις και την αλληλεγγύη στους λαούς της περιοχής.

Στη πραγματικότητα, στη Συρία, σχεδόν από το ξέσπασμα των πρώτων διαδηλώσεων, τόσο σε διπλωματικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο, είχαμε την παρέμβαση ισχυρών κρατών, αλλά και περιφερειακών δυνάμεων της περιοχής. Συγκεκριμένα οι Η.Π.Α. (αλλά και η Γαλλία και η Αγγλία που συμμετέχουν στη συμμαχία ενάντια στο ISIS) από τον Σεπτέμβριο του 2014 έχουν προβεί σε 15.000 περίπου βομβαρδισμούς στο έδαφος της Συρίας, η συντριπτική τους πλειοψηφία στα εδάφη του ISIS σε υποστήριξη των κούρδικων πολιτοφυλακών (YPG και YPJ), με τις περισσότερες έρευνες να αναφέρουν πως ο αριθμός νεκρών αμάχων υπολογίζεται από 3.600 έως 5.600. Την ίδια στιγμή, η άλλη «υπερδύναμη» του πλανήτη, η Ρωσία, από τον Σεπτέμβριο του 2015 βομβαρδίζει συστηματικά τη Συρία στο πλευρό του καθεστώτος, με εκτιμώμενο αριθμό νεκρών αμάχων από 6.000 έως 7.500.

Με άλλα λόγια, δεν υπήρξε καμία «νέα» ιμπεριαλιστική

επέμβαση, ούτε τώρα δια μαγείας προέκυψε κίνδυνος γενικευμένου πολέμου. Και τα 2 αυτά γεγονότα συμβαίνουν τόσα πολλά χρόνια που μας φαίνεται υποκριτικό να έρχονται στην επιφάνεια μετά από βομβαρδισμούς σε εγκαταστάσεις του καθεστώτος Άσαντ, ενώ την ίδια στιγμή οι ίδιες πολεμικές μηχανές σπέρνουν καθημερινά τον θάνατο χωρίς την παραμικρή αντίδραση.

Ας δούμε πιο προσεκτικά όμως την τελευταία φάση του συριακού εμφυλίου, όσον αφορά τις επιχειρήσεις στην Αφρίν και τη Γούτα. Ενώ καθεστώς-Ρωσία-Ιράν επιχειρούν στο Ιντλίμπ και την ανατολική Γούτα εναντίον των ανταρτών, η Τουρκία ετοιμάζει την επιχείρησή της στην Αφρίν. Ρώσοι και Τούρκοι αξιωματούχοι συναντώνται και χαράσσουν την επιχείρησή τους επί χάρτου. Στη συνέχεια, ο ρώσικος στρατός, που παρείχε φαινομενική προστασία στην Αφρίν, αποχωρεί και αφήνει το πεδίο ελεύθερο στο τουρκικό κράτος και τους παρατρεχάμενους του FSA να επέμβουν. Οι



ηγεσίες του FSA, αλλά κυρίως των ισλαμιστικών ομάδων (Ahrar Al Sham, Zinki κλπ), τη στιγμή που η επίθεση του καθεστώτος στο Ιντλίμπ εντείνεται, είτε αποσύρουν τις δυνάμεις τους από τα μέτωπα με το καθεστώς, είτε δεν στέλνουν ενισχύσεις στα ήδη υπάρχοντα, και τις στρέφουν ενάντια στις πολιτοφυλακές της Αφρίν, οι οποίες ανήκουν (όπως και το μεγαλύτερο μέρος της βάσης του FSA), στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα της Συρίας που ξεσηκώθηκαν το 2011 ενάντια στο ολοκληρωτικό καθεστώς Άσαντ. Το αποτέλεσμα ήταν η αλματώδης ταυτόχρονη προώθηση των δύο κρατικών πολεμικών μηχανών εναντίον των περιοχών που δεν ελέγχονταν μέχρι πρότινος από κρατικές οντότητες.

Μοιάζει θεωρία συννομωσίας αλλά είναι τόσο εξόφθαλμο, που οι πολεμικοί αναλυτές μιλούν ξεδιάντροπα για τις τακτικές συμμαχίες και προδοσίες του συριακού εμφυλίου. Και ταυτόχρονα με την πλήρη απονομηματοδότηση των πάντων, μισό εκατομμύριο νεκροί και πολλά εκατομμύρια εκτοπισμένοι αναζητούν εκδίκηση από τους σφαγείς τους και τους πουλημένους σωτήρες τους, που τους οδήγησαν όχι απλά στην σφαγή, αλλά στην ολοκληρωτική ήττα, που δεν είναι άλλη από την ολοκληρωτική συντριβή των αξιών για τις οποίες μάτωσαν.

Δυστυχώς, αυτή η τραγική κατάσταση δείχνει να είναι και το επιστέγασμα μιας επανάστασης που πλέον έχει εκφυλιστεί σε ολοκληρωτικό εμφύλιο πόλεμο, έχοντας απολέσει οτιδήποτε επαναστατικό στην πράξη. Πλέον απομένει μια προσήλωση στις σημαίες που σηκώθηκαν, και ένα άσβεστο μίσος για τους σφαγείς, το οποίο τροφοδοτεί την αντίσταση των από τα κάτω απέναντι στις προαναφερθείσες κρατικές επιχειρήσεις.

Η ωμή ανάλυσή μας αποστρέφεται τον επικίνδυνο ρομαντισμό του να προβάλλουμε σε κάποια πλευρά του εμφυλίου τον ακέραιο επαναστάτη, και να υιοθετήσουμε την πολεμική του προπαγάνδα έναντι των εχθρών του. Στεκόμαστε με κριτική ματιά απέναντι στις πληροφορίες που δεχόμαστε αλλά δεν πέφτουμε και στην παγίδα της βολικής ουδετερότητας. Ταυτιζόμαστε νοητά με την αντίσταση των από τα κάτω στη βαρβαρότητα του συριακού καθε-

στώτος, στο σκοταδισμό του ISIS, στην επεκτατικότητα της Τουρκίας και του Ιράν. Ταυτιζόμαστε με τους προλετάριους της Συρίας που όρμησαν στα όπλα για να αποτινάξουν τον δικτάτορα Άσαντ, που αυτοοργάνωσαν την ζωή τους υπό καθεστώς πολέμου, και ενώ προσπάθησαν να κάνουν το ίδιο με την άμυνά τους, βρέθηκαν να εγκλωπώνονται σε πολεμικές μηχανές που εξυπηρετούν ξένα προς την επανάσταση συμφέροντα. Κι όμως τα πράγματα δεν είναι μονοδιάστατα, καθώς η επιρροή της επαναστατικής δυναμικής καθορίζει ακόμα πολλά, και χρειάζεται κόπος και διακρατικές συννομωσίες μεταξύ «εχθρών» για να παταχθεί ολοκληρωτικά.

Είμαστε με αυτούς που ματώνουν κάτω από τις βόμβες



που οι πολυεθνικές εταιρείες προωθούν στο έδαφος της Συρίας. Είμαστε ενάντια σε κάθε κράτος, και ενάντια στον αδηφάγο καπιταλισμό που τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από αυτές τις σφαγές. Γιατί πολύ απλά αντιλαμβανόμαστε για μια ακόμη φορά μέσα στην ιστορία, πως κράτη με έως και εχθρικά συμφέροντα, θα συμπράξουν και θα συμμαχήσουν για την εξάλειψη κάθε εξεγερτικής απόπειρας. Αντιλαμβανόμαστε πως η επιβίωση, πολιτική και κατ' επέκταση στρατιωτική, κάθε επανάστασης διασφαλίζεται μόνο με τη σύνδεσή της με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια των από τα κάτω, διασπώντας εμπράκτως τους γλωσσικούς, θρησκευτικούς, φυλετικούς ή εθνικούς φραγμούς.

Η ταξική αλληλεγγύη πρέπει να εκφραστεί ενάντια σε κάθε κράτος σφαγέα, και να αντιταχθεί στην πρόσδεση σε άρματα κρατικών και καπιταλιστικών συμφερόντων που οδηγεί αναπόφευκτα στον κατακερματισμό και την ήττα των επαναστατών.

Η αλληλεγγύη μας στον σφαγιαζόμενο συριακό λαό είναι ο πόλεμος ενάντια στην συνθήκη που γεννά τη σφαγή τους: την κρατική-καπιταλιστική δόμηση της κοινωνίας.

Η αλληλεγγύη μας στη συριακή επανάσταση είναι η συνέχιση της επανάστασης στα δικά μας εδάφη, είναι να μην ξεχνάμε ποιοι είναι οι εχθροί εσωτερικά και εξωτερικά.

Ενάντια σε κάθε εξουσιαστικό μόρφωμα που καταστέλλει, χειραγωγεί, απονομηματοδοτεί και ελέγχει την επαναστατική ορμή.

Η συγκεκριμένη έκφραση της αλληλεγγύης μας, δεν μπορεί παρά να είναι η κατάδειξη και η στοχοποίηση όλων των δολοφονικών κρατικών μηχανών και καπιταλιστικών κολοσσών που λυμαίνονται την περιοχή και θησαυρίζουν από το αίμα των Σύριων.

✎ Συνέλευση για τη διάχυση
αναρχικού λόγου και δράσης
a_logosdrasi@spiv.net